

P. G. Wodehouse

Az ellopott
levélnehezők

CICERÓ

P. G. Wodehouse

AZ ELLOPOTT
LEVÉLNEHEZÉK

*Ciceró Könyvstúdió
Budapest*

A mű eredeti címe
The Purloined Paperweight

Fordította
Molnár Zoltán

Minden jog fenntartva!

ISBN 978 963 539 738 9

Copyright © by the Trustees
of the Wodehouse Estate

© Molnár Zoltán, Hungarian translation, 2011

© Ciceró Könyvstúdió, magyar kiadás, 2011

[I]
Macska ül a facsúcson

– 1 –

Villával a kezében a tűzhely fölé görnyedve tágas és kényelmetlen hajléka, a Sussex grófságbeli Ashby Hall konyhájában, Henry Paradene nekilátott rántottát sütni egy serpenyőben. Szemét összehunyorította, ajkát szorosra zárta, arckifejezése feszültséget tükrözött. Már csak egy fehér maszk kellett volna az arcára, a háttérbe pedig néhány ápolónó, hogy tökéletessé váljon a hasonlósága Ben Casey professzorhoz, amint kényes agyműtétet végez a televízióban.

Az elragadó Beau Paradene¹ idejében, aki a tizennyolcadik század vége felé, György régensherceg uralkodásának esztendeiben építtette a Hallt, a házi személyzet, beleszámítva az istállófiúkat, kertészeket, kocsisokat és a kutyatenyésztő telepen dolgozó nőket is, több mint ötven főre rúgott, de a jelenlegi alkalmazotti állomány mindössze egyetlen személyből állt, egy Makepeace nevű szomszéd farmer feleségéből, és ő is csak délben járt be. A reggeliről való gondoskodás Henryre és unokahúgára, Jane Martynra hárult, aki nála töltötte a nyári vakációját.

A gumigyantaszerű kulimász éppen lázas állapotának tetőpontjára készült érni, amikor kinyílt az ajtó, és Jane lépett be: kis termetű, szőke leány, aki úgy festett, mint egy jól öltözött erdei nimfa. Csókot nyomott a bácsikája feje búbjára, s kritikus pillantást vetett a serpenyőre.

– Tessék?

– Mármint a rántotta. Biztonságosabb lenne megmaradnod a főtt tojásnál. Csomós lesz.

– Én csomósán szeretem. Indulsz valahová?

– Egy percen belül.

¹ A *Beau* becenév jelentése: elragadó piperkőc. Az első angol piperkőc, Beau Brummel (1778-1840), az „Elragadó Brummel” az angolszász nyelv- és kultúrterületen közismert figura. (*A ford. megjegyzése.*)

– Londonban nyilván meleged lesz.

– Szerintem is. De Lionellel ebédelek, aztán Algyt is meg akarom látogatni.

Az említett Algy a bátyja volt, aki, miként a mezők lilioma, nem munkálkodott és nem font, de a fajtájára jellemző titokzatos módon valahogy mégis teljesen kielégítően elboldogult. Henry egyszer azt az elméletet kockáztatta meg, hogy a hollók táplálják. Az állandó viruló egészségére ugyanis nem látszott más magyarázat.

– Most hol lakik?

– Odalent, a kertvárosban. A cím, ahonnan írt: Nyugalom villa, Burberry Road, Csalogányvölgy. Azt kérdezte, tudnál-e neki kölcsönözni egy ötöst.

– És mit csinál ott?

– Semmit, gondolom.

– Alighanem igazad van. Ahhoz ért legjobban. Nos, add át neki ezt az ötöst, és tolmácsolj átkaimat.

– Meglesz.

– Ja, és szerezz egy szakácsnőt.

– Egy micsodát?

– Szakácsnőt. Olyan nőszemély, aki ételeket állít elő.

– Mi a baj Makepeace mamával?

– Nem üti meg a kívánt mértéket. J. Wendell Stickney-nek valami sokkal jobbat kell kerítenünk. Valószínűleg a legjobb sem elég jó neki.

Nem gyakran fordult elő, hogy Jane rejtélyesnek találta a bácsikáját, mert általában egyenes, közvetlen férfi volt, akinek társalgása ritkán tette indokolatlanul próbára az értelmet, ám ez az oly mellékesen odavetett megjegyzés tökéletesen zavarba ejtette.

– Ki a csuda az a J. Wendell Stickney?

– Hogy? – kavargatta szórakozottan a rántottát Henry.

– Ki ő?

– Kicsoda?

– Stickney, a titokzatos férfiú.

– Ó, Stickney? Éppen ezt kérdeztem magamtól én is, amikor ma reggel megjött a levele. Egy amerikai, mégpedig szerintem igencsak gazdag lehet, mert a Park Avenue-n lakik New Yorkban, ami akármilyen csórónak nem adatik meg.

– Na de ki ő? És miért írt neked? Bizonyára *valami* mondanivalója volt.

– Ó, igen, nagyon érdekes történetet vetett papírra. A jelek szerint egyike a Paradene klánnak. Összeállította a családfáját, és úgy tűnik, hogy valamikor egy női Paradene hozzáment egy férfi Stickney-hez, aminek révén J. Wendell körülbelül huszadfokú unokatestvérnek minősül. Minden bizonnyal úgy véli, hogy mi, kuzinok össze kell, hogy tartsunk.

– De még mindig nem értem, miért van szükség szakácsnőre.

– Pedig pofonegyszerű. Azt gondoltam, ha már annyit fáradozott velem, hogy kimutassa: vérségi kötelékek fűznek össze bennünket, úgy illik, hogy megkérjem, keressen föl, ha valamikor ideát lesz dolga. Ezt meg is írom majd neki.

Jane-nek tátva maradt a szája. Még Henryről sem tételezte volna fel, aki pedig igencsak hajlamos volt a hirtelenkedésre, hogy képes legyen idáig elmenni.

– Csak nem úgy érted, hogy *vendégségbe* hívod?

– Pontosan ez a szándékom.

– Henry, te nem vagy komplett!

– Ezt mire alapozod?

– Jól tudod, milyen rosszul áll a szénád anyagilag. Nem engedheted meg magadnak, hogy házi mulatságokat rendezz.

– Egyetlen amerikai vendégül látását nem nevezheted házi mulatságnak, még ha jókora darab amerikairol van is szó. Ami pedig a dolog anyagi oldalát illeti, hát *muszáj*, hogy megengedjem magamnak. Mondok neked valamit, Jane. Ha Stickney eljön, és a szerencse is mellém pártol, esetleg rávehetem, hogy vegye meg ezt a hullaházat.

– Micsoda? Ugyan miért tenné?

– El kell olvasnod a levelét. Abból meglátod, mennyire nagy becsben tartja az őseit. És ez itt az ősei otthona. Remélem, úgy érzi, hogy Ashby Hall az a hely, ahová tartozik. Nem állítom, hogy biztosan nyert ügyem van, de mindenképp jóknak ítélem az esélyeimet, úgyhogy érdemes befektetnem a dologba némi pénzmagot. Dobd kenyeredet a víz tükrére...²

² „Dobd kenyeredet a víz tükrére, és sok nap múltán is megtalálod.” A prédikátor könyve, 11:1. (*A ford. megjegyzése.*)

Ezt Jane ésszerűnek találta, s többé nem hasonlított hülye gyerekéét dorgáló anyára.

– Értem, mire gondolsz. Ha bálnát akarsz fogni, ne sajnáld az apróhalat.

– Pontosan. Aki nem hazardíroz, az nem is kasszíroz. Ja, és az ám, majd elfelejtetem! Ha a szakácsnőt felfogadod, ugyancsak szegődtes el egy komornyikot, egy komornát és egy felszolgálónőt is, és gondod legyen rá, hogy mindegyik szakmájának kiválósága legyen. Nem szabad garaszkodnunk. Az a cél, hogy Stickney szeme jójózzon a káprázattól.

Amikor Jane képes volt megszólalni, amire nem azonnal került sor, így szólt: – Ezt nem gondolod komolyan!

– Természetesen a legkomolyabban gondolom.

– De honnan veszed a pénzt, amiből kifizeted az alkalmazottakat?

– Van egy kis dugi pénzem. Hónapokon át rakosgattam félre Duff és Trotter számára.

– Ki az a Duff és Trotter? Úgy hangzik, mint egy régimódi revütársulat.

– Bor és egyéb szeszes italok árusításával foglalkoznak, s már jó ideje élvezik a vevői támogatásomat. Azt terveztem, hogy a napokban feladok néhány ficcset a számlájukra, de most kénytelenek lesznek tovább várakozni. Minden pennyt Stickney lenyűgözésére kell ugyanis fordítanom.

– De mi van, ha nem jön el?

– Ah, akkor terveimen radikális változtatást kell eszközölnöm. Ez esetben kezet rázok a komornyikkal, csókot nyomok a szakácsnő pufók pofikájára, megcsiklandozom a komornát meg a felszolgálónőt, és elbocsátom őket. De miből gondolod, hogy nem jön?

– Lehet, hogy azok közül a rémes pénzmágnások közül való, akik egyetlen napra sem szabadulhatnak el az irodából, mert minden ebek harmincadjára jut, ha nem tartják rajta a szemüket a dolgokon.

Ezt Henry fontolóra vette.

– Nem hinném – felelte. – Nem tudom megmondani, miért, de az az érzésem, hogy ő inkább a műkedvelő kultúremberek típusához tartozik. Volna ideje egy pénzmágnásnak, hogy családfák kiókumlálásával bíbelődjön?

– Na igen, mondasz valamit. Várj csak! Valami motoszkálni kezdett az agyamban. Stickney? J. Wendell Stickney? Azt hiszem, volt nálunk róla valami nemrég a *Newsweek*ben – mondta Jane, aki e folyóirat londoni szerkesztőségében dolgozott. – Mondogasd csak egy kicsit, hogy Stickney!

– Stickney, Stickney.

– Már kezd derengeni.

– Stickney, Stickney.

– Ne lankadjon a hangerőd!

– Stickney, Stickney, Stick...

– Igen, megvan! Híres gyűjteménye van valamiből.

– Miből?

– Arra nem emlékszem. Talán képek...?

– Első kiadások?

– Régi porcelántárgyak?

– Bélyegek? Sokan gyűjtenek bélyeget.

Jane megrázta a fejét.

– Ezek közül egyik sem. Valami sokkal egzotikusabb és szokatlanabb, olyasmi, amire senki sem gondolna. Nos, különben mindegy, nem igaz? Ha eljön, úgysis hamarosan megtudjuk. Valószínűleg másról sem fog beszélni.

– Trópusi halak?

– Mi van velük?

– Arra gondoltam, hogy talán azokért rajong.

– Kétlem. Ha ilyesmi volna, emlékeznék rá.

– Talán a gyűjtőperselyt hordja körbe a templomban. Vagy a viteldíjat gyűjti egy buszon. Nem, ez aligha hihető, ha a Park Avenue-n lakik, hacsak le nem nyúlja a viteldíjakat. Ebből szép kis bevételre tehetne szert. Vagy az is lehet, hogy olyan feltűnő külseje van, hogy tömegeket gyűjt, ha nyilvánosan megjelenik.

Jane-nek úgy tűnt, ideje lesz rendre utasítani a bácsikáját.

– Henry – szólt rá –, állítsd le magad. Ennek véget kell vetnünk, mielőtt még az agyunkra menne.

– Madártojást? Autogramot? Cigarettszikket?

– Mondom: hagyd abba.

– Csak megpróbáltam segíteni.

- Hát ne tedd. Üzensz még valamit Algynak?
- Nem. Csupán az átkaimat tolmácsold.
- Akkor indulok. Tényleg meg fogod enni azt a rántottát?
- Meg hát. Talán azt hitted, be akarom ráháztatni?
- Mert nekem biztos nem lenne hozzá gusztusom. Ugy néz ki, mint valami kevéssé ismert ázsiai méreg. Na, isten veled. A fél négyessel jövök vissza.

– 2 –

A csalogányvölgyi Burberry Roadon álló Nyugalom villa, ahová Jane tartott, egyike volt e kies kertváros számos ikerházának, és ha valaki bekukucskált volna a vendégszoba ablakán, az ágyon, noha délelőtt tizenegyre járt az idő, Jane fivérének, Algernonnak szundikáló alakját pillantotta volna meg.

Algy magas volt és sovány, s bármilyen zavarosak is az ügyei, mindenkor rendületlenül vidám, amely tulajdonsága még azokkal is megkedveltette, akikhez támogatásért fordult. Bár ezek helytelenítették, hogy Algy sohasem volt hajlandó osztani Longfellow, a költő nézetét az élet realitását és komolyságát illetően, azt egyikük sem tagadta soha, hogy a fiú remek társaság.

Amiként Abou Ben Adhem, ő is szerette felebarátait – az egyetlen Lionel Green, a lakberendező kivételével, akivel, Algy szerint egy örült pillanatában, Jane eljegyezte magát –, és most is épp arra gondolt, hogy milyen különösen kedveli régi iskolatársát, Bill Hardyt, akinek vendégszeretetét az utóbbi néhány héten át élvezte. Kétségtelen, hogy Bill nagyszerű vendéglátó volt, és hát kellő időben majd, ha ő, Algy nagy vagyona tesz szert, ami már bizonyosan nem sokáig várthat magára, Bill el fogja nyerni a jutalmát. Algy Martynban nyoma sem volt a szűkmarkúságnak. Csupán az a tény tartotta vissza attól, hogy arannyal teli erszényeket szórjon szét az arra érdemeseknek, hogy mindeddig, jóllehet tele volt ötletekkel és tervekkel, nem sikerült neki efféle erszényekre szert tennie.

Odakint szapora léptek hangzottak fel. Kinyílt az ajtó, s a férfi, akire gondolt, megjelent.

Az emberi fajjal való ügyleteiben a Természet hajlamos rá, hogy sületlen tréfákat űzzön, és Bill Hardy esetében is e torz humorérzékének

adta tanújelét. Egy magafajta, szeretetre méltó fiatalembernek minden joga meglett volna a hasonlóan szeretetre méltó külsőhöz. Kerek és rózsás arcúnak illett volna lennie, melyről derűs mosoly sugárzik. Ehelyett annyira úgy festett, mint egy gengszterfilm szereplője, hogy még egy tapasztalt filmrendező is megtévedt volna a láttán. Ha valaki először látta Billt, nem szólt így magában: „Itt megy egy aranyszívű fiatalember”; inkább lefűrészelt csövű fegyverek és dinamitos kézigránátok jelentek meg a lelki szemei előtt. Csupán amikor mosolyogni látta, jött rá a szemlélő, hogy mekkorát tévedett, midőn azt föltételezte róla, hogy a legkeresettebb tíz bűnöző egyike az FBI körözési listáján.

Billnek most is fülig ért a szája. Ezekben a napokban gyakran mosolygott, mert bőven volt oka az elégedettségre. Egy csinos örökség mindig pezsdítő hatással van egy fiatalemberre, és e szerencse mostanában érte Billt, új távlatokat nyitva meg előtte.

– Tehát végre felébredtél – szólt.

– Épphogy csak, Bill, épphogy csak. De az élet kezd visszalopakodni a tagjaimba. A nagyvárosba indulsz?

– Oda.

– Nem ajánlhatom fel, hogy veled tartok. Sok fontos gondolkodnivalóm van. S az agyam mindig akkor nyújtja a legjobb teljesítményt, ha vízszintes helyzetben vagyok. Az irodába mész?

– Nem. Az ügyvédemhez.

– Ja igen, persze. Az örökség ügyében. Az álomköd még nem teljesen oszlott szét, és kiment a fejemből, hogy örököltél egy rakás pénzt. Okiratokat, mifénéket kell aláírnod, igaz?

– Jó néhányat.

– Légy résen, ne hagyd, hogy az a prókátor átverjen valamivel!

– Nem fogom.

– Ezeknek az ügyvéd fickóknak nagyon a körmükre kell nézni. A tiéd, remélem, viszonylag tisztességes.

– Úgy tűnik, eddig még sikerült kívül maradnia a dutyin.

– Helyes. Kitűnő. És ténylegesen mikor kapod meg a zsozsót?

– Most már bármelyik nap sor kerülhet rá.

– És mekkora summára számítasz?

– Körülbelül évi nyolcszáz fontra.

- Van valami terved veled?
- Veszek egy villát valahol vidéken, és írok.
- Hm.
- Mi a bajod veled?

Algy eltűnődött.

– Valójában nincs veled semmi bajom – mondta. – De sokkal jobb lenne, ha hagynád, hogy én kezeljem a tőkédet és néhány héten belül megduplázzam, ha ugyan meg nem háromszoroznám. Tele vagyok ötletekkel. Vegyük például ezt a csalóányvölgyi kéglidet. Amióta, igazán rendes módon, tetőt biztosítottál itt a fejem fölé, sok gondolkodást szenteltem a kertvárosi életnek, és ezen belül is annak, amit én kerítési aspektusnak nevezek. Minden háznak megvan a maga kis kertje, és mindegyik kertnek a kerítése, amely fölött az A házban lévő fiú előbb-utóbb ismeretséget fog kötni a B házban lakó lánnyal. Egyetértesz?

– Köztudottan elő-előfordul.

– És ekkor mi történik? A fiú azt mondja: „Gyönyörű időnk van”, mire a lány azt feleli: „Nagyon.” A fiú hozzáteszi, hogy reméli, a szép idő tartós lesz, a lány pedig azt mondja, ő is reméli. Eddig szép és jó, ám ezután nehézség adódik. Ugyanis egyikük sem tudja, hogyan is kéne tovább folytatni, és itt lépünk be a dologba mi.

– Mi?

– Feltételezem, hogy finanszírozzod a vállalkozást.

– Miféle vállalkozásról lenne szó?

– Egészen egyszerűről. Az összes helyi lapban meghirdetjük, hogy csekély térítés ellenében hajlandók vagyunk tanácsot adni a szív ügyeiben, azaz megmondjuk a fiúnak, hogyan folytassa. Irányítjuk a lépteit, és megóvjuk a kelepcektől. A lány esetében szintúgy. Eligazítjuk minden apró nehézségét illetően. Kezet fogjon-e vagy csak bólintson, ha olyan úrtól válik el, akivel csupán egyszer találkozott? Adhat-e ajándékba egy úr egy csomag bonbont egy hölgynek anélkül, hogy bármire is túlzottan elkötelezné magát? Mindig elkísérje-e anyuka a kislányát? Melyik a helyes formula barátok bemutatásakor: „Miss Jones – Mr. Smith” vagy „Mr. Smith – Miss Jones”? Ezt követően pedig Mr. Smith azt mondja-e: „Örvendek”, vagy pedig ezt: „Boldog vagyok, hogy megismerkedtünk”? Esetenként fél koronát számítanánk fel,

mégpedig jövedelmiadó-mentesen, mivel minden ügylet kinyomozhatatlanul, postautalványon bonyolódna. És az előzetes kiadásokra nem lenne szükség többre, mint körülbelül csekélyke száz fontra. Jól látom, hogy a csekk-könyvedért és a töltőtolladért nyúlsz?

– Nem jól látod.

– Nem csigáztam fel az érdeklődésedet?

– Nem.

Algy sóhajtott.

– Ez nem az a vállalkozó szellem, amit én látni szeretek. Ami tökéletesen hiányzik belőled, pajtikám, az a fantázia. Meglehetősen ironikus, hogy éppenséggel neked adatott meg, aki, mint mondom, tökéletesen híján vagy a fantáziának, hogy súlyos ezreket örökölj, míg nekem, akinek csupán a pénzed töredékére lenne szükségem, hogy megalapozzak egy óriási vagyont, nem esik le sehonnan egy kanyi se. De hát ilyen az élet. Nos, nem akarlak föltartani, Bill. Amíg oda leszel, keményen fogom törni a fejem, és biztosra veszem, hogy mire megjössz, újabb elgondolásokkal állok elő a tőkéd megnégyszerezésére. Egyszer hallottam egy fickóról, aki pénzesnek látszó palikhoz ment oda az utcán, s a fülükbe súgta: „Tudom a titkát”, teljes joggal biztosra véve, hogy minden, pénzesnek látszó palinak van titka, mire a megszólított fél, hevesen összerezzelve, juttatott neki a bőségszarujából, hogy befogja vele a száját. Azt hiszem, jó nagyokat kaszálhatott a srác. De szerintem a kényes ízlésűek kifogásolnák az eljárását. Kissé ugyanis zsarolás jellege van a dolognak.

– Egy icipicit.

– Na ja, úgyhogy momentán vessük is el az ötletet. Rendben van, Bill, menj utadra. Mikor látlak megint?

– Hat körül.

– Szeretettel várlak. Halkan tedd be az ajtót, és hozz nekem valami kis vásárfiát Londonból. És nézz a körmére annak a prókátornak. Valószínűleg abban sántikál, hogy elorozza a kis vagyunkádat.

– 3 –

Miközben a vonat a metropolisz felé vitte Jane-t, gondolatai nem Algy bátyjánál kalandoztak, és nem is Lionel Greennél, a Tarvin és Green lakberendező és antikbútor-kereskedő cég társtulajdonosánál, akivel

jegyben járt és rövidesen ebédelni készült. Továbbá azt sem engedte meg elméjének, hogy J. Wendell Stickney-vel, azzal az Óperenciás-tengeren túli misztikus figurával foglalkozzon, kivéve azt az egy alkalmat, amikor sikertelenül próbált rá visszaemlékezni, hogy mi is az, amit a jóember gyűjt. Ehelyett Henry bácsikájának rendkívül ingatag anyagi helyzetén töprengett.

Mindig is gyengéden szerette őt, s ez a mostani látogatása nyugtalanító bepillantást engedett bácsikája ügyeibe. Hogy miként tudott egyáltalán megélni, éppolyan megfejthetetlen rejtély volt számára, mint az, hogy hogyan képes folyamatosan felszínen tartani magát Algy. Az otthoni és néhány másik farmról kapott bérleti díj formájában némi bevételhez jutott ugyan, de ennek összege a legszigorúbb takarékoskosságot követelte meg, márpedig Henry egyszerűen képtelennek tűnt a takarékoskodásra. Mindaddig, amíg meg nem örökölte az Ashby Hall ura címet, bohém életmódot folytatott, s azt a tényt, hogy nem engedhetett meg magának dolgokat, soha nem tekintette akadályának, hogy megszerezze őket. Jane aggodalommal szemlélte ezt a helyzetet, és arra gondolt, milyen kár, hogy a kenyérkeresés kényszerűsége lehetetlenné teszi számára, hogy mindig a bácsikája oldalán lehessen, ügyelve rá, hogy Henry valahol megvonja a határt.

A vonat megérkezett a Victoriára, és Jane, pillanatnyilag félretéve Henry és pénzügyeinek problémáját, józan és ügyes lány lévén, a nap elvégzendő teendőire összpontosított. Először is a Clarges Street-i ügynökséget keresi fel, hogy felfogadja azt a szakácsnőt és kollégáit. Aztán Csalogányvölgybe megy tovább, hogy meglátogassa Algyt. Utána vissza a dolgok központjába, hogy Lionellel ebédeljen. Zsúfolt program volt, de bölcs előrelátással jó korán elindult hazulról, így még mindig csak a délelőtti korai szakában járt az idő, amikor Csalogányvölgyben leszállt a vonatról és elindult a napsütötte utcán. Épp körülnézett, hogy valakitől útbaigazítást kérjen a Burberry Roadra, amikor tudatára ébredt, hogy néhány méternyire onnan, ahol áll, bizonyos élenkség tapasztalható.

Csalogányvölgy a vidéki kertvárosok egyike. Több pázsitot gondoznak itt, több levéltetű elleni bálnaolajoldatot permeteznek szét, és több gyephengerlőt kölcsönöznek ki, mint bárhol másutt a Temze

folyótól délre. A főútvonalait terebélyes fák szegélyezik, és az egyik alatt egy fiú állt, egy kutya és a kertvárosokban oly gyakori egyének egyike, akik néha napszámban dolgozó kertészek, ám gyakrabban, miként ez is, csupán ráérő úriemberek. A fiú pórázon tartotta a kutyát, a ráérő úr rágógumit csócsált, és mindhármuk szemlátomást élénk érdeklődést tanúsított valami iránt a fa felső ágai között.

Jane nem tartozott azon lányok közé, akik, midőn szenzációs történnel találkoznak, kimérten továbbhaladnak a túloldalon, túlságosan is jól neveltek lévén ahhoz, hogy engedjenek alantas kíváncsiságuknak.

Szeretett az események lüktető forgatagában tartózkodni. Közelebb ment a csoporthoz, s megkérdezte, mi történik itt, mire a ráérő úr nyomban magyarázattal szolgált.

– Macsek van odafönn – közölte, mondandójának lényegét jó riporterként az első bekezdésbe sűrítve. – Nem mer legyönni, mer' fél a kutyátú. Húzzá el – tette hozzá, a fiúhoz intézve szavait. – A blökiddel együtt.

A fiú így is tett, habár látszott rajta, hogy szívesen maradt volna még, s Jane elkezdte átvenni az irányítást és szervezést. Szerette a macskákat. Ashby Hallban három is volt, s a velük folytatott társalgása mindenkor a lehető legszívélyesebb légkörben zajlott le. Nyilvánvaló volt, hogy a kopó visszavonulása nem járt a kívánt csillapító hatással a jelen példány idegzetére, és hogy határozottabb lépések megtételére lesz szükség. Megnyerő mosolyt villantott hát a ráérő úrra.

– Mért nem mászik föl érte a fára? – kérdezte.

Az úr elképedve bámult rá. A lány mosolya hidegen hagyta. A javaslatot a jelek szerint a legostobábbnak tartotta, melyet valaha is hallott.

– Én-e? – kérdezett vissza csodálkozva. – Már mint hogy én?

– Igen.

– Hogy főmásszak erre a fára itt, oszt lehozzam azt a macsekot ott?

– Igen.

– Hölgyem – mondta a ráérő úr –, hát akrobatának néz maga engem, vagy mi?

A dolgok már-már holtpontra jutottak, és e pillanatban történt, hogy Bill Hardy, útban az állomásra, hogy elcsípje a vonatát, élénk iramban

jött lefelé az utcán, és a fához érve hirtelen megállt. Olybá tűnt, mintha, akárcsak Lót felesége, váratlanul sóbálvánnyá változott volna. Csupán a szeme maradt aktív. Jane-re szegezte, leplezetlen csodálattal tekintetében, amelyből egyértelműen kivilágzott, hogy úgy érzi, valami új és szép költözött az életébe. Olyan pillantás volt, amely Jane számára nem volt szokatlan azoknak a férfiaknak a részéről, akikkel találkozott, mert olyankor, mint most is, amikor rendben volt a ruhája, a kalapja, a cipője és a harisnyája, ritkán esett meg, hogy ne imponált volna a férfiszemeknek mindenkor, kivéve, persze, a bátyját, Algernonét. A fivérek ugyanis hírhedten szigorú kritikusok a húgaikat illetően. Algynak az volt a véleménye, s ezt kora gyermekkoruk óta mindig vakmerően hangoztatta is, hogy húga egy kis fityfiritty. Bill szerint viszont a lány minden ismertetőjelét magán viselte egy, a mennyországból szabadságon lévő angyalnak, és égett a vágytól, hogy holmi lovaghoz illő szolgálatot tehessen neki. A jelenlegi lelkiállapotában nyugodtan beszélhetett volna Artúr király udvarába, és helyet foglalhatott volna a Kerekasztalnál anélkül, hogy bárki kérdőre vonta volna.

– Valami baj van? – talált rá végre a beszédhangjára. – Segíthetek?

Jane tünődve vette szemügyre. Nem túl megnyerő külsejű fiatalembernek találta. Úgy érezte, mintha már jó néhányszor látott volna hozzá hasonlókat a mozivásznon, Homburg-kalap és esőkabát viseletben, amint kurta megjegyzéseket eresztenek meg a szájuk sarkából. Ám kellően ésszerűen gondolkodott ahhoz, hogy belássa: efféle válságos helyzetben nem a klasszikus profil a fő szempont. A férfiszépség nagyon is helyén való, de nem segíti elő macskák fatetőkről való lehozatalát. Akire itt most szükség volt, az egy kemény- és atletikus felépítésű valaki, és e tekintetben az újonnan érkezett bőven megfelelt a kívánalmaknak. Éppenséggel olyasfajta fiatalembernek tűnt, akit fák macskátlanítása céljából alkotott meg a természet.

Persze nem lehetett kizárni, hogy ha elvállalja a feladatot, a szokás hatalmánál fogva esetleg előkapja a jó öreg stukkert, és lepuffantja a cicát, ám ennek kockázatát vállalni kellett. Jane ismertette a helyzetet, s a férfi arcán olyan kifejezés jelent meg, amilyen egy Kerekasztal-lovag arcára ült volna ki, ha egy pácban lévő ifjú hölgy arra kéri, hogy küzdjön meg egy sok bosszúságot okozó tűzokádó sárkánnyal.

- Azt akarja, hogy hozzam le?
- Volna szíves megtenni?
- Azonnal hozzálátok.
- Ez rettentően kedves magától.
- Szóra sem érdemes. Ezer örömmel.

A ráérő úr semmiképp sem tudott osztozni Bill lelkesedésében. Lenyelte a gumiját, és újabbat csomagolt ki.

– Én ugyan fő nem másznák – dugta be ajkai közé és kezdte el csócsálni a gumit. – Csak összekeni az úr az öltönyit. Inkább a fa alá kék állni, oszt ciccegni a jószágnak – tette hozzá, de Bill máris elkezdett mászni fölfelé, és már oly magasra ért, hogy amikor pár perccel később Jane felszólott neki, nem értette tisztán a szavait, és újból lemászott.

- Parancsol, hölgyem?
- Csak annyit mondtam: legyen óvatos.
- Ó?
- Elnézést.
- Szóra sem érdemes – nyugtatta meg Bill.

Azzal folytatta karitatív tevékenységét. A ráérő úr borús tekintettel kísérte haladását.

– Hát, mondhassa is néki, hogy legyen óvatos – jegyezte meg rosszkedvűen. – Egy barátom két bordáját törte el, ahogy ugyanígy bolondérozott. George Turnernek híjják a fickót. Egy úrná dolgozott odalenn, Chigwellbe, a szilfákat metszette. Két bordája tört el néki, meg jó pár kék fótot is beszerzett.

Megbántódva tapasztalta, hogy Jane nem kísérte a történetet azzal a feszült figyelemmel és érdeklődéssel, amelyet a drámai tartalom megérdemelt.

– Két bordája – ismételte meg emeltebb hangon. – Meg oszt' a vágások, karcolások meg a kék-zöld fótok. Én magam nem voltam ott, de aszongyák, úgy zúgott le a srác, mint egy zsák szén. Szemtanúk szerint hármat bukfencölt. Itten azt köll észbe tartani, hogy a szilfa csalóka egy jószág. Azt hinnéd, frankón megbírnak a zágai, de mihánt rájuk nehezködsz, má törnek is lefele. Ez is egy szilfa itt, amékre a zúr mászik e. Azt kölletett volna csinálnunk, hogy keríteni egy lajtorját meg egy pokrócot, meg egy jó hosszú gamót, oszt szétterítve tartani a levegőbe a pokrócot, fölmenni a lajtorján, oszt böködni azt a macseket

ott a gamóval, ahogy tűzvészkor szokják – mondta a ráérő úr, méltánytalanul rossz híret keltve a tűzoltóság módszereinek.

Bill immár a legfelső ágak közt ügyködött, s a macska épp elérhető közelségébe került kinyújtott kezének, melyet tüstént több helyen is keményen megkarmolt. Azután, kislisszolva a férfi keze ügyéből, hűvös, megvető pillantást vetett rá, majd hanyag eleganciával elkezdett ágról ágra leereszkedni, amely mutatványt, most már nyilvánvaló volt, bármikor, amidőn csak kedve tartotta, végre tudta volna hajtani. A macskák, ahogy helyesen mondani szokták, már csak macska módjára viselkednek, és úgy látszik, ez ügyben nincs is mit tenni.

– Most következik a dolog veszélyes része, kisasszony – mondta a ráérő úr, gyászos fejcsoválással fordulva Jane-hez, olyan ember modorában, aki ugyan megpróbálta derülátóan szemlélni az eseményeket, de átérzi a további színlelt optimizmus haszontalanságát. – Mármint a legyövetel. Nem azt mondom, hogy a fölmászás ezekre a fránya szilfákra biztonságos, már amit kegyed biztonságosnak nevezne, de amikor lefele gyön a zember, akkor történnek a csúnya gubancok. A barátom is lefele gyött, amikor eltörte két bordáját meg beszerezte azokat a karcolásokat, meg kék-zöld fótokat. George Turnernek híjják, és hét öltéssel öltötték ötet össze.

– Jaj! – kiáltott fel Jane.

– Aha! – szólt a ráérő úr.

Egy olyan próféta dölyfös önelégültségével beszélt, aki azt látja, hogy az általa megjósolt katasztrófa menetrendszerű pontossággal bekövetkezik. Ugyanis félúton lefelé a fáról Bill, miként annak idején Mr. Turner, bizonyosságot szerzett a szilfák csalókaságáról. Az imént teljes súlyával rábocsátkozott egy ágra, amely kellően szilárdnak tűnt, szilárdnak érződött, és szilárdnak is illett volna lennie, ám most elpattant alatta. Egy pillanatig úgy látszott, hogy oly módon készül lezúgni, mint – hogy a ráérő úr költői kifejezésével éljünk – egy zsák szén, ámde Bill, elkapva egy másik ágat, megfékezte esését, s biztonságosan a földre huppant. Ilyenformán George Turner rekordjának megdöntése más famászókra maradt.

Jane azzal a melegséggel fogadta, amelyet a férfi vakmerősége érdemelt. Aztán hökkent kis kiáltást hallatott.

– Ó, szegény kezei!

- Semmiség.
- Megkarmolta?
- Egyszer-kétszer.
- Sajnálom.
- Semmiség, de tényleg. Kutya bajom.

– Azt maga csak *hiszi* – mondta a ráérő úr, korrigálva e nézetet. – Nem vónák meglepve, ha tetanuszt kapna, merhogy piszok került a sebbe. Volt egy bácsikám, akinek ugyanígy piszok került a kezén lévő vágott sebibe, oszt három nap múlva gyászba költetett öltöznünk. Jobban mondva, csak két és fél nap volt, mer uzsonnaidőbe hunyt el.

Ez a közlemény kommentárt kívánt, de nem hangzott el ilyen, mert ebben a pillanatban valahonnan az utca végéről füttyszó hallatszott, s Bill összerándult, a lovagias tettek világából az élet harsány valóságába zökkenve vissza. Ugyancsak iparkodnia kellett, ha nem akarta lekésni a vonatát.

- Te jó ég! – kiáltotta. – Rohannom kell. Viszlát!
- Viszontlátásra! – mondta Jane. – És...

De a férfi máris továtűnt. Miután elkanyarodott a sarkon, a lány a ráérő úrhoz fordult, aki éppen az amputáció valószínű szükségességéről kezdett értekezni.

- Megmondaná nekem, merre van a Burberry Road?

Az úr mélyen töprengeni látszott.

- A Burberry Road?

– Igen.

- Mármint a Burberry Road?

– Igen.

- A Burberry Road, eh? Hölgyem, épp ez az itt e.

– Ez?

– Akkor se tanálhatott volna jobban ide, ha egy álló hónapon át kereste volna is – mutatott rá a lényegre nagy nyomatékkal a ráérő úr. – Ha a Burberry Roadot keresi, hát megtanálta.

– Nagyon köszönöm – felelte Jane, és néhány perc múltán azon ikervilla bejárati ajtajának csengőgombjára tapasztotta a kezét, amelynek poétikus lelkű tervezője és építője a Nyugalom nevet adta.

Szolid öltözetű, a maga kopottas módján meglehetősen jóképű férfi nyitott ajtót, s a láttára Jane szája tátva maradt a csodálkozástól. A megjelenése inasra vagy komornyikra vallott, de mindenképp valamilyen személyi alkalmazottra. Ám hogy az ő krónikusan pénztelen fivére miként kerülhetett olyan helyzetbe, hogy megengedhesse magának egy személyi alkalmazott szolgálatait, ha mégoly leharcolt küllemű is az illető, azt elképzelni sem tudta. Ez éppolyan megfjejthetetlen rejtély volt, mint az, hogy miként jutott a birtokába egy háznak, amelyet, noha csak egy ikerház egyik fele, bérlője bizonyosan nem tarthatott fenn legalább bizonyos mérsékelt jövedelem nélkül. Ezekben a nehéz időkben ingyen nem tehetett szert az ember még egy Nyugalom nevű villára sem. Készpénzt kellett érte leszurkolni éppúgy, mint a Gondúzó, a Pihenőlak vagy a Pöttöm Pagony nevű, illetve minden más, hasonló tervezésű villáért is.

– Jó reggelt – mondta Jane, erőt véve elképedésén.

– Jó reggelt, kisasszony.

– Itthon van Mr. Martyn?

– Igen, kisasszony, de még nincs ébren.

Jane elszörnyedt. Bár Algy kissrác korától kezdve soha nem a poéta pacsirtáját tekintette mintaképének, amely reggel hétkor, midőn gyöngyharmatos a fű, már magasra száll a légb³, mégis felháborította a gondolat, hogy e kései órában fivére még képes volt az ágyában henteregni, különösen egy ilyen nyári napon, amikor hét ágra süttött a nap, és az egész természet fennszóval hívta, hogy keljen életre és örvendjen ifjúságának.

– Úgy érti, még *nem* kelt föl?

A férfi mérlegelte a kérdést, s szemlátomást úgy találta, hogy a lány fogalmazásmódja, noha kevésbé választékos, mint az övé volt, fedi a tényeket.

– Nem, kisasszony. De tüstént tájékoztatom a kegyed érkezéséről.

³ Utalás Róbert Browning *És Pippa énekel* című elbeszélő költeményének az angol nyelvterületen híres és közismert részletére. (A ford. megjegyzése.)

Milyen nevet jelenthettek be?

– Mondja meg neki, hogy a húga van itt. Miss Martyn.

– Igenis, kisasszony. Erre szíveskedjék.

És kisvártatva Algy, pizsamában és hálóköntösben, megjelent a nappaliban.

– Szia, Picur! – mondta kedvesen, komótosan elvetve magát a pamlagon. – Reméltem is, hogy benézel. – Majd pedig, mivel húga szeme elkerekedett a nyilvánvaló szörnyülködéstől, így folytatta: – Mit guvasztod úgy rám a szemedet, mint egy megszeppent lepényhal?

– Mert rémesen nézel ki, azért – felelte Jane nővéri őszinteséggel. – Tisztában vagy vele, hogy hány óra van?

– Átmenetileg nem rendelkezem karórával.

– Zálogba tetted?

– Momentán letétben van.

– Nos, jócskán elmúlt tizenegy, és te még föl se vagy öltözve.

– Rövidesen arra is lesz érkezésem. Az ilyesmit nem szabad elkapkodni.

– És nem is borotválkoztál.

– Arra gondoltam, hogy szakállt növesztek.

– Csak a testemen keresztül!

– Valószínűleg ez is megoldható. Nem értem, mi ez az előítélet, mellyel oly sokan viseltetnek a szakáll iránt. Az efféle ékítmény majdhogynem szükségszerű egy magamfajta férfiú esetében, aki állandóan hajlamos rá, hogy olyan emberekkel fusson össze, akiknek pénzzel tartozik. Ha szakállam lenne, elbújnék mögéje, valahányszor meglátnék egy hitelezőt közeledni, s mindaddig a rejtékében maradnék, amíg tovább nem halad az illető. Walt Whitman is mindig így tett. Cigarettát?

– Nem, köszönöm.

– Nem akarsz még inkább visszamaradni a növekedésben? Ezt talán bölcsen is teszed. De te még mindig guvasztod rám a szemed – mondta a húgát fürkészve. – Egészen rendkívüli, hogy neked, aki elismerten egyike vagy a legapróbb termetű pöttöm pankáknak, akik valaha is marcipánt majszoltak, akkora a szemed, amilyen egy nálad kétszer nagyobb lányhoz illene. Szinte kitüremkedik az üregéből. Mi jár a fejedben?

– Azt próbálom megállapítani, hogy mihez is hasonlít a kinézeted.
– Valami olyasmire, amit a macska hurcolt be?
– Ahogy mondd. Igen, ez az. És talán épp az a macska, amellyel az állomásról idejövöt találkoztam.

– Kora reggel soha nem festek a legnyalkábban. De ha elkészülök a toalettemmel, hatalmas különbséget fogsz tapasztalni. Úgy kápráztatom el a csalógányvölgyieket, mint valamely pompás, bábujából előbukkanó pillangó. A lányok ámuldozva suttojják majd: „Ki ez a klassz srác?” Szóval egy macskával találkoztál?

– Nos, nem egészen így volt, mert egy fa tetején ücsörgött. Egy fiatalember mászott fel érte.

– Azt meg ugyan mért tette?

– Mert megkértem rá.

– Gyengeelméjű fickó lehetett – vélte Algy –, ha képes volt megkockáztatni, hogy kitörje a redves nyakát egy vadidegen kedvéért. Vagy barátod az illető?

– Nem, akkor láttam először. Éppen arra jött, s én megkértem: „Volna szíves?”, mire ő: „Ezer örömmel”, vagy valami effélét mondott, s azzal felmászott.

– Na, azt ugyan leshetned, hogy én mikor tennék ilyet. Emlékszel, mikor kiskorunkban fölmásztam arra a fára, és letört alattam az ág? Akár katasztrófával is végződhetett volna, és most tudom, azt akarod mondani, hogy azzal is végződött, mivel túléltem a dolgot.

– Eszem ágában sincs semmi ilyesmit mondani. Tudod jól, hogy gyengéden szeretlek. Ámde még jobban szeretnék, ha végre felhagynál a naplopással.

– Naplopást mondtál?

– Hát, mi másnak neveznéd?

– Én úgy nevezem: türelmesen kivárom, amíg elérkezik a nagy lehetőség pillanata, mindenkor résen léve, hogy felkészülten találjon az eljövetele. A nagy vagyonokat ugyanis ily módon szerzik. Apropos: nagy vagyonok. Ha még emlékszel, megkértelek rá, hogy kérdezd meg Henrytől, tudna-e nekem kölcsönözni egy ötöst. Lepengette?

– Igen, itt van nálam. És arra kért, hogy az átkaival megtoldva adjam át. Tudni szeretné, mi az ördögért nem vállalsz már valami munkát?

Algy megcsóválta a fejét.

– Én munkával nem bíbelődhetek. Tele vagyok nagy tervekkel, s ezek a teljes figyelmemet igénylik. Hogy e terveket valóra váltsam, mindössze egy valamire volna szükségem: működő tőkére. Ha lenne ezer fontom, nincs az a magasság, ahová föl ne tudnék szárnyalni. Pillanatokon belül prémbundákban parádéznék és Rolls-Royce-okkal furikáznék.

– Na, és honnan szerzel ezer fontot?

– Á, mindenki éppen ezt kérdi tőlem!

– Föl nem foghatom, egyáltalán miből tudod fenntartani magad. Hogy lehet az, hogy ebben a pompás főúri kastélyban talállak? Errefelé talán nem kell lakbért fizetni?

– Úgy tudom, bizonyos névleges összeg alkalmasint időről időre gazdát cserél. De minderről Bill gondoskodik.

– Bill?

– A házigazdám. Régi iskolatárs.

– Tehát Bill volt az, aki beengedett?

– Nem, az az egzekutor volt.

– Kicsoda?

– Duff és Trotter nevében ténykedik, akiknek kicsivel régebb óta tartozom egy potom összeggel, mint ahogy szeretik. Nem tudom, járatos vagy-e az ilyen dolgokban, de az szokott történni, hogy írnak az embernek egy csomó levelet arról, hogy a megállapodás kötelez, és végül, amikor kiderül, hogy mégse kötelezett, kiküldik az egzekutort.

– Úgy érted, nálad is lakik?

– Úgy van.

Annak ellenére, hogy Jane helytelenítette fivére efféle viselt dolgait, a szívét megérintették a hallottak.

– Szegény báránycám! Ez szörnyű érzés lehet neked!

– Ó, engem nem zavar. Kellemesen érint a jelenléte. Clarence nagyon rendes fickó. Clarence Binsteadnek hívják. Régebben színészként működött, de fel kellett hagynia vele, mert nem tudta összeegyeztetni az italozásával.

– Tehát italozik és egzekutorkodik? Nagyon szomorú bepillantást nyújtasz nekem a szegények életébe.

– Ezek az élet szikár tényei. De ha arra készülsz, hogy vérezni engeddd értem a szíved, akkor ne strapáid magad. Ma ugyanis Clarence

távozik. Bill kifizette a tartozásomat.

– Ez szép volt tőle.

– Ó, Bill már csak ilyen. Hatalmas szíve van. Bőkezű, adakozó lélek.

– Biztos így van. Szeretnék vele megismerkedni. Hol van most?

– Felment Londonba, hogy az ügyvédjével konzultáljon. A pénzről, amit örökölt.

– Pénzt örökölt? Sokat?

– Az én fogalmaim szerint nem. Azt mondja, körülbelül nyolcszáz fontot kap majd évente.

– Azért az igazán nem rossz.

– Nem hát, valamit szerintem is lehet vele kezdeni. És természetesen Henry ötösét is átadom majd neki. Ezt gúnyos kacajnak szántad?

– Amilyen gúnyos csak telt tőlem.

– Hát jó, maradj itt, és majd meglátod, hogy csakugyan megteszem. Hat óra körül ér haza.

– Az nekem túl késő. Vissza kell térnem a civilizációba. Lionellel ebédelek ugyanis.

Ahogy Jane számított is rá, a név említése Algyt rosszalló horkantásra készítette. Fivére soha nem helyeselte a házassági terveit, s ritkán állta meg, hogy ennek szóbeli kifejezést ne adjon.

– Az a nyikhaj! Azt hittem, Amerikában van. Nem azt mondtad néhány hónapja, hogy odaát van, hogy elfuserálja valami milliomos kéglijét?

– Már visszajött.

– És kellemetlenebb nyikhaj, mint valaha, bármibe lefogadom. Álmomban se gondoltam volna, hogy eljön a nap, amikor az egyetlen húgocskám azt fontolgatja, hogy hozzámenjen egy lakberendezőhöz.

– Antik bútorokat is árul.

– Annál rosszabb. Képtelen vagyok követni az észjárásodat. Nem látom, mi érdeked fűződhet hozzá. Ha egy életet kell leélned L. P. Greennel, ez bizony igen súlyos ár lenne azért, mert ingyen rendezte be az ebédlődöt. Azt mondd, vele ebédelsz. Mérgeszd meg a levesét.

– Nem hiszem, hogy eszünk levest.

– Mindenesetre nagyon légy résen. Ügyelj rá, hogy az étkezés végén nehogy telefonhoz hívják, aztán neked kelljen majd kifizetned a borsos kajaszámlát. A legjobb politika természetesen az lenne, ha a vacsora

utáni kávézás közben szakítanál vele. Igen, ezt kell tenned. Mondd meg neki, hogy a távolléte alatt átgondoltad a dolgot, és vegye úgy, hogy minden lefűjva.

– Nem találná ezt sértőnek?

– Ellenkezőleg. Nem győzné dicsérni a józan eszedet. Tökéletesen tisztában van vele ugyanis, hogy micsoda sötét alak, hiszen ezt évek óta mondogatják már neki. Együtt jártam suliba L. P. Greennel, és bőséges készletem van a róla szóló sztorikból, melyek mindegyike jól példázza az emberi fogyasztásra való alkalmatlanságát. Az égvilágon semmi olyan vonása nincs, amely mint biológiai emberpéldányt dicsérné. Emlékszem, egyszer...

– Isten áldjon – mondta Jane.

S azzal fogta a táskáját, és távozott. Clarence Binstead, az egzekutor a hallban állt, egy esernyőtartónak támaszkodva. Udvariasan elköszöntek egymástól.

[II]

Randevú a klubban

– 1 –

Jane nem minden izgalom nélkül indult el a találkára. Hat hónap telt el azóta, hogy utoljára látta Lionelt, és ennyire hosszú idő után izgalmas feladat lehet felvenni az elejtett fonalat. Félénkséggel határos érzésnek ébredt tudatára.

Nyugtalanságát az a tény sem csökkentette, hogy az ebédre Lionel klubjában kerül majd sor, egy ősi és komor intézményben, ahová a férfi azért lépett be, mert tagjai közt számos vagyonos ember volt, vidéki udvarházakkal, melyekben bármelyik pillanatban szükség lehetett egy lakberendező és antikbútor-kereskedő szolgálataira. A klub konzervatív bizottsága csupán úgy egy évvel ezelőtt enyhített annyit nagy kelletlenül a szigorán, hogy biztosított egy kis szobát, ahol a tagok vendégül láthatták nőnemű barátaikat, ám ez a helyiség volt a legutolsó, amelyet Jane az újbóli egyesülésük céljára választott volna. A ház légkörét végtelenül tiszteletre méltó mélabú jellemezte, bútorzata súlyos, ablakait nehéz függönyök borították, s a pincérek idősek voltak és totyakosak.

Lionel e klubjában minden nyomasztóan hatott Jane-re, s nem is a legkevésbé az a megpróbáltatás, amelyben a látogatóknak rögtön a belépésükkor részük volt. Egy óriási hallban találták magukat, mely bőségesen el volt látva visszataszító kinézetű szobrokkal, s egy olyan portás elnökölt benne, aki e szobrok bármelyikének modellje lehetett volna. Őneki mondták be a nevüket és a vendéglátójuk nevét, s a portás, nyilvánvalóan egy pillanatig sem híve el az általuk leadott mesét, ám úgy döntve, hogy mulatságos lesz tovább kecsegtetni őket, mielőtt leleplezi álnokságukat, elküldött egy kisinast az illető klubtag megkeresésére, abban a biztos tudatban, hogy az inas azzal az információval tér vissza, hogy a szóban forgó úr még soha életében nem hallott róluk. És ily módon majd megtanulják ezek az ebadta szédelgők, hirdette ékesszólóan a portás arckifejezése, hogy máskor ne jöjjenek ide azzal próbálkozva, hogy pénzt kunyeráljanak kölcsön.

Ma ez a szertartás szerencsésen rövidre sikeredett. Lionel a hallban állt, s az óráját nézte. Amikor megpillantotta Jane-t, előrejött, hogy üdvözlje, s a lánynak alkalma volt megállapítani, hogy az Amerikában töltött hat hónap szemernyit sem csökkentette a fiatalember szembeszökő sármján.

Az emberi ügyek intézésével megbízott fölöttes hatóságok úgy rendelkeztek, éspedig kétségkívül valamely kitűnő okból, hogy a lakberendezők, mint osztály, rémséges küllemmel bírjanak. Emögött nyilván az a megfontolás állhatott, hogy ha szépek is lennének meg tehetségesek is, ez túlságosan dús keveréket eredményezne. Lakberendezői körökben valószínűleg több horpadt mellkas, csapott áll és gombaszerű pofaszakáll létezik, mint a listán található bármely más foglalkozási ágazatban. Például Orlo Tarvinnak, Lionel társának annyira emberi szint alatti volt a fizimiskája, hogy erős férfiak is pislogni kezdtek a láttára.

Ámde időről időre akad néhány, aki eltér ettől a normától, s közülük is kiemelkedett az az L. P. Green, aki iránt Algy oly erős ellenszenvvel viseltetett. A bársonyos tekintetű barna szemével, a tökéletesen formált vonásaival, a selymes bajszával és ragyogó mosolyával akár filmsztár is lehetett volna, akinek arcáért ezer popcornos zacskó szállt csatába.⁴

A ragyogó mosoly e pillanatban nem működött. A fiatalember szórakozottnak, sőt zavartnak tűnt.

– Á, tehát megérkezted – mondta, s Jane-t, akire a portás már amúgy is csüggesztőleg hatott, most még inkább lehűtötte, hogy a férfi modorából hiányzott az izzás és a szenvedélyesség. Hat hónapos elválásuk után nem ilyen üdvözlésre számított. Aztán emlékeztette magát, hogy a férfi aligha mutathatott kitörő örömet, miközben a portás rajta tartotta a tekintetét. Nyilván panaszos beadványok érkeztek volna a bizottsághoz.

– Szia, Lionel – mondta. – Ugye nem késtem el?

– Csak néhány percet.

– Ne haragudj. Végig gyalog kellett mennem Csalogányölgöbe,

⁴ A poén Christopher Marlowe (1564-93) angol költő Szép Helénáról írt sorain alapul: „Az arc, amelyért ezer hajó szállt csatába.” Szép Heléna miatt robbant ki a trójai háború. (*A ford. megjegyzése.*)

hogy meglátogassam Algyt.

– Ó? – mondta Lionel látható undorral, amiért a lány ilyen társaságban forgolódik. A szeretet hiánya közte és Algy között mindig is kölcsönös volt.

– Ott lakik egy barátjánál.

– Ó?

– Mihelyt tehettem, eljöttem.

– Helyes. Örülök, hogy pontos voltál, mert megkértem egy embert, hogy csatlakozzon hozzánk.

Jane nagy szemeket meresztett. Azt hitte, rosszul hall.

– Hogy... *mire*?

– A társamat, Orlo Tarvint. Kedvelni fogod.

– Ó, igazán?

– Biztos vagyok benne. Roppant érdekes ember. Á, már itt is van! – mondta Lionel, s Jane egy furcsa kis cingár objektum közeledésére lett figyelmes. Harlekinszemüveget viselt, széles selyem nyakkendőt, a szokásos pofaszakállt és pajeszt. A szakáll nem volt nagy – Walt Whitman nem tudott volna mögötte elrejtőzni –, de ahhoz azért elég méretes, hogy Jane hátán gyors borzongás fusson végig a láttára. Az a gondolat ötlött eszébe, hogy Lionel nyilván azért élvezi a partnere társaságát, mert a kettőjük közti kontraszt növeli az ő csinosságát, amiként egy szép lány is szeret csúnyácska barátnővel mutatkozni.

Pillanatnyi kábultságából arra tért magához, hogy időközben Orlo Tarvin mindkét kezét megkaparintotta, és olvatag tekintettel bámult rá.

– Drágám! – áradozott. – El vagyok ragadtatva! Lionel oly sok mindent mesélt magácskáról. Nem gondolja, hogy remekül néz ki a fiú az amerikai útja után? Ebédnél mindenről be kell hogy számoljon magácskának.

– Na igen, menjünk is be – indítványozta Lionel.

Miközben elindultak a középkori, csapóajtós várbörtönre emlékeztető helyiség felé, ahová a klub női vendégei voltak elkülönítve, Jane fura és kellemetlen érzésnek ébredt tudatára. Midőn elemezni kezdte, úgy találta, hogy az oka abban keresendő, amit Roget a szinonimaszótárában heves indulatnak, rendkívüli ingerültségnek, dühnek, haragnak nevezett volna, valamint mindazon további érzelemnek, amelyek a 'bosszúság' címszó alatt sorolódnak fel.

Miközben arra gondolt, hogy hat hónapos elválásuk után a tête-à-têtejüket⁵, amit ő oly nagyon várt, Lionel miként változtatta át trióvá, amely a szakállas Tarvint is magában foglalta, a bőszen indulat úgy bugyborékol, sistergett bensőjében, mintha a tojárántotta alkotóelemei lettek volna, amit aznap reggel Henry bácsikája kotyvasztott a serpenyőjében.

– 2 –

Telt-múlt a délután. Jane Lionellel és annak barátjával, Orlo Tarvinnal ebédelt. Bill Hardy az ügyvédjével költötte el a délebédet. Algy, még mindig pizsamában és házikabátban, szardíniát és palackozott sört ebédelt a Nyugalom villában. Clarence Binstead feltehetőleg másutt ebédelt. 3.30-kor Jane elcsípte az Ashby Paradene-be tartó gyorsvonatot. Öt órakor pedig Henry Paradene egy nyugszékben ült Ashby Hall pázsitján, s azon fáradozott, hogy megírja meghívólevelét J. Wendell Stickney-nek. Lehunyta a szemét, hogy ezzel is elősegítse gondolatainak áramlását. Nehéznek találta a fogalmazást.

Szemét felnyitván, újból nekilátott a feladatnak, de az ihlet megint csak cserbenhagyta. Soha nem volt ügyes levélíró. Fölkelt a székéből, s elkezdte róni a pázsitot, noha ez botor cselekedet volt, mert így nem kerülhette el, hogy látnia kelljen Ashby Hallt, melynek látványa mindig kedélyének lekókadását eredményezte. Néha eltűnődött, vajon miféle bünt követhetett el, amelyért a sors e bizarr építmény birtoklásával büntette.

Némely emberek beleszületnek a vidéki udvarházakba, mások szerzés útján jutnak hozzájuk, megint másokra úgy erőszakolják rá őket. Henry ehhez az utóbbi kategóriához tartozott. Amíg örökébe nem lépett a családi vagyon maradékának, a musical színpadán kereste meg a kenyerét, és csak annak folytán lett belőle Ashby Hall ura, ahol immár több mint négyszáz éve éltek Paradene-ek, hogy jó néhány rokona elhalálozott, akiknek létezéséről szinte alig volt tudomása.

Ez a helyzet egykor irigylésre méltónak számított volna, ám a dolgok e boldog állapota már nem állt fenn. Ashby Hall nem az a hely volt, mint hajdanán. Ma a külleme általános lepusztultságról árulkodott.

⁵ Bizalmas, négy szemközti együttlét (francia).

Pénzt kellett volna rá költeni, és hát pénzből a Paradene családban számos generáció óta sajnálatos hiány mutatkozott.

Ez Beau Paradene tevékenységének volt betudható, akiről korábban már említés történt. Gyakorlatias ember létére úgy érezte, hogy mivel nem viheti magával a sírba, akkor jár el legbölcsebben, ha elkölti, amíg van neki mit, és a Watier'snél vagy a Kakaófában minden olyan éjszaka unalmasnak számított, amelyet nem a játékasztalok mellett töltött, ezerszámra vesztve a guinea-kezt. Ugyancsak jókora költségbe verte magát, amikor egy éjjel alaposan felöntvén a garatra, porig égette a különleges stílusú, Erzsébet korabeli lakóházat, amelynek helyébe aztán egy csúnya, nagy épületet emeltek, ami részben úgy festett, mint a régensherceg brightoni rezidenciája, részben pedig mint egy középkori erőd. A helybeli humoristáknak szokásukká vált gúnyosan „Királyi Palota”-ként emlegetni. Maga Henry végtelenül utálta ezt a helyet, és gyakran gondolt nosztalgiával a middlesbrough-i és huddersfieldi színházi bérlakásokra.

Néhány percig zord tekintettel szemlélte a csúf épületet, majd filozofikusan úgy érezvén, hogy attól, hogy ilyen rosszállóan mustrálja, szemernyivel sem lesz különb, újra elfoglalta székét, s írni kezdett.

„Kedves Mr. Stickney...”

Döbbenetes, hogy milyen nehezen tudott túljutni ezen az ígéretes kezdőmondaton. Ha legalább tudta volna, hogy mi az, amit ez a távoli rokona gyűjt, úgy érezte, minden egyszerű lett volna. Hogy s mint gyűlnek az első kiadások? – kérdezhetette volna. Vett mostanában valami jófajta bélyeget? Avagy: kedves Mr. Stickney, bárcsak láthatnám a trópusi halait! Ám ezek az utak zárva voltak számára. Mindössze annyit tehetett, hogy rágta a töltőtolla végét, ami sohasem igazán kielégítő tevékenység, mivel szilárd anyaga folytán a töltőtoll meglehetősen szegényes rágnivaló.

Még mindig javában töprengett, nem jutván közelebb a probléma megoldásához, amikor árnyék vetődött a papírlapra, s föltekintve Jane unokahúgát pillantotta meg.

A lány gyengéd tekintettel szemlélte, s mint minden találkozásukkor, most is arra gondolt, milyen jóképű és előkelő megjelenésű a bácsikája. Henry immár az ötvenes éveiben járt, de még mindig ugyanolyan karcsú volt, mint azokban a napokban, amikor éjszakánként és a matinékon

háromszor perdítette tánra a szubrettet. Mindig csak a szubrettet, mivel soha nem tudott magasabb rangra emelkedni a második ifjú szerepénél. Nem mintha ez a legkevésbé is megkeserítette volna nyájas és derűre hajló természetét. Szolgáljon jól az egészsége, és péntek esténként kapja meg a gázsiját – neki ez untig elég volt.

– Hello, Jane! – üdvözölte. – Majdnem kimentem eléd az állomásra, de muszáj megírnom ezt az átkozott Stickney-levelet. Sikerült szakácsnőt kerítened?

– Sikerült.

– És egyéb beosztottakat is?

– Az utolsó szobalányig.

– Derék kislány vagy. Mindig mondtam én, hogy nagyszerű szervező ez a mi Jane-ünk. Benéztél Algy-hoz?

– Be, és rémes látványt nyújtott.

– Hogy megy a sora?

– Remekül, amennyire meg tudtam állapítani. Gondja egy szál se. Egy Bill nevű barátjánál lakik. Bill fizeti a számlákat. Egyébként átadtam az ötöst Algy-nak.

– Az átkaimmal együtt?

– Igen, azokról se feledkeztem meg.

– Bárcsak vállalna már valami munkát az a léhűtő!

– Mondtam neki, de azt felelte, nincs rá ideje. Túlságosan elfoglalja, hogy a nagy tervein morfondírozzon.

– Az öreganya kínját! Nagyon kedvelem Algyt, de megismétlem: az öreganya kínját! És az egészben az az örjítő, hogy egy szép napon még majd tényleg beüt neki valami, és megcsinálja a szerencséjét, mi meg ugyancsak hülyén festünk majd. E világ Algyjainál soha nem lehet tudni. Egy fickóra emlékeztet, akiről egy könyvben olvastam: minden pennyjét, amije csak volt vagy kölcsön tudott kérni, gumiba fektette. A barátai megpróbálták észérvekkkel hatni rá: tudja egyáltalán, mi fán terem az a gumi? Ó, hogyne, egyszer még kissrác korában vett egy kis négyszögletes darabkát, hogy az irkájában kitörölje vele a ceruzanyomokat. Na és tanulmányozta a gumipiacot? Nem gondolta, hogy létezik külön gumipiac, ő ugyanis egy papírkereskedésben vette a szögletes darabkáját. Tehát minden pénzét abba fektette, s egy hét múlva ötezer font profittal lett gazdagabb. Ez egy az egyben Algy

mentalitását tükrözi. Elképesztő egy fickó. Gondolom, elég nehezen tudtad megakadályozni, hogy veled tartson ebédre a randitokon, igaz?

– Nem, erre nem tartott igényt.

– Ez meglep. Kínálkozik egy potya étkezés, s ő nem próbálta meg beszervezni magát? Egyébként hogy sikerült?

Jane arca kínosan megrándult.

– Nem túl jól.

– Mi volt a baj?

– Megmondom neked, mi volt a baj – kiáltott fel Jane, megörülve az alkalomnak, hogy kiáraszthatja bensőjéből, ami ólomsúlyként nehezül a szívre. Senkit sem ismert, akinek szívesebben számot adott volna gondjairól, mint Henrynek. – Ezt soha nem fogod elhinni! Tudod, hogy milyen rég láttam már Lionelt.

– Vagy hat hónapja.

– Úgy valahogy. Na szóval, elmentem abba a rémes klubjába, égve a vágytól, hogy egy jót beszélgessünk a finom ebéd mellett, csupán mi ketten, és az első, amit bejelentett, az volt, hogy megkérte egy barátját, ebédeljen velünk.

– Micsoda?

– Igen. A társát, bizonyos Mr. Tarvint.

– Viccelsz?

– Dehogy. Pontosan ez történt.

– Hát, ez roppant különös!

– Én is úgy találtam. És valahogy egészen másnak tűnt.

– Milyen értelemben? – kérdezte Henry, úgy érezvén, hogy Lionel Greennek bármiféle változás csak az előnyére válhat.

– Zavarban volt. Mintha tükön ült volna, ha érted, mire gondolok. Alig szólalt meg. Na, de beszéljünk másról. A szakácsnő holnap érkezik, a sokaság többi része pedig egy-két napon belül.

– A szakácsnő milyen?

– A referenciái kitűnőek, a személyes bájt illetően viszont szerények az adottságai. Kétlem, hogy a sétái során sok füttyöt csalna a férfijakakra. Melyik Dickens-könyv is az, amelyben egy nő úgy néz ki, mint Hamlet nagynénje? Mrs. Simmons szakasztott ilyen. A borongós fajtából való.

– Nos, nincs szükségünk eleven és vigályos szakácsnőre.

- Semmiféle szakácsnőre se lesz szükségünk, ha ez a te Stickney-d meg sem érkezik. Befejezted már a neki szóló leveled?
- Nem egészen.
- Meddig jutottál?
- „Kedves Mr. Stickney!”
- Nos, ez is egy kezdet, és egyáltalán nem is rossz. A többit segítek megírni.

– 3 –

Miután Jane eltávozott, Algynak továbbra is kellemesen és nyugodalmasan telt a napja. Délután hatkor, mire Bill Hardy megjött, már megint a nappali pamlagán heverészett. Nem kelt föl barátja köszöntésére, csak a kezét emelte bágyadt üdvözlésre.

– Á, Bill – szólt –, tehát visszaértél. Épp elszalasztottad a húgocskámat. Vagyis hát, amikor azt mondom: „épp”, ezt úgy értem, vagy hét órával. Körülbelül fél tizenegykor távozott ugyanis.

– Nem is tudtam, hogy van húgod.

– Pedig már évek óta megvan. Hát nálad mi újság? Hogy fogadott az ügyvéded?

– Nagyjából ugyanúgy, mint mindig, csak ezúttal meg is ebédeltetett. Algy megcsóválta a fejét.

– Ez nem hangzik túl jól. Az embernek az az érzése, hogy igyekszik megpuhítani, mielőtt levágna. Ne adj neki egy huncut pennyt se. Tapadj hozzá a pénzedhez, mint az enyv. Ja, és jut eszembe, ezt tedd a többihez.

– Mi ez?

– Egy kincstári bankjegy, a névértéke öt font, s egy bácsikám adományozta.

– Nem kell.

– Pedig a tiéd lesz. Tartozom annyival az önbecsülésemnek, hogy legalább ennyivel hozzájáruljak a háztartási költségekhez.

– Hát jó – mondta Bill kellenetlenül –, ha csakugyan így érzel.

Kinyújtotta a kezét, s a láttára Algy szeme kíváncsian kimeredt.

– Ejha! – szólt.

– A karmolásokra célzol? – mondta Bill. – Ezeket akkor szereztem...

– Szükségtelen magyarázkodnod. Tartottam tőle, hogy egy szép

napon valami effélére kerül majd sor. Ismerlek titeket, lobbanékony fiatal fickókat. Nem vagytok hívei a rendőrökre jellemző nyugis bevezető formuláknak, amikor egy lánnyal találkoztok, aki megtetszik nektek. Menten rávetitek magatokat, a karotokba ragadjátok, és szenvedélyes csókjaitokkal a szuszt is majd belefojtjátok szegénykébe. S aztán mi történik? Csontig kikarmol benneteket, és meg is érdemlitek. Reméljük, leszűröd a tanulságot ebből a kemény, de igen üdvös leckéből.

– Az az igazság, hogy egy vörös macska volt.

– Szóval ezt a mesét találtad ki. Gyatra, öregem, nagyon gyatra. Tudhatnád, hogy én ilyesmire nem vagyok vevő.

– Fönt rekedt egy fa tetején...

– Szent Kleofás!

– ...és egy lány megkért, hogy hozzam már le.

Algy modorának szigorúsága tovatűnt.

– Bill – mondta –, igaztalanul vádoltalak. Ezer bocsánat, és ezennel visszavonom kemény kritikámat. Tehát te voltál az a tökfej, aki fölmászott arra a fára? A húgom mindent elmesélt róla.

Bill láthatóan összerándult.

– Csak nem azt akarod mondani, hogy az a lány a húgod?!

– Szerintem nem kis büszkeség dagasztja a keblét a rokonság okán. A barátnői roppant nagyra tartják miatta.

– Nem nagyon hasonlít rád.

– Nem, szegénykém, és épp ez a titkos bánata. Bár annyi ficcsem volna, ahányszor már rám bámult azzal a kék szemével, ekként szólván: „Bárcsak olyan nagy és erős és szép lennék, mint te, Algy!” Fölöttébb sajnálatos, hogy olyan alulméretezett kis mikroba az istenadta.

Bill ismét jól láthatóan összerendezte magát. Kimérten válaszolt: – Én egyáltalán nem találtam alulméretezett kis mikrobának!

– Kis prücsök, hát nem? Sokkal inkább egy fél hús, mint egy hús. De szörnyen rendes lány, nekem elhíheted. Párját ritkítja. Igen. Jane remek teremtés.

– Úgy hívják?

– Pontosan.

– Jane – mormolta Bill áhítattal, úgy forgatva nyelvével a szót, mint valami finom óbort. – Gyakran jár erre?

– Nem valószínű, hogy ismét beállít. Vidéken él Henry bácsikámmal, annak az ötösnek az eredeti tulajdonosával.

– Merre vidéken?

– Ashby Hallban, Ashby Paradene, Sussex grófság.

– Ashby Hall, Ashby Paradene, Sussex grófság – ismételte meg Bill tűnődve. Nem kellett beírnia a címet a noteszébe. Tudta, hogy anélkül is emlékezni fog rá. Lángbetűkkel volt az bevésvé az emlékezetébe.

Mert e nyári napon Bill Hardy szívébe beköltözött a Szerelem. Hogy egész pontosak legyünk, kétszer-háromszor a pályafutása folyamán már ellátogatott hozzá, ám azok az epizódok, most már látta, csupán fiús képzelgések voltak.

Ez a mostani volt az igazi.

[III]

Egy megszállott gyűjtő meg a nénikéje

– 1 –

Most pedig a kobzát pengető bárd J. Wendell Stickney-ről készüldallani.

A néhai G. J. Stickney, a „Stickney-féle tejtermékek” névadójának egyetlen fia. Kelly nénikéjével és az angol inasával, Clarksonnal élt egy Park Avenue-i lakosztályban, amelyet nagyon is megengedhetett magának, mivel atyja éppen az a fajta pénzmágnás volt, akiről Jane beszélt, s olyan vagyont hagyott neki örökül, amely még a legbecsvágyóbb Algyt is kielégítette volna. És Henrynek igaza volt, amikor kulturált dilettánsnak vélte. A kuponok vagdosását leszámítva, Stickney nem vett részt pénzügyekben. A kereskedelem egyáltalán nem vonzotta.

E krónikába való belépésének pillanatában a dolgozószobájában ülve emésztette a kitűnő vacsorát, melyet Heavenly Rest Johnson, a bejáró szakácsnője állított elő számára, és miközben Clarksonra várt, hogy felszolgálja a kávéját, egy *Nemzetközi Műtárgypiac* című vékony füzetkét tanulmányozott, mely úgy definiálja magát, mint „havi jelentés a jelenlegi kép-, antikbútor- és műtárgyárakról a nagyvilágban”. A cikk, amely megragadta benne a figyelmét, egy hirdetés volt, melyet a londoni Sotheby's cég adott közre arról, hogy egy, az alábbiakban ismertetett, tizenyolcadik századi francia levélnehezéket kínál eladásra:

109. CLICHY-FÉLE DUPLA BERAKÁSOS

levélnehezék; türkizkék, szépen formált gombaalakzatot zár magába, bíbor és fehér csíkos külső, három rózsaszín, kék és zöld, azonos középpontú, üreges nádszál, középpütt egy pirosas rózsával, fehér csillagcsoportot alkotó nádszálak gyűrűjében; az oldalán öt, kör alakú ablak, a teteje nagy ablak révén ellaposodó, az alján csillagmetszés.

Az átlagpolgárt, aki többnyire azért olvas, hogy megtudja: a

komornyik volt-e a tettes, az angol prózának ez a kis gyöngyszeme nagy valószínűséggel hidegen hagyta volna. Az ember elképzeli, amint egy ásitást nyom el. Ámde Mr. Stickney-re egészen más hatással volt. Szemmel láthatólag énjének legbenső régióit érintette meg. Meglehetősen fénytelen szemei felizzottak teknőckeretes szemüvege mögött, légzése felgyorsult, s arca elszántságot tükrözött, hogy nyomban érintkezésbe lépjen londoni ügynökével.

Mert hát Henry és Jane arra vonatkozó találgatásai, hogy mit is gyűjt Mr. Stickney, közel sem jártak a valósághoz. Nem régi porcelán volt, és nem is első kiadások, sem pedig bélyegek vagy képek, vagy trópusi halak. Wendell Stickney ugyanis tizennyolcadik századi francia levélnehezékeket gyűjtött.

Amikor valaki rengeteg időt és pénzt fordít olyan tárgyak megszerzésére, amelyeket a legtöbb barátja és ismerőse még ajándékba sem fogadna el, akkor mindig érdekesítő annak kiderítése, hogy miként alakult ki benne ez a szenvedély, és az ember azt kívánja, bárcsak több ismerettel bírna arra vonatkozólag, hogy Wendell Stickney-nek hogyan vált szokásává, hogy tetemes összegeket adjon ki olyan levélnehezékekért, melyeket franciák gyártottak a tizennyolcadik században. Mindössze annyi tudható, hogy a legkorábbi példányait a keresztapja hagyta rá örökül (aki Carl Faubergé-féle, arannyal futtatott zománc napernyőnyeleket is gyűjtött), és az ember föltételezi, hogy ezekhez időnként ötletszerűen vásárolt egyet-egyét, úgy gondolván, mint oly sok más gyűjtő is, hogy eggyel több nem árthat, és hogy bármikor, ha úgy tartja kedve, megálljt parancsolhat magának.

Csakhogy ezúttal is a régi történet ismétlődött meg. Az ember azt mondja magának, hogy ha tizennyolcadik századi francia levélnehezékekkel lesz dolga, majd eldönti, hogy kellenek-e neki vagy sem, ámde eljön a pillanat, amikor rádöbben, hogy beléjük habarodott. Ez a pillanat Wendellnél már régen elérkezett. Manapság már nem is próbált ellenállni a sóvárgásnak. A tizennyolcadik századi francia levélnehezékek úgyszólván a vérében voltak. Ha meglátott egy újabbat vagy akár csak olvasott is róla, azon nyomban mohó vágy ébredt benne iránta.

Éppen újraolvasta Sothebyék ismertetőjét a gombákról, kör alakú ablakokról és csillagmetszésű aljakról, hosszasan elidőzve mindegyik

arany csengésű szó felett, amikor koncentrációját vidám hangok szakították félbe a dolgozószobájából nyíló folyosó felől. Ráismert Kelly nénikéje ezüstös kacajára, melybe Mrs. Heavenly Rest Johnson mélyebb tónusú hahotája vegyült. Kiszáradva becsapódott a bejárati ajtó, jelezvén az utóbbi távozását harlemi otthona felé, s a nénikéje, néhai Theodore Stickney özvegye lépett be a szobába.

Kelly kissé molett, telt idomú nő volt. A negyvenes évei közepén járt, s még mindig sokat megőrzött fiatalsága látványos szépségéből, ám az utóbbi években a kalóriák számolgotása terén tanúsított gondatlansága megfosztotta alakját a régi, áramvonalas küllemtől. Ma a Ziegfeld-girls nevű revütáncosok egyikére hasonlított, akit kint hagytak az esőben, és kissé megduzzadt. Nagyon szép szeme volt, mely e pillanatban derűtől ragyogott. Heavenly Rest csuda jópofa sztorit mesélt az imént, mondta, s Mr. Stickney zord rosszállással összerezzen. Gyakran volt alkalma helyteleníteni nénikéje azon hajlamát, hogy az alsó osztályok tagjaival bratyizzon. Nála jobban senki sem méltányolta Mrs. Johnson főztjét, különösen ami a déli módra elkészített sült csirkéjét illeti, arra viszont alkalmatlannak ítélte, hogy olyasvalaki bizalmasa legyen, aki, ha csak házasság révén is, de a Stickney nevet viseli. Hajópofa sztorikat kíván mesélni, hát mesélje el a saját intim köreiben.

– Az Ephraim nevű sógoráról szól...

– Nem akarom hallani – mondta Wendell.

Nyers megjegyzés volt, és nem is csoda, hogy átmeneti csend követte, s közben Mr. Stickney azon mészárolt, milyen jó is volna, ha nénikéje hajlandó lenne sokkal inkább alkalmazkodni egy olyan család illemkódexéhez, amely mindenkor büszke volt e kódex kifogástalanul korrekt betartására. Hogy Kelly kedves volt, vidám és jólelkű, ezt készséggel elismerte, de tagadhatatlan, hogy hiányzott belőle a pallérozottság, és még a legelemibb érzék sem volt benne a társadalmi helyzetét illetőleg. Mr. Stickney egyetértett a nővérével, Mrs. Loretta Stickney Pounddal, az ismert egyetemi előadóval és publicistával abban, hogy amikor Theodore bácsikája a kórusból nősült, élete legnagyobb baklövését követte el, amely mindig is kritikára adott okot.

Ráadásul folyvást nyugtalanította az érzés, hogy soha nem lehetett tudni, meggondolatlan természetű mikor ragadja Kellyt valami olyan

cselekedetre, amellyel szégyent hoz a makulátlan Stickney névre. Ez a félelem a nővérét, Loretta-t is nyomasztotta. „Figyeld csak meg, Wendell – mondta neki nemegyszer –, egy szép napon az a nő még bekerül az újságok bűnügyi rovatába.” És valahányszor ezt elmondta, Wendell kellemetlen remegést érzett a gyomrában, mintha valamely barátságosan kéz habverővel kavarta volna fel a belső szerveit.

Kelly túlságosan is szívélyes lélek volt ahhoz, hogy egy feddő szó elcsüggesse. Mivel mindig érdekelte, amit mások csinálnak, megkérdezte Wendellt, mit olvas, s azt a választ kapta, hogy egy katalógust.

– Levélnehezékekről?

– Tizennyolcadik századi francia levélnehezékekről.

– Érdekes?

– Rendkívül.

– Helyes. Ugye, jól elleszel nélkülem, ha most elmegyek egy kicsit?

– Ó, hogyne, hogyne.

– Pokoli a hőség, ezért arra gondoltam, fogok a téren egy egyfogatút, és körbekocsikázom kicsit a parkban.

– Kítűnő ötlet – mondta Mr. Stickney. Bár soha nem tudott úrrá lenni némi idegességen, ha nagynénje egyedül ment el hazulról, mivel mindig tartani lehetett attól, hogy valami nemkívánatos személlyel szűri össze a levelet, de egyedül egy kétkerekű fogaton aligha kerülhetett bajba.

– 2 –

A barátai számára rejtélyszámba ment, hogy egy Wendell-féle férfi hogy oszthatta meg az otthonát egy olyan, nem vér szerinti nagynénivel, mint Kelly, de valójában egyszerű volt rá a magyarázat. Kelly a tartalék hálószobát foglalta el. Ha Wendell nem cselekszik azonnal, betelepítvén oda nénikéjét, akkor a nővére, Loretta elkerülhetetlenül beköltözött volna, márpedig ennek a pusztá gondolatától is a hideg futkosott a férfi hátán. Nővére már emlegette költözési szándékát, úgy érvelve, hogy örültség két lakosztályért fizetni, amikor sokkal gazdaságosabban ellakhatnának egyben is, és Wendell úgy nyújtotta ki kezét a nénikéje után, ahogy egy fuldokló a mentőővért. Kellynek meglehetek ugyan a maga fogyatékoságai – Wendell szemöldöke még mindig rosszállóan ráncolódott a gondolatra, hogy ízléstelen történetekkel szórakoztatják

egymást Heavenly Rest Johnsonnal –, viszont nem Mrs. Loretta Stickney Poundnak hívták.

Clarkson bejött a kávéval, s egy bő kellemes óra telt el. A magány mindig nyugtató hatással volt Wendellre. Tovább olvasta a *Nemzetközi Műtárgypiacot*, s elhatározta, hogy sürgönyöz a londoni ügynökének, utasítva, hogy tegyen árajánlatot a katalógusban meghirdetett levélnehezékre, majd vagy húsz percre elszundított. Arra ébredt, hogy Clarkson visszatért a kávécsészéjéért, s e pillanatban megcsörrent a telefon. Feléje bökött a hüvelykujjával. Utált telefonon beszélni.

– Ha engem keresnek, mondja, hogy házon kívül vagyok.

Clarkson fölvette a kagylót, s csiszolt modorában beleturbékolt.

– Mr. Stickney lakosztálya... Ó, jó estét asszonyom... Valóban, asszonyom?... Értem, asszonyom... Mófdelett kellemetlen, asszonyom... Igen, asszonyom... Hogyne, asszonyom... Azonnal tájékoztatom Mr. Stickney-t, asszonyom... Asszonyom volt az, uram – mondta Clarkson, a kétség utolsó szikráját is eloszlatva, mely munkaadójában maradhatott. – Örömmel venné, ha ön kölcsönözne neki huszonöt dollárt.

– Huszonöt dollárt?

– Óvadékra, uram.

– Óvadékra?

Ha megfordult is Clarkson fejében, hogy hűbérura társalgási stílusa kissé túlságosan is emlékeztet a svájci hegyek visszhangjára, ezt nem foglalta szavakba. Jól nevelt inasok megtanulják fékezni a nyelvüket. Mindössze ennyit mondott: „Igen, uram”, s feszült csend állt be, melyet egy állati üvöltés tört meg Mr. Stickney ajkáról, midőn inasa szavainak értelme hirtelen elhatolt a tudatáig.

– Úgy érti...?

– Igen, uram. Asszonyom őrizetben van.

Mr. Stickney halk gurgulázó hangot hallatott, mintha torkán akadt volna a szusz. Azt mondta magában, hogy mindig is várta, hogy egy napon valami efféle tragédia történik majd az ő sajnálatra méltó nénikéjével. Keserűen eszmélt rá, hogy alábecsülte a kétkerekű bérkocsikra leselkedő veszélyeket. A mellékelt bizonyíték alapján úgy látszott, nagyon is előkelő helyet foglalnak el a városi veszélyforrások listáján.

Tompa hangon így szólt: – Elmondta...?

– Uram?

– Elmondta, miért?

– Nem, uram. Mindössze annyit közölt, hogy a rendőrség kezében van, és örömmel venne huszonöt dollárt az óvadékra. Óhajtja, hogy eljuttassam az összeget asszonyomnak?

– Hogyne, hogyne.

– Igenis, uram.

– Fogjon egy taxit.

– Igen, uram.

– Mondta, hogy hol van?

– Birtokomban van a cím, uram.

– Akkor siessen.

– Igen, uram.

Clarkson az angol inasokra jellemző légnemű módon foszlott szerte, s Wendell visszasüppedt a fotelba, amelyből az imént felugrott, s átadta magát a komor töprengésnek. A bulvárlapok főcímeire gondolt, melyek óriási betűkkel kürtölik majd világgá az ősi család nevét.

Még mindig e képzeletében felidézett látványtól borzongott, amikor felpattant az ajtó, mintha ama hurrikánok egyike vágta volna ki, amelyek oly sokat tesznek azért, hogy felélénkítsék szeptember havát az Egyesült Államok lakosai számára, és a nagynéni lépett be, akinél a férfi gondolatai időztek. Arca vöröslött, szemei lángot lövelltek, s egész megjelenése olyan asszonyra emlékeztetett, akinek némi nehézség árán sikerült megmenekülnie egy vonatkatasztrófából.

– 3 –

– Jó, jó, jó! – kezdte mindjárt a belépése pillanatában, azzal a nyilvánvaló szándékkal, hogy elejét vegye a rosszindulatú kritikának. – Tudom, azt akarod mondani, hogy meg vagy botránkozva, meglepett és elborzasztott ez az ügy, és még soha életedben nem hallottál ehhez foghatót, de hadd meséljem el neked, mi történt, és egyet fogsz velem érteni abban, hogy olyan ártatlan vagyok, mint a ma született csecsemő. Mellesleg kösz a huszonöt dolcsit.

– Nincs mit – felelte Wendell erőtlenül. Kissé lehengerlőnek találta nem vér szerinti nénikéjét. Normál körülmények között Kelly nyugodt

természetű asszony volt, és még sohasem látta őt erőteljes indulattól felkavart állapotban.

– Igenis, olyan ártatlan, mint egy ma született csecsemő.

– Arra készültél, hogy elmondd, mi történt.

– Vagy mint egy még meg sem született csecsemő, ha így jobban tetszik. Bár nem sok különbség van a kettő közt.

– Kelly néni!

– Tessék?

– *Mi* történt?

– Jogos a kérdés, és már vártam is, hogy feltedd.

Wendell emlékeztette rá, hogy ezt az imént már megtette, s a néni szemlátomást elérte a célzást.

– Nos – mondta kissé nyugodtabban –, azzal kezdődött, hogy mégsem bérkocsival mentem. Meggondoltam magam. Olyan szép volt az este, hogy úgy döntöttem, kimegyek Coney Islandre.

– Coney Island! – visszahangozta Wendell elhaló hangon. Tudta, hogy vannak emberek, akik kijárnak oda, de legjobb tudomása szerint csupán a proletariátus tagjai. Soha, egyetlen Stickney-nek sem volt felróható efféle, alsó néposztályokra jellemző viselkedés – kivéve talán Theodore bácsikáját, forrófejű ifjú korában. Theodore bácsi ugyanis jó pár dolgot művelt a pályafutása során, melyek a családot fejcsóválásra készítették. Közszájon forgott például a történet, mely szerint a baseballmeccseket szerette a fedetlen lelátóról nézni, és egy bíróhoz, akinek ítéleteivel elégedetlen volt, több ízben is üdítőitalos palackot vágott.

– De végül is nem jutottam ki. Amiatt, ami a vonaton történt.

– Történt valami a vonaton?

– De történt ám! Csakhogy nem az én hibámból. Bárkit, aki jelen volt, megkérdezhetsz, és mind tanúsítani fogja, hogy nem én kezdtem a cécót. Csak ültem ott, a magam dolgával törődve, olyan ártatlanul, mint egy ma született csecse...

– Kelly néni?

– Tessék!

– *Mi* történt a vonaton?

– Épp azt mesélem, ha volnál szíves meghallgatni, íme a tényállás. A szemközti ülésen egy pár foglalt helyet, akik közt láthatólag afféle férj és feleség közti szóváltás támadt, de én alig figyeltem rájuk. A férfi

ordította a nővel, az meg visszarikácsolt neki, mindez teljesen normális mederben. Alig-alig vettem rájuk egy-egy pillantást. Aztán hirtelen a férfi lekevert a nőnek egy frászt.

– Te jó ég! – borzongott meg Wendell. Ha egy Stickney valaha is lekevert egyet valakinek, az incidenst biztosan nem jegyezték fel a családi archívumban.

– Nos hát, ekkor természetesen úgy éreztem, ideje, hogy valaki tegyen valamit az ügyben. Elvégre nem tűrheti az ember lánya, hogy fickók megnyakalják a feleségüket, még egy Coney Island-i vonaton sem, ahol bizonyos szabadság mindenkor megengedett. Odaléptem hát, és mondtam a férfinak, hogy szégyellje magát, mire olyan megjegyzést tett, amelyet azóta sem hallottam, hogy a kórusban énekeltem.

– Folytasd – mondta Wendell alig hallhatóan.

– Ekkor fejbe vágtam a retikülömmel, és hadd mondjam meg neked – tette hozzá Kelly, teljes joggal eljárása kritikájaként értelmezve unokaöccse síri sóhaját –, hogy ha Viktória királynő ott lett volna, és hallja, hogy minek nevezett engem az a pasas, hát ő is ugyanúgy cselekedett volna, mint én.

Wendell ádámcsutkája görcsösen rángatózott.

– Folytasd – suttogta.

– Nos, ami ekkor történt, aligha fogod elhinni. Valami hirtelen tarkón ütött, és pedig a nő retikülje. Úgy ám, jól hallottad, egy és ugyanaz a spinkó nyomott kupán a retiküljével, akinek az érdekében csatába szálltam. Az ember tényleg úgy érzi, nincs már olyan, hogy hála ezen a világon.

– És aztán?

– Nos, ekkor elszabadultak az indulatok. A következő pillanatban mindnyájan püfölni kezdtük egymást, mivel a nézők is, mindkét fél oldalán, beszálltak a bunyóba, s mondhatni, általánossá vált a ribillió. Ámde fölöttébb sajnálatos módon, történetesen két zsarú is utazott a kocsiban, beavatkoztak, és ahányat csak tudtak, begyűjtöttek közülünk, s a következő, amiről tudomást szereztem, az volt, hogy a dutyiban csücsülök. Természetesen hamis nevet adtam meg.

Első ízben az elbeszélés kezdete óta, Wendell kissé felélénkült. Azt túlzás volna állítani, hogy megnyugodott, de mindenesetre úgy tűnt,

mintha fénysugarat látott volna átszellanni a sötét felhőkön.

– És a retikulódet átkutatva nem tudták megállapítani a személyazonosságodat?

– Nem, mivel minden szanaszét szóródott a padlón.

– És nem találhattak közte neked címzett leveleket?

– Hidd el, ha mondom, hogy még ha a zsaruk négykézláb mászva gyűjtötték össze a cuccot, akkor se tudták megállapítani, hogy mi kié volt.

– Á! – sóhajtott Wendell megkönnyebbülten. Végül is a Stickney-k szerencséje kitartott.

– Különben sem volt levél a retikulómben, csak ajakrúzs, púder és cigitárca, meg ilyenek. Ja, az ám, levelekről jut eszembe. Egy neked szóló ma reggel az enyémelek közé keveredett, és elfelejtettem odaadni neked. A szobámban van. Ki az a Henry Paradene? Egy Ashby Hall nevű helységben él, Angliában.

Wendell hangjába tiszteletteljes árnyalat költözött.

– Henry Paradene a család feje.

– Akkor mért nem Stickney-nek hívják?

– Én az egyik oldalághoz tartozom.

– Bármit is jelentsen az, ha ugyan jelent egyáltalán valamit.

– A Stickney-k a Paradene-ekkel léptek házasságra a tizenkilencedik század elején. De most nem tudom neked elmagyarázni. Mit ír?

– Szeretné, ha átutaznál és meglátogatnád.

– Ó, milyen örömteli!

– Elmész?

– Hát persze hogy el.

– Akkor veled megyek.

– Az lehetetlen!

– Miért? Ha házas ember volnál, elvárná, hogy vidd el a feleségedet is. Mivel azonban nem vagy nő, elhozod a nénikédet. Mikor indulunk?

Néhány percig Wendell gondolataiba mélyedve ült. Bár csöppet sem volt ínycé az ötlet, hogy Kelly nénikéjét bevezesse Ashby Hall előkelő köreibé, egyvalamitől még inkább viszolygott. Éspedig annak gondolatától, hogy magára hagyja őt New Yorkban, mindama számtalan dutyiba kerülési lehetőséggel, melyeket e város Kellynek kínált, s ráadásul ezúttal a kiléte megállapítását lehetővé tevő okmányokkal a

birtokában. Bármilyen szertelenségeket kövessen is el Angliában, és bármilyen gyakran vegye is őt őrizetbe az angol rendőrség, a szigetországi királyság sajtója biztosan nem méltatja majd többre egy kurta bekezdésnél az egyik belső oldal alján. Azt felelte hát, hogy a lehető leghamarabb indulni szándékozik. – Tényleg jönni akarsz?

– Még bírósági végzés se tud visszatartani.

– Nos, akkor légy óvatos.

– Hogy érted azt, hogy óvatos?

– A sikamlós sztorijaidra gondoltam. Nagyon kérlek, Ashby Hallban ne mesélj majd hozzájuk hasonlókat. Ezek a régi angol családok annyira kényes ízlésűek.

– Még a Heavenly Rest sógoráról szólót se mondhatom el? Hát jó, legyen, ha ez a kívánságod. De annyi biztos, remek mulatságról maradnak le.

[IV]

Illusztris látogatók

– 1 –

Az Ashby Hall-i istállók fölötti óra ötöt ütött, s csaknem ezzel egyidejűleg Jane, aki egy nyugszékben üldögélt a pázsiton, megpillantotta az állomástaxit, amint a benne ülő Henry bácsikájával befordult a nagykapun, majd végigcsörömpölt a felhajtón. Henry azért ment fel Londonba, hogy Mr. Stickney-vel ebédeljen, aki azt javasolta, hogy remek dolog lenne, ha mielőtt elhelyezkedne a szállásán, összeismerkednének.

Mint mindig, ha ki kellett öltöznie és felutaznia Londonba, Henry tele volt panasszal, s különféle ürügyekkel igyekezett engedélyt kicsikarni rá, hogy lefújhassa az egészszet, ám most Jane a sarkára állt, s bácsikája kénytelen volt útra kelni, mint mondta, ugyanolyan érzésekkel, mint ahogy hajdan, a régi napokban tette, amikor egy impresszárió küldött érte. Most azonban, ahogy a pázsiton Jane-hez csatlakozott, megint a régi derűs önmaga volt. A jelek szerint élvezte az ebédet.

– Valóságos lakoma volt – mondta. – Stickney pompásan megvendégelt bennünket.

– Bennünket? – lepődött meg Jane a királyi vagy szerkesztőségi többes szám használatán.

– Elhozta a nénikéjét is.

– Jaj, nem!

– Mit rémüldözöl?

– Ez kész katasztrófa! Nem vagyunk felkészülve gazdag amerikai nők fogadására. Ezek pazar kiszolgálást várnak el.

– Nos, van egy komornyikunk, egy szakácsnőnk, egy szobalányunk és egy komornánk, s kétlem, hogy ezt akár a Buckingham Palotában felül tudnák múlni. De nem hiszem, hogy gazdag nő. Én inkább szegény rokonnak néztem. És még ha dúskál is a pénzben, akkor se gúnyolódna velünk, mert nagyon rendes teremtés. Olvastad Chaucertól a

Canterbury meséket?

– Nos, bizonyos okok folytán sajnos mindeddig... Miért?

– Engem *A bathi asszonyságra* emlékeztet. Fesztelen és gátlásuktól mentes. Korábban a színpadon működött.

– Ez jól hangzik.

– A kórusban. Roppant szórakoztató nő. Az volt a benyomásom, hogy az összes pikáns sztorit ismeri, ami valaha is forgalomba került. Az egyik a szakácsnője sógoráról, Ephraimról szólt...

Itt hirtelen elnémult. A házból telefoncsengés hallatszott. Néhány perc múlva kijött Ferris, a komornyik.

Testes férfiú volt, merengő és komor. Mintha állandóan mélázott volna valamin, nyilván a világmindenségen, és nem túl jó véleménnyel látszott lenni róla. Ahogy a megérkezése óta Henry nemegyszer megjegyezte, a spirituális otthona valami olyan létesítmény lehetett, mint Edgar Allan Poe Usher-háza, amelybe úgy beleillett volna, mint kulcs a zárba. Amikor most megszólalt, egy olyan komornyik síri hanghordozásával tette, akit réges-rég eljegyzett már magának a mélabú.

– Egy bizonyos Mr. Tarvin keresi önt, kisasszony.

– Mondja meg neki, hogy nem talált meg.

– Igenis, kisasszony – mondta Ferris, és borús ábrázattal visszavonult.

– Tarvin? – töprengett Henry. – Mért olyan ismerős nekem ez a név?

– Én beszéltem neked róla. A férfi, akit Lionel magával hozott az ebédre.

– Ja, igen. Most már emlékszem. Szakállas fickó.

– Úgy van. És pajeszos is.

– Mért telefonál neked?

– Ó, ezt már soha nem fogjuk megtudni, hacsak nem hagyott üzenetet.

Ferris újra megjelent, s Henry kritikus szemmel figyelte közeledését.

– Épp eltöprengtem az imént – mondta.

– Miről?

– Hogy amikor elküldtelek komornyikra vadászni, vajon mért nem olyat választottál, aki időnként derús ábrázatot is tud ölteni.

– Imponált nekem a méltósága, és úgy gondoltam, Mr. Stickney-nek

is imponál majd. Jobban szeretted volna egy virgonc, életvidám komornyikot?

– Alapjában véve, nem – ismerte be Henry. – Olyat semmiképp se szeretnék, aki lecsúszik a korláton. Igen, Ferris?

– Mr. Tarvin sajnálatát fejezte ki, kisasszony, hogy nem sikerült elérnie kegyedet, s engem kért meg, hogy mondjam meg, feladott kegyednek néhány jó könyvet.

– Köszönöm, Ferris.

– Köszönöm, kisasszony – mondta Ferris, s újfent olyasvalakinek a komor járásával vonult vissza, aki egy régi és nagyra becsült barát koporsója mögött lépdel.

– Miért küld neked Tarvin jó könyveket? – kérdezte Henry.

Jane elnevette magát.

– Hogy pallérozza az elmémet. Gondoltam, hogy valami ilyesmi történik majd. Ebédkor a könyvekre terelődött a szó, tudni akarta, hogy mik a kedvenc olvasmányaim. Mondtam neki, hogy az izgalmas krimik. Emlékszel a *Halálos Ernest* című könyvre, amit a múltkor adtam? Valami nő írta, elfelejtettem a nevét. Valósággal lenyűgözött.

– Engem is. Le se tudtam tenni. Jut eszembe, megígértem a plébánosnak, hogy kölcsönadom neki.

– Ő is olvas izgalmas krimiket?

– Imádja őket.

– Na, tessék! És meglett tudósember, aki a régi egyházatyákról ír komoly munkákat. Bárcsak tudtam volna ezt, miközben Tarvinnal beszélgettem. Amikor ugyanis a *Halálos Ernestet* mint afféle kötelező olvasmányt ajánlottam neki, félreérthetetlen módon letorkolt.

– És milyen, amikor letorkol valakit?

– Eléggé félelmetes. Persze ebben a szakáll sokat segít neki. Meglengette felém, és így szólt: „Drága hölgyem, elolvas az ember egy olyan könyvet, aminek az a címe, hogy *Halálos Ernest*? És mikor azt feleltem, hogy igenis el, és magamat hoztam fel példaként, olyanformán sóhajtott, mint egy lekezelő gőzszivárgás, s azt mondta, tart tőle, hogy az ízlésem nagyon csiszolatlan. Milyen kár, hogy nem tromfolhattam le a plébános esetével! Kíváncsi vagyok, miféle könyveket küld nekem – nyilván dögunalmas, ismeretterjesztő munkák lesznek. Tudod, mit gondolok, Henry? Hirtelen rájöttem. Formálni akar engem.

– Abszurdum. Tökéletesen jó vagy úgy, ahogy vagy.

– Én is azt hiszem. De ő mégis formálni akar. A jelek mind erre vallanak.

– Mindig hiba, ha embereket formálni igyekeznek. Csak az ellenállásukat váltják ki vele. A suliban, majd utána Cambridge-ben velem is megpróbálták. Amikor pedig Cambridge-ből eljöttem és színpadra léptem, gebedjek meg, ha nem kezdődött minden újra előről a direktorokkal és koreográfusokkal. Gondolod, hogy Stickney is megpróbál majd formálni engem?

– Nem lennék meglepve. Milyenek találd?

– Szerintem egészen rendes fickó. Egy kicsit prűd. Az az érzésem, hogy a nénikéje anekdotázása nem igazán van ínycé. Eléggé zord képet vágott, mialatt az asszony a sztorijait mesélte. Nagy tapintattal úgy oldottam fel a feszültséget, hogy azt mondtam Stickney-nek, úgy hallottam, hogy gyűjtő. És ettől kezdve egy pillanatra sem állt be a szája. És hát tévedtünk a gyűjtőszemélyét illetően, Jane. Nem fogod nekem elhinni, pedig igaz: levélnehezékekért bolondul. Hogy egész pontos legyek: francia, tizennyolcadik századi levélnehezékekért.

– Ó, igazán?

– Úgy beszélsz, mintha ismerősen csengene számodra a nevük.

– Hát persze hogy ismerős. Hiszen neked is van egy!

– Nekem?

– Neked hát. Az Elragadó Piperkőc hozta magával a nagy tanulmányútról, valamikor a tizenkilencedik század elején. Én vagyok az egyik lelelkesebb rajongója. Odafent van a képtárban, a többi családi ereklye közt.

Henry összerezzent. A lány érzékeny idegszálat érintett.

– Ne beszélj nekem azokról az ereklyékről. Utálok őket. Ha arra gondolok, hogy milyen sokat érnek, s eszembe jut, hogy a törvény nem engedi eladni, kinyílik a bicska a zsebemben. Mit gondolsz, mennyit hozhat a konyhára egy tizennyolcadik századi francia levélnehezék? De ugyan ne törd a fejed, hisz fogalmad se lehet róla.

Történetesen van némi fogalmam. Az újságban olvastam róla. A minap Christie-nél ezer fontért kelt el egy példány.

Henry hökkent kiáltást hallatott.

– Ezer? Te jó ég! Most aztán tényleg elrontottad a napomat. Az

enyém odafent penészedik a képtárban, miközben oly sokat ér, és semmi reményem sincs rá, hogy pénzzé tegyem. Csak mert valami tökkelütött olyan törvényt hozott, amely megtiltja családi ereklyék eladását. Őrjítő! Ha nekem ezer fontom volna...

– Pont olyan vagy, mint Algy.

– Nevetséges! És légy szíves, ne beszélj nekem Algyról. Valahogy nem tesz jót a vérnyomásomnak.

– Jó. Akkor mesélj Mr. Stickney-ről.

– Nem sok mesélnivaló van róla. Le akar szokni a dohányzásról, és szereti a jó bort, amiből szerencsére bőséges készletem van, hála Duff és Trotter urak nagylelkűségének. Úgyhogy... Mi bajod?

Jane éleset sikkantott.

– Ó, Henry, teljesen elfeledkeztem róla!

– Miről feledkeztél el?

– Algyról és az egzekutorról.

– Uram atyám! Csak nem azt akarod mondani, hogy Algynál végrehajtó járt?

– De igen. És tudod, hogy ez honnan jött? Duff és Trotteréktől, akiknek te is oly sok pénzzel tartozol. Nem gondolod, hogy ide is küldenek egyet? Rémes volna, ha épp akkor csörtetne be egy osztag egzekutor, amikor eladásra kínálsz a házat Mr. Stickney-nek. Rögtön elállna a vételtől.

Henry a szokásos, derűs szemléletével nem hagyta magát efféléktől zavartatni. Sohasem volt könnyű rábírní, hogy borús színben lássa a dolgokat. A jövővel kapcsolatos magatartását mindig is az a régi színházi bölcsesség jellemezte, mely szerint az este majd gyógyírt hoz a sebre.

– Emiatt egy pillanatig se fájjon a fejed, drága kislányom. Nem ítélnéshz annak alapján, ami Algyval történik. Egy olyan tiszteletre méltó cég, mint Duff és Trotter, a magamfajttal szemben nem alkalmaz olyan goromba módszereket. Átkozottul jó nevű fickó vagyok, Burke *Földbirtokos nemesekje* negyed oldalt ír rólam. Tartanak tőle, hogy felvonnám a szemöldökömet az eljárásuk láttán. Cseng a telefon.

Jane felállt. – Nyilván megint Tarvin.

Jó néhány percig elidőzött odabent. Amikor visszatért, arcát boldog mosoly ragyogta be.

- Találd ki, ki volt az – mondta.
 - Tarvin?
 - Nem, ezúttal Algy.
 - Mit akart?
 - Azt kérdezte, tudnék-e valakit, aki kölcsönözne neki ötszáz fontot.
- Az egyik nagy tervét szeretné megvalósítani, és tőkére lenne szüksége.
- Egyem meg a szívét. Remélem, nem rám gondolt?
 - Ó nem, annyira még Algy sem optimista – mondta Jane.

– 2 –

Wendell Stickney a homlokát ráncolva ült az Ashby Hall főbejárata előtti terasz alacsony mellvédfalán, de nem azért ráncolta a homlokát, mert ez a György régensherceg idejéből fennmaradt sajátos építészeti emlék sértette az esztétikai érzékét. A gondolatai máshol kalandoztak. Tizennyolcadik századi francia levélnehezékeken mélézött, és pedig konkrétan azon a példányon, amelyet házigazdája unokahúga mutatott neki, amikor az elmúlt este vacsora után körűvezette őt a házban.

Birtokolni akarta azt a levélnehezéket. Sóvárgott rá, és kész volt magas árat fizetni érte, ha a tulajdonosát rá tudná venni, hogy megváljon tőle.

De vajon sikerülne-e? Ez volt az a kérdés, amelyet újra meg újra feltett magának, miközben a mellvéden üldögélt. Ezek az angol arisztokraták, jól tudta, hajlamosak az érzékenységre, és könnyen megorrolnak, ha valaki társalgás közben üzleti témával hozakodik elő. Elég egy helytelen hadmozdulat, és még szerencsésnek mondhatod magad, ha nem kapsz egy hűvös „Na de kérem!”-et vagy egy még hűvösebb „Hallatlan!”-t, mely a fagyos brit tekintettel és a felvont brit szemöldökkel párosul.

Valószínűleg a végtelenségig folytatta volna a mélézást ebben a mederben, ám e pillanatban szívélyes hang üdvözölte, s megfordulva, Kelly nénikéjét pillantotta meg.

– Szia, Wendell! – mondta. – Hát te mit ücsörögsz itt, mint keselyű a sziklán?

A hasonlat nem túlzottan tetszett Wendellnek, de azért viszonylag udvarias hangon azt felelte, hogy gondolkodott, majd pedig megkérdezte, hogy a nénikéje mivel foglalta el magát.

– Hank körbekalauzolt a birtokon. Neked is érdemes lesz majd szétnézned. Ott a fák mögött egy tó van, kábé akkora, mint nálunk, a Central Parkban. Az egyik őse létesítette. Egy vagyomba kerülhetett.

– Az bizonyára a hírhedt Beau Paradene lehetett – mondta a jól értesült Wendell. – A mértéktelen költekezéséről volt híres.

– Hank is így tájékoztatott.

A név másodszeri említésére Wendell kissé megrándult. – Mr. Paradene-ről beszélsz?

– Ki másról?

– Csak *nem* szólítod tán Hanknek?

– Dehogynem. Megkérdeztem tőle, hogy megengedi-e. Mindketten egyetértettünk abban, hogy sokkal jobban hangzik, mint a Henry.

– Úgy érted, máris ennyire meghitt viszonyban vagytok?

– Olyanok vagyunk, akár a sonka meg a tojás.

– Akkor hát – mondta Wendell –, van valami, amit megtehetnél nekem. Amikor tegnap este Miss Martyn megmutatta nekem a házat...

A mondatot befejezetlenül hagyta. Jane jött ki ugyanis a teraszra.

– 3 –

Jane vidám hangulatban volt. Amerikából idelátogató asszonyokkal kapcsolatos aggodalmai öt perccel Kelly megérkezését követően szétoszlottak. A néhai Theodore Stickney özvegye könnyen barátkozott.

– Halihó! – szólt Jane. – Bemegyek a faluba, hogy dohányt vegyek Henrynek. Magának ne hozzak, Mr. Stickney?

– Köszönöm, de nem dohányzom. Egykor dohányoztam, de leszoktam.

– Édességeket nassol – mondta Kelly. – A rumos csoki a kedvence.

– Hozok néhányat. Nem volna kedve bejönni a faluba, Mrs. Stickney?

– Nyugodtan tegezz, és szólíts Kellynek.

– Megengedi?

– Meg is sértődöm, ha nem így szólítasz. Milyen messze van?

– Körülbelül egy mérföld.

– És visszafelé is egy. Na jó, a felhajtóig elkísérlek. Mondd – kérdezte, miután elindultak –, szeretsz állandóan vidéken élni? Nem mintha bármi kifogásom volna ellene. Szerintem klassz lehet. De nem

érzed úgy néha, mintha el lennél temetkezve?

– Ó, én csak a vakációmát töltöm itt. Londonban dolgozom, titkárnő vagyok.

– Nahát, ez érdekes! Én magam is titkárnőként dolgoztam, mielőtt a kórushoz szegődtem. És utána is, amikor túlságosan elnehezedtem a tánchoz, és az impresszáriók láthatóan igyekeztek túladni rajtam. Akkor ismerkedtem meg Theodore-ral.

– Theodore?

– A néhai férjemmel. A cég, amelyiknél dolgoztam, kiküldött hozzá, hogy lejegyezzem a diktálását. Ifjú napjaiban nagy világfi volt, s a visszaemlékezéseit írta. És még mindig bőven maradt benne a régi tűzből. Ismered Peter Arno rajzait a *New Yorker*ből?

– Hogyne.

– Pont úgy nézett ki, mint közülük az egyik. Szürke bajusz meg ilyenek, és túláradó életerő. Eljártam a lakására, és remekül kijöttünk egymással. Igazából csak úgy egy hét múlva kérte meg a kezemet. Az a nap mélyen az emlékezetembe vésődött. Éppen emésztési bántalmak kínozták, melyek elég gyakran elővették szegény báránycámat, és konyakkal kúrálgatta. Azt mondta, az egyik barátja ajánlotta neki, aki ezt tartotta az egyetlen hatékony gyógymódnak. Már meghalt – mármint a barátja. Májzsugorban. De ah, minden hús merő fű csupán, ahogy a poéta mondta. És hát aznap délután alighanem a bizonyos, a kelletténél eggyel több kupicával hajthatott fel, amelytől minden egészen más lesz, mert egy, a régi Haymarketről szóló emlék kellős közepén hirtelen elkezdett körbehajkurászni az asztal körül. És hogy rövidre fogjam, azon vettem észre magam, hogy Nelson-fogást alkalmaz rajtam, és úgy zúdulnak rám a csókjai, mint egy tonna téglá.

Szünetet tartott, visszarévedve az arany múltba.

– Meséld tovább – kérte Jane.

– Nos, természetesen kupán vágtam.

– Természetesen.

– Egy levélnehezékkal, ami, ha belegondolsz, furcsa véletlen volt, mivel Wendell éppen azt gyűjt. Mindig is lökötségnek találtam, habár egyszer ismertem egy pasast, aki gyufásdobozokat gyűjtött. Több száz volt neki, mindegyik más és más. Folyton a várost járta, olyan krimót keresve, ahol saját, egyéni gyufásdoboz-különlegességet árulnak. De

hát, mint gyakran hangoztatom: sokfélék vagyunk, így kerek a világ. Hol is tartottam?

– Hogy kupán vágta Mr. Theodore Stickney-t egy levélnehezéssel.

– Ja, igen. Nos, bár azt mondják, az ég megoltalmazza a dolgozó leányzót, és talán igazuk is van, de azért nem árt, ha ő maga is besegít. Elvégre nem hagyhat sz mindent az odafent-valóra. Jókora átütőerővel sújtottam oda neki, és mialatt a fejét dörzsölte, elmagyarázta, hogy teljesen félreértettem. Nem úgy gondolta ő, mondta; azt akarta, hogy legyek a felesége, hogy gondját viseljem élete alkonyán. Azt mondta, az első pillanattól látta, hogy gyengéd asszonyi szív dobog a keblemben. Mert, tudod, az aközötti időszakokban, amikor lejegyeztem a diktálását a régi New York-i napokról, időnként megmasszíroztam a pociját, ha elővették az emésztési bántalmak, és ez mély benyomást tett rá, ha érted, hogy gondolom.

– Nem csodálom, ha így fogta fel.

– Így hát eljegyeztük egymást. Amikor bejelentettük, a családját természetesen eléggé föbe kólintotta a dolog, és nem is hibáztatom őket, mert nem vagyok mindenkinek az álommenye, s úgy gondolták, hogy Theodore foltot ejtett a... mi is az, amin foltot szoktak ejteni?

– A családi címerpajzson?

– Úgy hívják? Nos, bárhogy nevezzék is, azt állították, hogy Theodore a lehető legcsúnyább foltot ejtette rajta. No de hiába zúgolódtak. Egy hét múlva a sarki kis templomban megesküdtünk, és boldogan éltünk mindaddig, amíg súlyos szélhűtés következtében el nem hunyt. Képtelen voltam távol tartani szegény angyalkámat a Newburg módra készült ráksalátától meg a kaviártól, és persze a konyak is jócskán besegített. De, mint mondtam, amíg élt, remekül megvoltunk. Manapság gyakran hallani bíráló szavakat a házasságról, nekem azonban nagyon is kedvemre való volt. Te tervezel-e már férjhez menést?

– Jegyben járok.

– A szomszéd fiúval?

– Nem, egy londoni férfival.

– Mivel foglalkozik?

– Lakberendező.

– Te viccelsz.

– Nem én, tényleg az.

– Akkor koptasd le.

– Tessék?

– Koptasd le – ismételte meg Kelly határozottan. – Egyszer magam is jegyben jártam egy lakberendezővel, úgyhogy jól tudom, mit beszélek. Ők a Föld sőpredéke.

Jane fölnevetett. – A bátyám is ugyanezt mondja. És szerintem Henry is így gondolja, csak ő túlságosan udvarias ahhoz, hogy ki is mondja.

Henry említésére tünődő kifejezés jelent meg Kelly arcán.

– Én nem értem ezt a Hanket – mondta.

– Mit találsz rajta rejtélyesnek?

– Az egész szitut. Azt mondta nekem, hogy a színpadon működött. Hogy lett hirtelen színészből egy nemesi birtok urává, ha ugyan így nevezik?

– Ó, erre gondolsz? Nagyon egyszerű. Egy-két rokon, aki előtte volt a listán, meghalt, és ő következett a sorban. Egyszerűen csak örökölt.

– Ahogy hercegek szokták, amikor a királyok beadják a kulcsot?

– Pontosan.

Ezen Kelly eltűnődött egy-két percig.

– Nos, szerintem rendben van, ha neki tetszik – mondta végül –, de eléggé magányos élet lehet ez itt egyedül, egész éven át, az isten háta mögött.

Jane igyekezett megnyugtatni. – Azért nem annyira rossz ez. Számos barátja van itt. Nagyon népszerű ember.

– Ezen nem is csodálkozom – mondta Kelly melegen. – Hank irtó rendes fickó. Párját ritkítja.

– Egyébként ma este valami vacsorán vesz részt. Arra kért, mondjam meg neked, és kérjek tőled elnézést a nevében, amiért magatokra hagyott. Azt mondta, képtelen volt kimaradni belőle.

– Részemről semmi gond.

– Mr. Wade-Pigottnál jönnek össze, abban a nagy házban, a völgy túloldalán. Az értéktőzsdén dolgozik. Úgy tudom, születésnapja van vagy valami ilyesmi.

– Te is elmégy?

– Isten őrizz, dehogyan, rám nincs szükségük. Csupa férfiakból álló

összejövetel. Csak ülnek és mesélnek, és tőzsdei sztorikkal szórakoztatják egymást.

– Akkor egyik este nekem is csatlakoznom kéne hozzájuk. Több sztorit tudok, mint égen a csillag. Na, itt most elhagylak – mondta Kelly, amint a nagy vaskapuhoz értek meg a házikóhoz, amelyben a kapus tartózkodott azokban a napokban, mikor még Ashby Hall megengedhette magának, hogy kapust tartson. – El ne feledkezz Wendell csokijáról!

Azzal a terasz felé vette útját. Wendell még mindig ott üldögélt, s bosszankodni látszott.

– Jó lenne, ha nem iszkolnál úgy el, amikor fontos mondanivalóm van számodra – zsörtölődött.

– Miben fő a fejed?

– Az imént azt kezdtem el mondani, hogy van valami, amit szeretném, ha megtennél nekem. Amikor Miss Martyn körbevitt a házban, megmutatta nekem a legtökéletesebb tizenharmadik századi francia levélnehezéket, melyet valaha is láttam. Okvetlenül meg kell szereznem. Megadok érte bármennyit, amit csak Paradene kér kérte.

– Hát tegyél neki ajánlatot.

– Azt nem akarom. Esetleg megsértődne, és visszautasítana.

– Á dehogy, egy olyan rendes fickó, mint Hank, biztos nem tenne ilyet.

– Talán nem. De mégse szeretném megkockáztatni. Mivel azonban ti ketten már olyannyira baráti viszonyba kerülnétek...

– Értettem a célzást. Azt szeretném, hogy legyenek az ügynököd, igaz?

– Pontosan.

– Vedd úgy, hogy már el is intéztem a dolgot – mondta Kelly. Jóllehet a Stickney-k úgy tekintettek rá, mint aki foltot ejtett a családi címerpajzson, azzal soha, senki nem vádolta még meg, hogy kellelten volna.

[V]

Bimbózó románcok

– 1 –

Amikor egy jóféle anyagból gyúrt fiatalember megtudja, hogy a lány, akibe első látásra beleszeretett, Ashby Hallban – Ashby Paradene, Sussex – tartózkodik, nem marad bártortalanul a Burberry Road, Csalogányvölgy, London, délnyugati postakörzet 23. számú lakásában, távolból gondolva imádata tárgyára. Mihelyt lehet, igyekszik olyan közel kerülni Ashby Hallhoz, amennyire csak tud, abban a reményben, hogy sikerül megpillantania őt. Bill is így tett, elhelyezkedvén az Ashby Paradene főutcája közepén álló Tücsök és Bogár nevű fogadóban.

A napok múlása Burberry Road-i találkozásuk óta szemernyit se csökkentett Bill abbeli meggyőződésén, hogy Algy hűgában, Jane-ben arra a lányra talált rá, akit egész életében keresett. Sőt, igazából csak elmélyítette e meggyőződését.

Vannak, akik azt vallják, hogy a szerelemnek észérvekkel alátámasztott érzelemnek kell lennie. Amikor egy fiatalember megnősül, állítják, ez egy gondos tervezés jellemezte előkészítő folyamat eredménye kell hogy legyen. Először is, józan mérlegelést követően el kell döntenie, hogy elérte azt a kort, amelyben számára a legkedvezőbb a nősülés. Aztán át kell tekintenie nőnemű barátainak névsorát, majd kiválasztani közülük azt, akinek gondolkodása és ízlése összhangban van az övével. Ezután figyelje őt kritikus szemmel huzamosabb időn keresztül, hogy meggyőződhessen róla, szenvedélye nem tette őt vakká a lány esetleges jellemhibái iránt. Ezt követően, feltéve, hogy időközben nem talált valamely más, alkalmasabb jelöltet, odamehet hozzá, és néhány egyszerű szóval megkérheti őt, hogy legyen a felesége. Majd mutasson rá, hogy jövedelme elegendő kettőjük számára, hogy erkölcsi feddhetetlenek, hogy természete nyájas és habitusa szabályos. Mindezek után megállapodhatnak egy ésszerű házasság feltételeiben.

Nagyszerű tanács, természetesen, ám ha valamely jó szándékú barát próbálkozott volna vele Billnél, nemigen reménykedhetett volna abban,

hogy megfogadja. Bill ugyanis a gyors cselekvésnek volt a híve. Bár a Burberry Road-i találkozásuk nem tartott sokáig, ahhoz azért kellően hosszú volt, hogy képes legyen megállapítani: amellet, hogy olyan, mint egy Tanagra-szobor, Jane Martyn mindazon tulajdonságokkal rendelkezik, amelyeket ő legjobban csodált a nőkben. Lehetetlen lett volna úgy megalkotni, hogy tökéletesebben megfeleljen az elvárásainak. S amikor eszébe jutott, hogy Algy alulméretezett kis mikrobaként utalt rá, felforrt a vére, és a régi barátja iránti szeretetében átmeneti hanyatlás állt be. Bár az embernek, mondta magában, mindig bizonyos megértést kell tanúsítania fivérek húgaikkal kapcsolatos megítélését illetően, mégiscsak kell, hogy legyen határa az idétlen szájjáratásnak, amelyet egy fivér megengedhet magának.

Elmélkedésének e pontján egy nem Jane-nel kapcsolatos gondolat tört utat tudatába. Jóllehet nagy-nagy szenvedélye hatására gyakorlatilag szintiszta spirituális lényé vált, voltak pillanatok, amikor világi dolgok furakodtak elméjébe, és most is ez történt, midőn dohányozva üldögélt a Tücsök és Bogár halljában. Hirtelen ráeszmélt, hogy ha hamarosan nem tölti fel újra a készletét, kifogy a dohányból. E felfedezését úgy húsz perccel azután tette, hogy Jane elvált Kellytől Ashby Hall bejáratánál.

Ashby Paradene-ben csupán egyetlen trafik volt, s így esett, hogy épp amikor Bill leadta rendelését fél font Brigg-féle Honeydew-ra, Jane azzal a céllal lépett be a boltba, hogy hasonló mennyiségű Watson-féle Navy Cut márkájú dohányt vásároljon Henry bácsikájának. A pultnál találkoztak össze.

Mindketten meglepődésüket fejezték ki, jóllehet ezt csak Jane érezte. A derülátó természetű Bill ugyanis biztos volt benne, hogy a Gondviselés előbb-utóbb összehoz majd egy találkát. Mindössze annyi kifogása volt a gondviselői ügyintézés ellen, hogy jobban szerette volna, ha e találkára valamely erdei tisztáson kerül sor, nem pedig egy meglehetősen bűzös trafikban. Ashby Paradene lakói nem voltak hívei az ablakok nyitva tartásának.

- Nahát, helló! – szólt Jane meglepődve.
- Jóságos ég! – szólt Bill meghökkenve.
- Milyen váratlan! – szólt Jane.
- Az – szólt Bill.
- Mi szél hozta ide?

- A szabadságomat töltöm itt, vidéken.
- Én is. A nagybátyámnál lakom egy Ashby Hall nevű villában.
- Ó, igazán?
- Azért jöttem, hogy dohányt vegyek neki. Mr. Jellicoe, fél font Watson-féle Navy Cutot legyen szíves! Sokáig itt marad?
- Még nem tudom.
- Csinos kis falu ez.
- Az.
- A Tücsök és Bogárban szállt meg?
- Igen, ott.
- Mindenki azt mondja, nagyon kényelmes hely.
- Ó, valóban.

Szünet állt be. A beszélgetés, Bill aggodalmára, a lanyhulás jeleit mutatta. Úgy látta, okvetlenül meg kell próbálnia felélénkíteni, mielőtt még végképp elhalna.

– Mostanában találkozott-e valami érdekesebb macskával? – kérdezte.

Mosolyogva beszélt, és Jane, aki megismerkedésüktől fogva szembeszökőnek találta a férfi hasonlóságát holmi gengszterfilm szereplőjéhez, most hirtelen olyannak látta, amilyen valójában volt – kedves és vonzó fiatalembernek, aki tele van jóindulattal az egész világ iránt.

– Fa hegyén ülővel nem – felelte. – Csak biccentésnyi közelségben lévőekkel. A bácsikámnál ugyanis három is van. Vagyis inkább két és fél, mert az egyik még kiscica. Hogy vannak a karmolásai? Remélem, szépen gyógyulnak.

- Ó, igen, köszönöm!
- Nem kapott tetanuszt?
- Eddig még nem. Eléggé muris volt. Amikor Algy meglátta őket...
- Algy?
- A bátyja.

Jane meglepett sikkantást hallatott. Bill nagyon dallamosnak találta. A lány hitetlenkedve meresztette rá a szemét.

- Maga ismeri Algyt?
- Együtt jártunk iskolába. Nálam lakik.
- Na de ilyet! Csak nem maga az a Bill, akiről mesélt nekem?

– De igen.

– Nahát! Az a legendás figura? Nem bánja, ha Billnek szólítom?

– Épp kérni akartam rá. Öő... én pedig szólíthatom Jane-nek?

– Meg is sértődöm, ha nem így szólít, ahogy Kelly mondta.

– Kelly?

– Egy vendég a Hallban. Amerikai. Nagyon rendes kis nő. Az ám, Algy átadta magának azt az ötöst?

– Át. Nem akartam elfogadni, de ragaszkodott hozzá.

– Ő is itt van magával?

– Nincs, otthon hagytam. Hát ez fantasztikus, hogy magáról kiderült, hogy az ő húga!

– Éppolyan fantasztikus, mint ahogy magáról meg az derült ki, hogy a legjobb barátja és legszigorúbb kritikusa.

– Hát igen. Mindez a lehető legfantasztikusabb.

Csend állt be, mialatt eltűnődtek rajta, hogy milyen fantasztikus is ez az egész. Először Jane szólalt meg.

– Megborotválkozott már? Azt mondta, szakállt növeszt.

– Csak nem?

– Algytól kitelik. Köszönöm – vette át Jane a fél font Navy Cutot, amelyet Mr. Jellycoe, akit nagymértékben elbűvölt, tiszteletteljesen egy kis csomagba göngyölt. – Most pedig csokoládét kell beszerezniem Mr. Stickney-nek. Ő egy amerikai milliomos, aki jelenleg a Hallban vendégeskedik. Kelly unokaöccse. Dohányzás helyett rágcsál rumos csokit.

Miután a csokoládévásárlás megtörtént, kiléptek az utcára.

– Nos... – mondta Jane, és annyira nyilvánvaló volt, hogy azt készül hozzátenni: „akkor viszlát”, hogy Bill sietett félbeszakítani. Ez a beszélgetés megszilárdította abban a hitében, hogy minden olyan perc, amelyet nem ezzel a lánnyal az oldalán tölt el, kárba veszett perc volna.

– Hazafelé tart? – kérdezte.

– Vissza kell érnem. Mr. Stickney már valószínűleg számolja a percekét. Tudja, milyenek ezek a csokifüggők.

– Magával megyek; megengedi?

– Nincs ezernyi más fontos elfoglaltsága?

– Ashby Paradene-ben?

– Értem, mire gondol. Igen, jöjjön csak. Az a helyzet, hogy fontos

megbeszélhivalóm van magával. Algyról. Azt mondta nekem, hogy maga pénzt örökölt. Igaz ez?

– Színigaz.

– Akkor az ég szerelmére, ne hagyja, hogy kölcsönkérje valamelyik terve megvalósítására! Megpróbálkozott már vele?

– Valamit említett, hogy irodát akar nyitni Tanácsok Csalódott Szerelmeknek névvel.

– Remélem, kellő erélyt tanúsított.

– Ó, hogyne.

– Mindig olyan rettentő meggyőzően tud érvelni. Egyszer a bácsikámat rábeszélte, hogy fektessen pénzt egy általa írt színdarabba.

– Nem is tudtam, hogy Algy színdarabot írt.

– Londonig el sem jutott. Már valahol Southsea tájékán megbukott, és Henry bácsinak több száz fontja bánja. Már Algy nevének említésére is hideg futkos a hátán, és a lábát se engedi betenni a házba.

– Erről Algy nem beszélt nekem.

– Hát persze hogy nem, ha anyagi támogatást remél magától. Úgy szeretem őt, mint egy fivért, és természetesen az is, de...

– Tudom, mit ért azon, hogy „de”.

– Ha meg akarja csapolni a millióit, ne engedje neki, bármilyen bülbülszóval környékezi is meg. Álljon a sarkára.

– Így teszek.

– Mik a tervei a vagyonával?

– Algynak már beszéltem róla. Valahol vidéken telepszem majd le.

– És ott mihez kezd? Csirkéket nevel?

– Írok.

– Komolyan? És mit fog írni?

– Bármit, ami eszembe jut. Nem vagyok válogatós.

– Sokat írt már?

– Néhány cikket és egy könyvet.

– Regényt?

– Egy krimi.

– Remek! Imádom a krimiket. Mindet elolvasom, ami csak a kezembe kerül. Mi a címe?

– Halálos Ernest.

– Micsodaaa?

– Az „Ernest” tulajdonnév, a nélkül⁶ – mondta Bill, ezúttal is elcsodálkozva, mint már oly sok szerző tette, hogy egy könyv címe hangosan kimondva miért hangzik mindig olyan ostobán és félreérthetően. – Ernest a gonosztevő neve.

– Nekem nem kell mondania. Minden csepp véretem megfagyasztotta.

Bill elámult.

– Csak nem azt akarja mondani, hogy olvasta?

– Egy ültő helyben olvastam végig. De megvenni, bevallom, nem vettem meg. Egy hetilapnál dolgozom ugyanis, és a könyvkritikus a recenziós példányt adta ide. Rettentő izginék találtam. És a bácsikám is. Különösen a mértéktartását díjaztuk.

Bill pislogott.

– A mijét?

– Vagy visszafogottságát, ha így jobban tetszik. Hogy nincs benne második hulla.

– Pedig gondoltam rá, hogy beleteszek még egy hullát, de aztán úgy döntöttem, azzal járok túl az olvasóim eszén, hogy mégiscsak beérem eggyel.

– Nagyon igaza volt. Ki nem állhatom a második hullákat. Több krimi is készül még írni?

– Legalább egy tucatnyit, most, hogy én rendelkezem az időmmel.

– Nem mindig volt így?

– Nem, a Cityben voltam állásban, és csak éjszaka tudtam írni. Egy hivatalban töltött kemény nap után éjszaka írni – ez bizony nehéz kenyér.

– El tudom képzelni.

Egy darabig csendben sétáltak tovább – nyugalmas, pajtásias csendben. Billnek hihetetlennek tűnt, hogy rátalált a valószínűleg a világon egyetlen olyan lányra, akivel amellet, hogy úgy néz ki, mint egy emberi alakot öltött angyal, könnyű beszélgetni. Eddig mindig az volt az érzése, természeti törvény, hogy a szebbik nem fotogén egyedeinek semmi mondanivalójuk nincs magukról, akikkel viszont jól el lehet beszélgetni, azok kövérek és szemüveget viselnek.

⁶ Earnest = *komoly*. (A ford. megjegyzése.)

– Ami a könyvét illeti – mondta Jane, miután szemmel láthatólag mélyen elgondolkodott –, úgy emlékszem, egy női név volt feltüntetve rajta szerzőként. Valami Angela.

– Adela Bristow.

– Miért?

– Nos, a saját nevemet nem volt célszerű használnom.

– Mért nem? Mi a neve?

– Thomas Hardy.

– Ó!

– Esetleg zavart okozhatott volna.

– Igen, értem a problémáját. De Algy miért szólította magát Billnek?

– Mindig, mindenki annak szólított, fogalmam sincs, miért. A suliban kezdődött.

– De ezt az Adela Bristow-t még mindig nem értem. Ha a „Thomas Hardy”-t másvalaki használta, miért nem George Hardy vagy Herbert Hardy, vagy akár Algernon Hardy?

– Ó, ez finom stratégia volt a részemről. Elképzelttem egy kissé dadogós vevőt, amint bemegy egy könyvesboltba, s azt mondja az eladónak: „Adjon egy Agatha Christie-t.” Mire az eladó, aki történetesen kissé nagyothall, hoz neki egy Adela Bristow-t, becsomagolja, s a fickó kifizeti és elviszi, s csak otthon jön rá a tévedésre, akkor pedig már késő. Ha ez kellően gyakran megtörténik, jócskán felszökik a tiszteletdíjam. De az enyém alacsony maradt, és azt hiszem, tudom az okát. Manapság az a baj Angliával, hogy túl kevés a süket könyvesbolti eladó, és nincs elég beszédhibás olvasó sem. Remélem, Amerikában jobbak a viszonyok.

– Amerikában is kiadták?

– Még nem. De egy ottani ügynököm azt írta, elolvasta, és azt hiszi, el tudná helyezni, úgyszólván szorítok a sikerért. Már két-három hét eltelt, mióta megjött a levele, tehát hamarosan ismét hírt kell kapnom tőle.

– Nahát, ez csodálatos!

– Mindenesetre ígéretes. Uramisten! – szólt Bill, megpillantván a vaskaput. – Nehogy azt mondja, hogy máris ideértünk. Azt hittem, még csak most indultunk el.

Jane is úgy találta, hogy az idő kellemes gyorsasággal elszaladt. Hangjában árnyalatnyi sajnálkozás érződött, miközben beszélt. – Igen, a

végállomáshoz érkeztünk. Itt álljon meg, mert különben meglátja a házat.

– És azt nem tanácsolja?

– Semmiképp sem olyan látvány, hogy azt kívánná, váratlanul legyen benne része – felelte Jane. – Különösen gyenge idegzetűek és invalidusok számára kerülendő.

Miközben végigment a kocsifelhajtón, azt kérdezte magától, vajon nem kellett volna-e meghívnia ezt a kiváló fiatalembert, hogy egyik délután csatlakozzék ebédre a bentiekhez. Aztán úgy ítélte meg, jobb lesz, ha először konzultál Henryvel. A teraszon sütkérezve találta, s nyomban fel is vetette neki e társasági problémát.

– Tessék a dohányod, Henry – mondta. – És mit gondolsz, kivel találkoztam a trafikban? A férfival, akiről beszéltem neked: aki fölmászott a fára, hogy lehozza a macskát. Ő írta azt a *Halálos Ernest* című könyvet is, amelyik annyira tetszett neked, és Algy egyik barátja. Nem gondold, hogy meg kellene hívnunk ebédre? Imponálóan sok jó tulajdonsággal rendelkezik.

Henry megcsóválta a fejét. Megvoltak a maga szilárd elvei, és kitartott mellettük.

– Ha Algy barátja, szó sem lehet róla – mondta határozottan.

– De olyan rendes fiú!

– Látszólag talán igen, de nem kockáztathatok. Engedd be egy barátját a házba, és a következő, amiről tudomást szerzel, az lesz, hogy Algy azzal a mesével toppan be, hogy megnézi, hogy s mint van, aztán megpróbál pénzt tarhálni Stickney-től a következő darabjára.

– Talán nem ír már több darabot.

– Efféle hiú ábrándokkal nem áltathatjuk magunkat. És ha nem színdarab, akkor meg valami örült terv azzal a céllal, hogy aranyat nyerjen ki a tengervízből. Nem, ha ez a te macskás embered ebédelni akar, hát üljön be egy vendéglőbe.

– Jól van, no. Csak egy javaslat volt – mondta Jane, s miközben beszélt, Kelly lépett ki a teraszra.

– Hank – szólt –, válthatnék veled néhány szót?

– Örömmre szolgálna.

– Négyszemközt. Szívódj fel, Jane lelkem – mondta Kelly, s a lány vette a lapot, bár sejtelve sem volt róla, mi lehet ez a nagy titkolódzás.

E pillanatban a személyzeti szobában Mr. Stickney inasa, Clarkson egy palack Duff & Trotter-féle portói mellett beszélgetést folytatott Ferrisszel, a komornyikkal. Azt az érdekes fölfedezést tették, hogy hajdan New Yorkban mindössze fél tucat háztömbnyire szolgáltak egymástól, és ez olyan köteléket formált köztük, melyet most a portói még szorosabbra fűzött.

Am ha lelkileg rokonságban állottak is, fizikailag nagy különbség volt köztük. Ha Ferrisről valaha is említés történt volna a *Time*-ban, mint tömzsi, pirospozsgás, kopaszodó Andrew Ferrist (54) jellemezték volna. Clarkson (36), éles ellentétben, alacsony volt, sápadt és ösztövé, s fejét citromsárga haj ékesítette, melyre joggal volt büszke.

Miközben kortyoltak, csend telepedett közéjük. Ferris, miként meditatív hangulataiban szokása volt, Brangmarley Manorról – Little-Seeping-In-The-Wold, Shropshire – mélézott, ahol komornyiki pályafutása korai, boldog napjait töltötte. Végül Clarkson szólalt meg elsőként.

– Hogy tetszett magának Amerika, Mr. Ferris?

– Nem szerettem Amerikát.

– Túl nagy a rohanás és tülekedés?

– Ahogy mondja. Egy bizonyos Mr. Waddington szolgálatában álltam, és talán el se hinné, micsoda zűrös dolgok estek ott meg. Ékszerrablások, esküvői szertartásokra berontó lányok, akik hűtlen elhagyással vádolták a vőlegényt, rendőrök minden zegben és zugban. Végül odáig fajultak a dolgok, hogy seriffhelyettesnek szegődtettek el.

– Ez hogy történt?

– Hosszú történet.

– Egyszer majd el kell, hogy mesélje.

– Akár most is, ha óhajtja.

– Ne most, ha hosszú. Rövidesen be kell mennem ugyanis a faluba, hogy feladjak egy táviratot. Mindez New Yorkban történt?

– Nem, az Old Westbury-i vidéki rezidenciánkon. Jócskán felkavart a dolog, úgyhogy be is adtam a felmondásomat. De nem esett nehezemre, mert a kollégáim a Waddington-házban rendkívül barátságosan alakok voltak.

– Mi volt velük a baj?

- Jó páran közülük svédek voltak, a többi meg ír.
- Nem szereti a svédeket?
- Ki nem állhatom őket.
- Miért?
- Túl szögletes a koponyájuk.
- És az íreket sem kedveli?
- Nem.
- Miért?
- Mert írek.

Clarksonnak, akinek a legjobb barátai közt néhány svéd és ír is akadt, az a futó gondolat villant át az agyán, hogy bármilyen tehetséges komornyik is a beszélgetőtársa, a társadalmi beilleszkedést illetően eléggé nehéz ember lehet.

- Nem tehetnek róla, hogy írek – mutatott rá.

Ferris elbiggyesztette az ajkát, mintha sértette volna ez a tetszetős érvelés. Látszott rajta, hogy úgy gondolja, igenis tehetnének róla, ha akarnának. Mindössze erőfeszítés kérdése volna, sugallta a hallgatása. Clarkson tapintatosan más tárgyra tért.

- Mr. Ferris, jó megfigyelő ön?
- Miért kérdezi?
- Azon tűnődtem, vajon észrevett-e valami érdekes fejleményt itt.
- Nem értem magát.
- Paradene-t és a mi Kellynket illetően.
- Még mindig nem tudom követni.
- Szerintem kettejük közt románc szövődik.
- Igazán? Miből gondolja?

– Abból, ahogy egymásra néznek. Azt hittem, már önnek is szemet szűrt. Legközelebb, ha beviszi az italt, majd vessen csak rájuk egy pillantást.

- Nagyon ritkán vetek pillantásokat a munkaadóimra.

– Nos, nekem elhiheti; effélékben soha nem tévedek. No de sok szerencsét nekik, teszem hozzá. Paradene rendes pali, Kelly pedig egyike a legbeleválóbb nőszemélyeknek, és szeretném, ha boldog házasságra lépne.

- Ha egyáltalán lehetséges ilyesmi, Mr. Clarkson.

Szavai kellemetlenül érintették Clarksont, aki romantikus lélek volt.

Kezdte úgy érezni, hogy még Duff és Trotter portóija sem tud kellő kárpótlást nyújtani azért, hogy egy ilyen felforgató nézeteket valló férfit kénytelen hallgatni.

– Remélem, nem helyteleníti a házasságot, Mr. Ferris?

– De igen.

– Ön nős ember?

– Özvegy vagyok.

– Na és, amikor megnősült, nem volt boldog?

– Nem.

– És Mrs. Ferris?

– Neki a jelek szerint bizonyos kislányos öröme telt az esketési szertartásban, de ez hamarosan elmúlt.

– Mivel magyarázza ezt?

– Nem tudnám megmondani, Mr. Clarkson.

– Én úgy képezem, ha két ember szereti egymást, és össze akar házasodni...

– A házasság nem a szerelem megőrzését szolgáló intézmény. Csupáncsak mumifikálja a holttestet.

– Na de Mr. Ferris, ha nem kötnének házasságokat, mi lenne az utódokkal?

– Nem látom szükségét utódoknak, Mr. Clarkson.

– Elutasítja a létüket?

– El.

Clarkson meglehetősen kimért módon kelt fel, ahogy bármely más érző szívű ember is tette volna a helyében. E komornyik szerelemről vallott nézetei, amely tárgynak legzsengőbb ifjúságától kezdve sok gondolkodást szentelt, mélyen felháborították. Ha nem is volt szép tőle, hogy magában Ferrist ostobaságokat fecsegő, hájfejű vén bakkecskének nevezte, meg kell neki bocsátanunk, mert nagyon fel volt indulva.

– Nos, mennem kell a faluba – mondta –, és azt hiszem, jobb lesz, ha előbb engedélyt kérek rá. Nem okvetlenül szükséges, de az ember legyen udvarias.

Miután Jane magukra hagyta őket, Kelly késedelem nélkül rátért a tárgyra. Nem volt híve a köntörfalazásnak. Mindenféle bevezető nélkül

így szólt hát:

– Hogy állsz dohány dolgában, Hank?

– Rá akarsz gyűjtani?

Kelly türelmetlenül csettintett a nyelvével. Miként Clarkson megfigyelte, kezdett olyasmit táplálni Henry iránt, amit a szokványos barátságnál mélyebb és melegbb érzelmeknek szokás nevezni, de időnként lassúnak találta a felfogását.

– Zsozsó. Guba. Korpa. Steksz. Kapé. Pénzmag.

– Ó, pénz? Nem értettem, mire célzói. Mennyire lenne szükséged?

– Semennyire. Nem megválni akarlak.

– Ezt megkönnyebbüléssel hallom, mert pillanatnyilag eléggé le vagyok égve.

– Éppen ezt próbáltam kideríteni. Így hát máris továbbléphetünk. Ha, tegyük fel, valaki ezer fontot ajánlana neked, bármennyi is ez dollárba átszámítva, hogy reagálnál rá?

Ennek megválaszolása Henrynek semmi nehézséget nem okozott. – Elájulnék. És amikor magamhoz térnék, valószínűleg megcsókolnám az illetőt. Hát nem kész csoda lenne, ha egy ilyen örült szerencsétlenné szerény hajlékomat?

– Éppen szerencsétletti egy. Úgy hívják, hogy Wendell.

– Nekem nem tűnik elmebetegnek.

– A gyűjtőszendvedélyét tekintve olyan hangyás, mint egy korhadt fatörzs. Emlékezz csak vissza az ebédre, amelyen megismerkedtünk. Wendell gyakorlatilag egy kukkal se járult hozzá a társalgáshoz mindaddig, amíg meg nem kérdezted tőle, hogy mit gyűjt, amikor is hirtelen gejrőként kezdte ontani magából a szót.

– Igen, emlékszem rá.

– És mindig ugyanígy megered a nyelve, valahányszor levélnehezékekről értekezik. Már mint, ha franciák és tizennyolcadik századiak. Hogy mi a csudát szeret azokon a francos bigyókon, föl nem foghatom, de ez az igazság. A tiédet különösen csodálja.

– Az enyémet? Melyiket? Nekem nincs francia, tizennyolcadik századi levélnehezékem, ezt büszkén állíthatom.

– Már hogyne volna. Az ifjú Jane mutatta meg Wendellnek.

– Nahát, Jupiterre mondom, igazad van! Majdnem el is feledkeztem róla.

– És Wendell épp az imént áradozott nekem róla, hogy a legtökéletesebb példány, amit valaha is látott. Hogy mitől különb az egyik nyavalyás levélnehezék, mint a másik nyavalyás levélnehezék, arról halványlila gőzöm sincs, de mindenesetre ezt mondta, és arra kért, puhatoljam ki, hogy hajlandó vagy-e eladni neki. Valószínűleg akár ezer fontig is kész elmenni a vételárat illetően. Áll az alku? Azt ajánlom, ne sokat spekulálj, határozd el magad minél hamarabb.

Henry gyötrelemtől eltorzult arcáról lerítt, hogy az elméjében forgatott gondolatok csöppet sem kellemesek. Álla leesett, s tekintetébe egy olyan állatkerti medve szomorúsága költözött, amely azt látja, hogy egy gyerkőc hirtelen visszahúzza a feléje nyújtott zsemlét.

– Ó, hogy a nyavalya essen bele! – talált rá végül a beszédhangjára. – A francba! – tette hozzá. – Ördög és pokol! – fejezte be, s Kelly kíváncsian szemlélte.

– Ez meg mi a csuda volt? – tudakolta némileg meghökkenve. Nem ilyen reakcióra számított ugyanis.

E pillanatban Wendell csatlakozott hozzájuk. Mindeddig a házban lappangott, igyekeztén türelmesen kivárni ügynöke tárgyalásainak eredményét, ám most úgy érezte, már biztosított neki annyi időt, amennyire az ésszerűség keretein belül szüksége lehetett.

– Á, Kelly néni – mondta –, beszéltél Paradene-nel a... öö... izéről?

Avatatlan fül számára e kérdés homályosnak tűnhetett volna, de Kellynek semmi nehézséget nem okozott a benne rejlő értelem megfejtése. Azt felelte, hogy éppenséggel ezzel volt elfoglalva.

– Egy perccel ezelőtt vettem föl a dolgot, s épp most hagyta abba a szentségelést.

Wendell első ízben vette észre Henry izgatottságát, s csüggedt sóhaj hagyta el ajkát. Tehát épp az történt, mondta magában, amitől tartott. A piszkos anyagiak fölemlítésére a dölyfös arisztokrata megneheztelt. Éppen bocsánatkérő szavakat készült rebegni, azzal az ígérettel megtoldva, hogy soha többé nem kerül sor effélére, amikor Henry okát adta durcásságának.

– Bocsássanak meg – mondta. – Rettentően sajnálom. Azért szitkozódtam, mert semmit se szeretnék jobban, mint eladni azt a holmit, de nem tehetem.

– Nem teheted? – rökönödött meg Kelly.

– Nem.

– Hogyhogy? Hiszen a tiéd, nem?

– Nem.

– *Nem* a tiéd? – kérdezte Kelly döbbsen. – Azt akarod ezzel mondani, hogy egy lopott levélnehezék van a birtokodban?

– Családi ereklye.

– Az meg mi a bánat?

– Nem hallottál még családi ereklyékről?

– Soha.

– És elidegeníthetetlen vagyontárgyáról sem?

– Azokról meg pláne nem. Senki nem beszél nekem semmiről.

Wendell, aki szélesebb körű ismeretekkel rendelkezett, magára vállalta a felvilágosítást. Ezt olyan hangon tette, amelyet a csalódottság sírívé tompított. Henry iménti szavai számúzték a napfényt életéből. Az Elragadó Piperkőc levélnehezéke a szíve csücskévé vált.

– Tartok tőle, hogy jól tudom, mire gondol Paradene – mondta. – A régi angol családokban bizonyos értéktárgyak a család fejének birtokából az örökösére szállnak, az örököséről pedig az ő örökösére, és így tovább. És hacsak az elidegeníthetlenséget föl nem oldják, egyetlen átmeneti tulajdonos sem adhat túl a szóban forgó értéktárgyakon. Ezeket hívják családi ereklyéknek. Érthetően fejeztem ki magam?

– Nem – mondta Kelly.

Henry Wendell segítségére sietett.

– Pedig valójában végtelenül egyszerű. Ha nem lehet őket elidegeníteni, az istenverte holmik vesztég kell hogy maradjanak. Hát *én* érthetően fejeztem-e ki magam?

– Ahhoz nem eléggé, hogy még én is megértsem – mondta Kelly. – Nekem totál hibbantságnak tűnik az egész.

Henry türelmesen folytatta, mint egy jóságos tanító bácsi, aki holmi nehéz tananyagot igyekszik megértetni egy taplófejű nebulóval.

– Nos, vegyük például az én esetemet. Amikor örököltem ezt a házat, a levélnehezék együtt járt vele. A fickó, akié előttem volt, nem adhatta el. Nekem se szabad eladnom. Bárki is jön utánam a sorban, neki sem lesz szabad eladnia. Ashby Hallban fog dekkolni a cucc, amíg csak lesz Paradene család. Mindnyájan leéghetünk, a gyerekeink kenyérért

sírhatnak, és éhen is veszhetnek, de a levélnehezéket nem tehetjük pénzzé. Most már érted?

Kelly kezdte kapiskálni, ha homályosan is. Az egész szituáció olyan képtelennek tűnt fel előtte, amennyire csak szituáció képtelen lehet, de immár képes volt felfogni, hogy létezik. Ez is olyasmi, állapította meg magában rezignáltan, amire itt, Angliában lépten-nyomon számítani kell, mint például a bal oldalon való közlekedés, vagy hogy olyan neveket adnak embereknek, mint Cholmondeley Marchbanks.

– Mi történne, ha mégis eladnád?

– Lecsuknának. Tiltja a törvény családi ereklyék eladását.

– Na és ha valaki elcsórná?

– Az egészen más volna.

– Akkor nem tennének hűvösre?

– Persze hogy nem.

– Akkor miért nem csóratod el Wendell-lel? – javasolta Kelly. – Akkor ő birtokába jutna a kis antik levélnehezékének, neked volna ropogós ezer ficcsed, és mindenki boldog lenne.

A zihálást, melyre ezen egyszerű stratégia felvázolása készítette Kelly hallgatóságát, csend követte. Wendell felindulását az a gondolat váltotta ki, amely már jó néhányszor megfordult a fejében Ashby Hallba való megérkezése óta, nevezetesen, hogy súlyos hiba volt bevezetnie egy ilyen, szánalomra méltó nagynénit ezekbe az előkelő körökbe. Henrynek viszont, éppen ellenkezőleg, az asszony magasrendű intelligenciája iránti csodálat akasztotta el a lélegzetét. Úgy érezte, hogy női éleslátásával Kelly megtalálta az eszményi megoldást a problémára.

– Remek ötlet – mondta. – Csak egy a bibi – folytatta, mivel tüstént kétségei támadtak. – Ha észrevennék, hogy eltűnt a cucc, átkozottul nehéz lenne hirtelenében megindokolni, hogy mért nincs a helyén.

Kelly megint úgy érezte, kezd homályossá válni számára a forgatókönyv. Henry szavai nyomán az a benyomása támadt, hogy a férfi szántsándékkal komplikálja a dolgokat.

– *Kik* vennék észre?

– A kurátorok.

– Azok meg kik?

– Elfelejtettem. Valami jogi cégféle.

– És ők idejárnak szaglászni?

– Úgy tudom, időről időre kiküldenek egy embert, hogy ellenőrizze, minden rendben van-e. Jómagam még nem elég régen vagyok családiereklye-tulajdonos ahhoz, hogy biztosat tudjak nektek mondani, de Wade-Pigott barátom, akinek az egyik barátja számos efféle istenverte holmival rendelkezik, úgy tájékoztatott, hogy így szoktak eljárni. És ésszerűnek is tűnik. Természetesen biztosak akarnak lenni abban, hogy nincs semmiféle hiba a kréta körül.

– És erre rendszeres időközönként sor kerül?

– Nem egészen tudlak követni.

– Úgy értem, levelet kapsz tőlük, melyben közlik, hogy a képviselőjük jövő szerdához egy hétre, pontban délután kettő harmincötökor tiszteletét teszi, vagy a fickó csak fogja magát és betoppan, amikor éppen kedve tartja?

– Azt hiszem, az utóbbi.

– Ezek szerint lehet, hogy most hónapokig nem jár erre.

– Könnyen meglehet.

– Akkor gond egy szál se. Amikor ugyanis eljön és közli, hogy a holmi eltűnt, s elkezd hepciáskodni, egyszerűen csak a homlokodra ütsz, és ezt mondod neki: „Te jó ég, az a Stickney fickó lehetett!” „Stickney?”, mondja az ürge. „A pali, aki pár hónapja itt vendégeskedett”, feleled. „Biztosan ő fújta meg. Emlékszem, még mondta is, hogy levélnehezékeket gyűjt. Ej, ej! Soha nem tételeztem volna fel róla. Olyan becsületes arca volt! Na mindegy, késő bánat, eb gondolat, most már nincs mit tenni az ügyben.” És valóban késő lesz, mivel Wendell akkorra már rég otthon ül majd az Államokban, és egy ujjal sem nyúlhatnak hozzá. Kívül lesz a fennhatóságuk alá eső területen, vagy bárhogy nevezik is. Egyáltalán nem lennék meglepve, ha Anglia-szerte állandóan effélék történnének. Valami kérdés?

Henrynek nem volt egyetlenegy sem. Csak ámult-bámult Kelly világos érvelésén. Wendellnek viszont valószínűleg jó néhány kérdése lett volna, de átmenetileg megbénultak a hangszálai. Bensőjében vegyes érzelmek kavargtak. Egyrészt korrekt lelke borzadott annak gondolatától, hogy hozzájárulását adja egy olyan tervhez, amely olyannyira szöges ellentétben állt mindazzal, amit az anyukája térdén tanult. Másrészt viszont áhítózott arra a levélnehezékre, és Kelly, bárki bármit mondjon is az erkölcsi kódexéről, kétségkívül felvázolt egy

módszert a megszerzésére.

– Csakugyan járható útnak tűnik – mondta Henry meggyőződéssel.

– Hát persze hogy az – felelte Kelly. – Olyan mesével állhatsz elő, amelyet egyetlen kurátor se tud megfúrni. Merthogy ez nem olyasmi, mintha betörést kellene színlelned, aztán értesítened a rendőrséget, akik az első másodpercben észrevennék, hogy kamu az egész. A cucc ugyanis egy üvegvitrinben van, odafent a képtárban, amely még csak be sincs zárva. Wendell bármikor elemelhette, amikor csak kedve tartotta. Megyek is, és elvégzem helyette. Ennél kedvezőbb időpontot kívánni se lehetne.

Azzal kislányos lelkesedéstől hevítve elsietett, s Wendell hangszálai végre ismét működőképessé váltak. Lerítt róla, hogy erősen foglalkoztatja valami.

– Paradene – mondta.

– Tessék!

Wendell fura torokhangot hallatott, félig mekegést, félig bugyborékolást.

– Akik eladják a családi ereklyéket... börtönbe kerülnek?

– Mint a huzat – felelte Henry vidáman. – A dartmoori fegyház tele van velük.

– Ó? – mondta Wendell.

Csend állt be – Wendell részéről borongós csend. Kelly visszatérése törte meg. Ő még Henrynél is vidámabb volt.

– El van intézve – jelentette be. – Wendell, betettem a zoknijaid és zsebkendőid közé, a hálószobádban lévő komód alsó fiókjába.

– De ott valaki rátalálhat!

– Természetesen, magam is gondoltam rá. De nem kell hagynod, hogy sokáig ott penészedjen. Azt javaslom, csomagold be, vidd el a falu postahivatalába, és add fel a londoni bankod címére. Wendellnek Londonban is van bankszámlája – magyarázta Henrynek Kelly –, hogy ha bármi különös adódnék, csak alá kelljen írnia egy csekket.

– Nagyon jó ötlet – mondta Henry. – Maga szerint nem, Stickney?

– Valóban az – helyeselt Wendell, maga is jelentős mértékben felvidulva. Bár még mindig lehetetlennek találta, hogy helyesléssel szemlélje nagynénje üzelmait, azt nem tagadhatta, hogy eredményt ér el velük.

– Gondoltam, hogy tetszeni fog – mondta Kelly. – Szerintem most azonnal vidd is el, hogy a nap hátralévő részében ne kelljen fájlalnod miatta a fejedet.

Mögöttük valaki köhintett. Halk köhej volt, mintha egy asztmás birkától származott volna, ám a három összeesküvőre tett hatását tekintve akkor se lehetett volna hangsúlyosabb, ha hirtelen egy oroszlán bődült volna el közvetlenül mögöttük. Henry minden porcikájában megremegett, Wendell talán kéthüvelyknyire felugrott a levegőbe, s még Kellyn is bizonyos érzelmi felindulás volt észlelhető. Mindegyikük villámgyorsan megfordult a tengelye körül, s ily módon módjuk nyílt láthatni, amint Clarkson tiszteletteljesen állt a küszöbön.

– Bocsásson meg, uram – szólta, szavait Wendellhez intézve, aki immár újra szilárd talajon állt. – Szabadna engedélyt kérnem arra, hogy bemenjek a faluba?

Wendell valami keményet és csipkézett szélút látszott lenyelni. Nehezen ejtette a szavakat.

– Igen. Igen. Hogyne. Persze. Menjen csak.

– Köszönöm, uram – mondta Clarkson, s azzal elindult a keménykalapjáért, ami nélkül angol inas soha ki nem teszi a lábát. E tekintetben az Inasok Céhének szabályzata rendkívül szigorúan fogalmaz.

Távozása olyan csendet hagyott maga mögött, amit egyesek feszültnek, mások kínosnak neveznek. Ha Clarkson a harcmezőről rossz hírt hozó küldönc lett volna egy görög tragédiában, akkor se válthatott volna ki nagyobb elszörnyedést. Wendell egy pillanatra sem szűnt meg minden ízében reszketni. Hangja rekedt suttogásként hagyta el ajkát.

– Gondolják, hogy meghallotta?

– Nem – mondta Henry, az örök optimista.

– Lehet, hogy mindvégig ott állt, mialatt beszélgettünk.

– Kizárt dolog – vélte Kelly. – Légy szíves, és ne ijedezz, drágám. Minden a legnagyobb rendben. Gyere szépen, keresünk egy kartondobozt meg némi spárgát, és elkészítem neked azt a csomagot. De okvetlenül ajánlott küldeményként add majd fel!

Clarkson kihallgatta üzleti megbeszélésüket, tökéletesen igazuk volt. Közvetlenül a színpadra lépése után köhintett, és mindössze Kellynek az a kijelentése érte el a fülét, hogy „gondolta, hogy tetszeni fog”. Hogy mi fog tetszeni, kinek és miért, erről mit sem tudott meg, ám nem is aggasztotta ebbeli tudatlansága. Elméjét ugyanis kizárólag a saját dolgai foglalkoztatták.

Ama nevezetes éjszaka óta, amelyen Kelly Coney Islandre tervezett utazása félbeszakadt, Clarkson sokat hánytá-vetette magában azt a problémát, hogy milyen lépéseket is kellene tennie az ügy kapcsán. Továbbra is Wendell szolgálatában maradjon-e, avagy benyújtsa a felmondását? Nem volt könnyű döntés, mert az állása mellett tagadhatatlanul sok érv szólt. A fizetés kitűnő volt, a munka pedig rendkívül könnyű. Ám egy magafajta, magasztos elveket valló férfiú fényesítheti-e továbbra is a cipőit és vasalhatja-e a nadrágjait egy olyan munkaadónak, akinek a nagynénje, bármilyen kiváló tulajdonságai legyenek is, oly közeli ismeretségben áll a rendőrséggel?

Végül is az Angliába való visszatérés volt az, ami a felmondás javára billentette a mérleget. Ez kijelölte Clarkson pályafutásának további irányát. Nem volt különösebb baja New Yorkkal, de most ráébredt, hogy igazából sohasem tudná megszokni az életet egy olyan városban, ahol tortának nevezik a pitét, és kis pamuttasakokban szolgálják fel a délutáni csésze teáját. Csupán néhány napot kellett eltöltenie szülőhazájában ahhoz, hogy meggyőzze magát: eljött az ideje, hogy ő és Mr. Stickney elváljanak egymástól. Írt hát az ügynökségnek, mellyel kapcsolatban állt, hogy mostantól kész fontolóra venni ajánlataikat, és ma reggel levelet kapott tőlük, melyben egy kitűnő álláslehetőség részleteiről tájékoztatták, s egyben arról is, hogy a posztot máris betöltheti, feltéve, hogy erről azonnal értesíteni tudja őket. Szíveskedjék, írták, táviratilag közölni válaszát, s most éppen azzal a szándékkal tartott a falu felé, hogy táviratozni szíveskedjen.

Ashby Paradene postahivatala, mint oly sok más vidéki posta, a hivatali teendőit képeslapok, édességek, gyermekeknek való vicclapok és más effélék árusításával kötötte egybe. Egy zord kinézetű idős hölgy elnökölt, aki hajlamos volt nyersen bánni ügyfeleivel, ha elővette a reumája, és Clarkson balszerencséjére, a belépése időpontjában éppen kellemetlen nyilallásokkal gyötörte. Az udvarias „Jó napot”-jára fagyos

mordulással felelt, s ugyanilyen szótlannal vette át a férfi táviratát is. Csak miután megszámolta a szavakat, nyitotta szája a száját, s akkor is csupán a lerovandó csekélyke összeg megnevezése céljából. És e ponton jött rá Clarkson, hogy még e csekély összeg lerovása is gondot jelent a számára, mivel pénztárcáját, mely a teljes tőkét tartalmazta, a hálósobája asztalkáján felejtette.

Bosszantó felfedezés volt, ám könnyedén fölnevetve, ahogy az olyan ember szokott, aki rájön, hogy az ő kárára viccelődnek, elmagyarázta a helyzetet, hozzátéve, hogy Ashby Hallban tartózkodik, s megkérdezte, nem lenne-e gond, ha későbbre halasztaná a fizetést. Az idős hölgy nem késett a válasszal: de igenis gond lenne.

Ezt csapásként élte meg Clarkson, mivel arra kényszerült, hogy visszasétáljon a Hallba, aztán megint vissza a faluba, majd pedig ismét vissza a Hallba, ami kemény próbatételnek számított olyasvalaki számára, akinek sohasem volt erős oldala az atletizálás. Kifejtette hát, hogy ez egy igen fontos távirat, melynek azonnal el kell jutnia a címzetthez. Ám látva, hogy ez szemernyit sem enyhített a drótkadály mögötti acélkemény arcvonások szigorán, felsóhajtott, s éppen távozni készült, amikor mögötte egy hang így szólt: „Segíthetek?”, és megfordulván, egy fiatalembert pillantott meg, kezében egy képeslappal. Balról jobb felé olvasva: Bill Hardyt.

Bill azért jött a postára, mert a Tücsök és Bogárba való visszatértekor távirat várta. Algytól jött, s ez állt benne:

OKVETLEN AZONNAL GYERE HAZA / STOP /
LÉTFONTOSSÁGÚ, HOGY ÉRTEKEZZÜNK ÉLETEM
LEGNAGYSZABÁSÚBB TERVÉRŐL / STOP / DOBJ EL
MINDENT, ÉS CSÍPD EL A LEGELSŐ VONATOT / STOP /
SÜRGÖNYILEG KÖZÖLD ÉRKEZÉSED / STOP

Bill arra készült, hogy körülbelül egyshillingnyi terjedelemben megírja Algynek, hogy ne legyen már komplett idióta. Ritkán hallott régi barátjától ennyire nevetséges javaslatot, miszerint távozzon el arról a helyszínről, ahol bármelyik pillanatban ismét találkozhat e barátjának Jane nevű nővérel, hogy újabb elbűvölő beszélgetést folytasson vele.

A postára érkezve s a „Táviratfelvétel” feliratú kisablak előtt álló

keménykalapos férfit megpillantva, a várakozás perceit a helyiség túldalán kirakott képeslapok nézegetésével töltötte, s közöttük egy Ashby Hallt ábrázoló színes példányt fedezett fel. A legelső érzése, mint mindenkié, aki először pillantotta meg a Hallt, a megdöbbenés volt. Dacára Jane figyelmeztetésének, ennyire rút látványra nem volt felkészülve. Nyilvánvalóan olyan építész tervezte, aki a mandulájáig tele volt tankolva jóféle szeszes itallal, mint oly sok más építész is György régensherceg uralkodásának ama napjaiban.

Am akár csúnya, akár nem, mégiscsak az a ház volt, amelyben az általa hön szeretett leányzó élt, s az érzelem arra ösztökölte, hogy megvegye a lapot. Olcsó volt, és épp beleillett a zakója belső, szívéhez közel eső zsebébe. Kezébe vette hát, s körülnézett, kinek fizethetné ki, amikor észrevette, hogy a „Táviratfelvétel” feliratú kisablaknál holmi nehézség ütötte fel a fejét, s egy pillanatnyi hallgatóság révén azt is megtudta, hogy mi volt ez a nehézség.

Általában úgy történik, hogy amire a szerelmes férfi a leginkább vágyik, az az arra való alkalom, hogy valami jót cselekedhessen egy felebarátjával, és e szabály alól Bill sem volt kivétel. Azóta, hogy Jane-től elvált, lényét egyfajta cserkészi jóakarattal töltötte be az egész emberi faj iránt. Ha most jelen lett volna egy kissrác, megsimogatja a buksiját, és vesz neki vagy 20 deka selyemcukrot s ráadásul néhány vicclapot is. Ha odajött volna hozzá egy koldus, elpanaszolván, hogy szűkében van az anyagiaknak, Bill kapva kapott volna az alkalmon, hogy megoldja pénzügyi nehézségeit. Minthogy e pillanatban adakozókedve kielégítésének egyik ilyenén módjára sem nyílt lehetősége, szíves-örömet beírta a keménykalapos férfival is. A kihallgatott párbeszédből megtudta, hogy a keménykalaposnak egy távirat feladási díjára lenne szüksége, s Billnek mi sem szerzett volna nagyobb örömet, mint ha segítséget és vigaszt nyújthat neki.

Ezért hát így szólt: „Segíthetek?”, és Clarkson biztosította róla, hogy megteheti. A pénz gazdát cserélt, az idős hölgy kelleetlenül átvette, a távirat elment, Bill beadta a sajtóját, majd kifizette a képeslapot, és Clarksonnak módja nyílt kifejezni háláját. Ezt meglehetősen terjengősséggel tette, mivel mélyen megindította Bill nagylelkűsége, s miközben ott álltak, s Clarkson szaporán belebeszél Bill bal fülébe, Wendell Stickney lépett be a csomagjával.

Lehetséges, hogy a tizennyolcadik századi francia levélnehezékek gyűjtése valami módon kihat az emberi idegrendszerre, s alkalmatlanná teszi a gyűjtőt a bűnös életre, minthogy megfosztja higgadságától és hidegvérétől, amely tulajdonságokat a bűnözői osztályok oly nélkülözhetetlenek tartják választott szakmájuk gyakorlásához. Ám akár így van, akár nem, kétségtelen tény, hogy Wendell tökéletesen híján volt azoknak a képességeknek, amelyek révén valakiből rátermett bűnöző válhat. Míg Henry láthatólag ki se zökkent flegmájából a sötét tett kapcsán, melyre vállalkoztak, Kelly pedig egy mélyhűtött hal közönyével működött közre, Wendell a svindli legelső pillanatától kezdve úgy érezte, mintha több tucatnyi pók masírozna le s föl a hátgerincén. Az egyetlen, ami képessé tette arra, hogy tovább játssza az ügyben ráosztott szerepet, az a gondolat volt, hogy e kincset érő darab mily nagymértékben emeli majd a becsét a New York-i gyűjteményének, ha sikerül oda eljuttatnia.

Ha. Ez volt a kulcsszó. Amit Henry a kurátori bérencekről, vagyis, föltételezése szerint, magándetektívekről mondott, akik a családi ereklyék fölött örködnek és szabálytalan időközönként ellenőrzés céljából keselyűkként csapnak le a tulajdonosokra, Wendellt remegős nyugtalansággal töltötte el. Ki tudja, valamelyikük nem állt-e ugrásra készen a közelben még e pillanatban is? És ami mindennél inkább arra készítette a pókokat, hogy felgyorsítsák lépteiket, sőt némely esetben csoportos alakzatokba rendeződve francia négyest táncoljanak érzékeny bőrén, az a Clarksonnal kapcsolatos aggodalma volt.

Bár Henry könnyedén elvetette annak lehetőségét, hogy Clarkson netán tejes egészében kihallgatta beszélgetésüket, és Kelly is arról biztosította, hogy minden a legnagyobb rendben, Wendell képtelen volt osztani derűlátásukat. Bármennyire is próbálta, nem tudott szabadulni attól a dermesztő meggyőződéstől, hogy Clarkson maradéktalanul birtokában van a tényeknek, és nagyon is elképzelhetőnek tartotta, hogy talán épp e pillanatban tölti bele ismereteit a kurátorok egyik bizalmi emberének fogékony fülébe. E gondolattól annyira csonttalannak érezte magát, hogy még a postahivatal ajtaját is csak nehézség árán volt képes kinyitni. S amikor ez sikerült, és éppen átlépni készült a küszöböt, az első, ami a szemébe ötlött, Clarkson volt, amint elmélyült beszélgetést folytatott egy tweedzakót és szürke flannelnadrágot viselő

fiatalemberrel, aki szemlátomást a lehető legmohóbb érdeklődéssel itta magába az inas minden egyes szavát.

Korábban már megállapítottuk, hogy akik első ízben találkoztak Bill-lel, tüstént szemet szúrt nekik a hasonlósága valamely filmbeli gengszterhez. Wendell úgy találta, minden ismertetőjelét magán viseli egy kemény magádetektívnek, azaz éppenséggel annak a fajtának, amelyet egy, a lehető legkiválóbb detektív szolgálataira vágyó kuratóri testület elsőként választott volna ki a jelöltek hosszú sorából. És íme, ott állt Clarkson, s nyilvánvalóan éppen a legfrissebb Ashby Hall-beli eseményekről tájékoztatta. Böbeszédűségének semmi más magyarázata nem lehetett. Ő, Wendell pedig egy újabb percen belül odasétált volna hozzájuk, kezében a csomaggal – a csomaggal, melynek tartalmára vonatkozólag kétségkívül épp most világosították fel az emberszabású vérebet.

Wendellt gyors borzongás rázta meg, a kopaszodó feje búbjától a cipője talpáig. A pókok most épp az egyik fő attrakciót adták elő, amely oly népszerű a revükben, s melynek során az egész társulat, teljes létszámban beleveti magát a féktelen sodrású tánca. Olyanszerű érzése volt, amelyet néha rémálmaiban élt át, vagyis hogy egy magaslatról sötét szakadékba zuhan alá.

Hátratántorodva kijutott az utcára. A Tücsök és Bogár a szomszéd épület lévén, bevánszorgott az ajtaján, majd tovább a sötétbe, és rekedt hangon dupla adag konyakot rendelt. Nem volt szokása, hogy a nap ilyen korai szakában italt fogyasszon, az pedig még kevésbé, hogy dupla konyakot vegyen magához, de felismerte, hogy különleges alkalomról van szó.

És alig nyelte le az első kortyot, amikor kinyílt az ajtó, s a szürke flanellnadrágos detektív lépett be, egy korsó keserű-édes sört rendelt, majd órá vetett egy pillantást, mely oly nyilvánvalóan sötét gyanakvásról árulkodott, hogy Wendell fácsként barrant föl a helyéről, és tovatűnt, még mielőtt Bill, aki azt készült neki mondani, hogy szép idő van, túljutott volna a szókezdő „sz” betűn.

[VI] Kézfogó

– 1 –

A vacsora, melyen Henry részt vett, mint minden olyan vacsora, amelyen a barátja, Wade-Pigott volt a házigazda, jócskán elhúzódott, s későre járt az idő, mire visszatért a Hallba. Jóllakottnak és boldognak érezte magát, s igen fogékony volt az éjszaka szépsége iránt. A levegőt betöltötték a nyár illatai, s a telihold sötét árnyékokat vetett a teraszra. Henry odaért a hozzá vezető lépcsőhöz, s épp arra gondolt, hogy húsz évvel ezelőtt egy ilyen éjszakán, mint ez a mai, kint aludt volna a szabadban, amikor a sötétből egy hang ezt mondta: „Hahó!”, s Henry akkorát ugrott, mint egy tavaszi bárány, és elvesztette gondolatai fonalát.

Semmi nehézségébe nem került, hogy azonosítsa a beszélőt. A Hall lakói közt csupán egyvalaki volt, aki e két-szótagú szóval kezdte társalgását.

– Hello, Kelly! – mondta, kissé borízú hangon ejtve a szavakat, mert az imént megharapta a nyelvét. – Mit csinálsz te itt ilyenkor, éjnek idején?

Kelly lejött a lépcsőn, s a férfi szíve nagyot dobbant. A holdfény általában még tovább emeli egy nő szépségét, s még sohasem látta őt ilyen elbűvölőnek. Egy reveláció hirtelenségével döbbsent rá, hogy a nyugtalanító érzés, amelyet az utóbbi napokban e nő társasága keltett benne, szerelem volt. Ifjabb éveiben egyszer-kétszer már megtapasztalta ezt az érzelmet, ám akkor képzelete sugallatára általában butuska szókékre pazarolta figyelmét. Most azonban, érettebb fővel és józanabb ítélőképességgel, világosan látta, hogy mily összehasonlíthatatlanul magasabb rendű az intelligens barna típus. És hát Kelly bőséges bizonyosságát adta intelligenciájának az arra vonatkozó ihletett javaslatával, hogy mit kell tenni a családi ereklyékkel.

Igen, állapította meg Henry, gyors diagnózist állítva fel, ez kétségkívül szerelem, és a sors iróniája folytán, amit Thomas – és nem Bill – Hardy hajlamos volt oly megindítóan ecsetelni, szegénysége

meggátolta abban, hogy verbális kifejezést adjon szenvedélyének. Egy gátlásokkal küzdő férfiúnak, akinek a jövedelme szinte a nullával egyenlő, ügyelnie kell a szavaira, és tudnia kell önmérsékletet tanúsítani tetteiben. Nekidurálta hát magát a nehéz feladatnak, hogy megőrizze a társalgás érzelemmentes jellegét.

– Terád vártam, Hank – mondta Kelly. – Tanácskoznunk kell.

– Valami baj van?

– A dolgok nem egészen terv szerint haladnak. Hogy sikerült a vacsora?

– Remekül.

– Hallottál valami új sztorit?

– Számomra legalábbis újak voltak.

– Egyszer majd el kell mesélned őket. Mindig örömet bővitem a repertoáromat.

– Majd elmesélem. De azt mondtad, nem terv szerint haladnak a dolgok. Mi a gond?

– Wendell hisztérikus rohamokat kap a miatt a nyavalyás levélnehezék miatt.

– Hogyhogy? Rendben postára adta, nem?

– Éppen ez az, amit nem tett meg.

– De én úgy tudtam, arra készül.

– Ez volt az elképzelés. Ám mihelyt beért a postára, az első, amit megpillantott, Clarkson volt, amint egy baljós küllemű alaknak lökte a szöveget, aki úgy nézett ki, mint egy magándetektív, és Wendell biztos benne, hogy a kis üzleti vállalkozásunkról árulkodott neki. Ezért visszavonult, és bement a fogadóba egy szíverősítőre, s még egy percet sem töltött odabent, amikor belépett a detektív, és csúnya, átható pillantást vetett rá, mintha azt mondaná: „Tudom, miben sántikálsz, jómadár!” A szívbjait hozta rá szegény Wendellre. Azok a kurátor fickók detektíveket bérelnek fel az ereklyék őrzésére?

– Á, dehogya!

– Honnan tudod?

– Biztosat nem állíthatok, de nem tűnik valószínűnek.

– Akkor ki volt az a pasas, akivel Clarkson beszélt?

– Gondolom, valaki, akivel csak úgy szóba elegyedett. Végül is miért ne állna szóba emberekkel postahivatalokban? Magam is gyakran

megtettem már. Clarkson miatt én nem aggódom. Nem hiszem, hogy hallhatta, amiről beszéltünk.

– Én se. De próbáld erről meggyőzni Wendellt. Soha nem tudnád.

– Borúlátóan ítéli meg a dolgot?

– Nagyon. Kirúgta Clarksont.

– Csak nem?

– Mihelyt a szeme elé került, kivágta a poggyászával és a köcsögkalapjával együtt.

– Drasztikus eljárás.

– És lefogadom, máris megbánta. Clarkson nélkül semmire sem megy majd.

Ez Henryt meglepte. Kedvelte Mr. Stickney-t, és sok tiszteletre méltó vonást talált benne, de soha nem úgy gondolt rá, mint az öltözködésükre kényes piperkőcök egyikére, akiből elveszett ember válik, ha az inasuk otthagyja őket. Az volt a benyomása, hogy vendége ruházkodás dolgában inkább a testi kényelemre, semmint a mutatóságra törekedett. Kedvenc öltönyeinek szabása nem a tökéletes testfelépítést volt hivatott hangsúlyozni, hanem inkább azt a célt szolgálta, hogy viselőjüknek hónaljban minél bőségesebb mozgástere legyen, és ugyanez vonatkozott az ingeire is. Az egyetlen, ami szabászati szempontból látványos volt a férfin, az a nyakkendője volt, amely tévesen azt sugallta, hogy viselőjük a Gárdaezred tagja. Henry nem is értette, hogy egyáltalán miért volt szüksége inas szolgálataira.

Kellynek módjában állt fényt deríteni erre a rejtélyre.

– Tudod, Wendellnek meglehetősen különleges a helyzete. Ugye nem ismered a nővérét, Mrs. Loretta Stickney Poundot? Hát persze hogy nem. Már mért ismernéd? Színtiszta mérges szömörce – vázolta fel a nem vér szerinti unokahúga jellemrajzát a maga jellegzetesen tömör, lényegre törő módján. – Ő volt az ellenzék vezéregyénisége, amikor Theodore bejelentette a családnak, hogy ő meg én fúzióra lépünk. Egyike a vaskezü hölgyeményeknek, és Wendellt mindig is hipnotizálta. Még gyerekkorukban kezdődött. Három évvel idősebb nála, és tudod, mit jelent ez a kiskölyköknél. Basáskodott vele, és ezt Wendell a mai napig nem heverte ki. Még mindig parancsolgat neki, ő meg ahelyett, hogy elküldené a búbánatba, csupán annyit mond, hogy „igenis, asszonyom”, mégpedig olyan bávatag hangon, mint egy ma

született medúza, és nyikkanás nélkül végrehajtja a kapott ukázt. Világos az ábra?

Henry azt felelte, hogy teljesen világos.

– Így hát amikor Loretta azt mondta neki, hogy egy férfinak az ő pozíciójában okvetlenül kell lennie inasának, Wendell ahelyett, hogy azzal vágott volna vissza: „Az eszed tokját!”, hagyta, hogy felfogadjon neki egyet, és így került Clarkson a házhoz.

Henry együttérzően hümmögött. Tehát ezért vág Wendell mindig olyan mélabús képet! Eddig annak tulajdonította, hogy nem jut elegendő levélnehezékhez, holott nyilvánvalóan az amiatti stressz okozta, hogy személyi alkalmazottja van. Neki soha nem volt személyi alkalmazottja, kivéve az öltöztetőket a régi napokban, de nagyon is jól el tudta képzelni, hogy Clarkson jelenléte búskomorsággal telítette Wendell Stickney életét.

– Gondolom, utálatos nyűgnek tartotta, igaz? – vélte, ám Kelly azt felelte, nem, szó sincs róla.

– Remekül megvoltak egymással. Wendellnek van egy sajátosága, melyet valószínűleg nem vettél észre. Jóllehet, ha arra kerül a sor, hogy alaposan beolvasson Lorettának, gerinctelen véglényként viselkedik, viszont van benne egyfajta állati ravaszság, amelynek szükség esetén kitűnő hasznát veszi. Megmondta Clarksonnak, hogy dupla bért fizet neki, ha békén hagyja, és nem nyüzsög folyton a közelében. Kipucolhatja a cipőit, mondta neki, sőt odáig is elmegy, hogy megengedi, hogy olykor kivasalja a nadrágjait, de ennél tovább egy lépést sem tehet. Tudod, attól félt, hogy Clarkson, aki hercegek, grófok meg ilyenek mellett nőtt fel, el akarja majd őt árasztani új öltönyökkel, holott Wendell addig szeret viselni egy öltönyt, amíg úgy néz ki benne, mint egy csavargó. Nos, Clarkson nem is emelt kifogást, és az egyezés megkötetett. De hát látod, most mi történt. Loretta szerez majd neki egy új inast, és könnyen lehet, hogy azzal nem lesz ilyen könnyű úriemberek közötti egyezésre jutnia. Úgyhogy nekem kell kerítenem egyet, aki hajlandó követni a clarksoni irányvonalat, még mielőtt Loretta visszatér.

– Most hol van?

– Világ körüli hajóúton.

– Akkor egy ideig még oda lesz.

– Hát igen.

– Úgyhogy pillanatnyilag nincs ok az aggodalomra.

– Így igaz.

– Már csak azért sem, mert egyéb dolgok miatt is fájdíthatjuk a fejünket.

– Ahogy mondod. Például a levélnehezék-ügy miatt. Mi a véleményed róla?

Henry eltűnődött.

– Szerintem az lenne a legjobb, ha visszatennénk az üvegvitrinbe, amíg ez a detektív, ha ugyan detektív egyáltalán, el nem tisztul innen.

– Magam is így gondolom, és pont ezt mondtam Wendellnek is. Csakhogy erővel sem lehet elválasztani tőle. Azt mondja, ha visszateszik a cuccot a vitrinbe, meggondolod magad, és mégsem adod el neki.

– És elveszítek ezer fontot? Az az ember örült.

– Hát persze hogy az, na de mit vársz valakitől, aki levélnehezékeket gyűjt? Magam is erre hivatkoztam, de hajthatatlan maradt. És hallani sem akar róla, hogy elvigye a postára feladni, mert attól retteg, hogy a detektív tetten éri. Neked pedig nem adja oda, mert úgy gondolja, ha ráteszed a kezed, többet ki nem adod belőle. Így aztán merre tovább?

– Szerintem az ágyba, és aludjunk rá egyet. Valamit majd csak kitalálunk.

– Talán igazad van. Habár túl meleg az idő ahhoz, hogy fedél alá vonuljunk. Mit szólnál hozzá, ha úsznánk egyet a tóban?

– Ma este inkább ne. Talán majd holnap.

– Rendben van. Akkor hát menjünk aludni.

– 2 –

A hálósobájában Kelly rágyújtott aznapi utolsó cigarettájára, és átadta magát a merengésnek. Arra gondolt, hogy mily nagyon szereti Henryt, s mivel női ösztöne megsúgta neki, hogy a férfi ugyanígy érez őiránta, azt kívánta, bárcsak Henry magáévá tudná tenni néhai Theodore Stickney rámenős módszereit. Jane-nek elmesélte, hogy Theodore csókjai úgy zúdultak rá, mint egy tonna téglá, és éppen ily módon szerette volna, hogy Henry csókjai rázúduljanak. Ennek elmaradását annak a ténynek tulajdonította, hogy Henry angol. Egy angol, gondolta keserűen, úgy képzelem, írásos engedélyt kell kérnie egy lánytól, hogy feljogosítva

érezze magát arra, hogy megcsókolja.

Elnyomta a cigarettáját és lefeküdt, s miközben így tett, Bill, aki már vagy húsz perce álldogált egy fa árnyékában, úgy ítélte meg, hogy ideje lesz visszatérnie a Tücsök és Bogárba, s most ezzel a céllal vágott át a gyepen. Úgy valahogy zarándokolt el ide, a Hallhoz, mint egy vallási fanatikus egy kegyhelyhez. Ebben a házban élt Jane, és egy szerelmes férfiú számára gyakorlatilag rutinfeladatnak számít, hogy a szeretett lány otthonához járulva hosszasan bámulja azt, különösen holdvilágnál. Ám még egy szerelmes férfiúnak is szüksége van alvásra, így hát egy utolsó pillantást vetve az épületre, kellestlenül útjára indult.

Kicsivel ezután félénk kopogtatás hangzott fel Kelly ajtaján, és Wendell jelent meg. Csíkos pizsamát, bíborvörös házikabátot és rendkívül izgatott arckifejezést viselt.

– Fölébresztettek? – kérdezte.

– Nem, még nem aludtam. Talán egy aszpirint jöttél kölcsönkérni?

Wendell úgy festett, mintha több tablettányinak is jó hasznát tudta volna venni.

– Kelly néni – mondta –, az az ember itt van! Akivel Clarkson a postán beszélt. A pázsiton ólálkodik. Láttam az ablakból.

– Biztosan képzelődtél. Mi a csudáért ólálkogna pázsitokon? Valószínűleg egy bagoly volt.

Wendell ténylegesen nem táncolt mérgében, de olyan benyomást keltett, hogy így tett volna, ha eszébe jutnak a lépések.

– Nem bagoly volt! Tisztán láttam az arcát a holdfényben.

– Nem viccelsz?

– Eszemben sincs!

– Tényleg az a pasas volt?

– Holtbiztos. Ott állt a pázsiton, és... Hová mész?

– Ki – felelte Kelly tömören. – Itt az ideje, hogy kenyértörésre vigyük a dolgot azzal az alakkal. Ha randa pillantásokkal akar téged méregetni söntésekben, ám tegye, de ha azt képzeled, idejöhét ólálkogni mások pázsitjára, mintha a sajátja volna, hát teszek róla, hogy meggondolja magát. Elvégre úgy tudom, nincs kitéve a tábla, hogy „Piknikünkre szeretettel várjuk!” Add csak ide azt a piszkavasat.

– Kérlek, légy óvatos!

– Miattam ne aggódj. Odaszólok akkorát a kobakjára, hogy

belegárgyul.

– 3 –

Másnap reggel Henry a reggelizőasztalnál ült, és a korai postával jött levelek tartalmán töprengett. Nem éppen vidító hatásúak voltak. Az egyik különösen lehangolta. A Duff & Trotter cégtől jött, s arról tájékoztatták, hogy mivel nem kaptak választ arra a korábbi közleményükre, amelyben számlájának rendezésére kérték, vonakodva bár, de kénytelenek lesznek lépéseket tenni az ügyben. Éppen azon borongott, hogy a finom étek és borok e kitűnő szállítói vajon mit érthettek egész pontosan a „lépések” szón – talán csak nem mennek el odáig, ameddig Algy esetében? –, amikor belépett Kelly.

– Reggelt, Hank.

– Jó reggelt, Kelly.

– Olyan aggodalmaskodó képet vágsz. Valami baj van?

Vannak tárgyak, amelyeket illetően muszáj titkolóznia az embernek. Henry szerette ezt az asszonyt, de még neki sem volt hajlandó számot adni a keblét marcangoló keselyűkről.

– Csak néhány bosszantó levél – felelte. – De te sem látszol valami vidámnak.

– Az lehet, én magam is aggódom. Szokott ebben a házban kísértet járni?

– Nem tudok róla. Miért?

– Tegnap, miután elköszöntél, Wendell bejött hozzám, és teljesen fel volt dűlva. Azt állította, hogy egy embert látott a pázsiton. És nem is csak *egy* embert, hanem *az* embert. Azt a férfit, aki csúnya pillantásokat vetett rá a kocsmában. Kimentem hát szétnézni egy piszkavassal, és persze senki sem volt odakint. Arra gondoltam, hogy talán a Paradene-ek kísértete, de ha azt mondod, nem találkoztál még itt szellemmel, ez csak azt jelentheti, hogy Wendell kezd összeroppanni a feszültségtől, és látomásai vannak.

– Ez nagy baj.

– De még milyen. Ha ez valakin elhatalmasodik, igen súlyos következményekkel kell számolni. Időnként Theodornak is voltak látomásai, úgyhogy az az érzésem, ez öröklődik a családban. Szerintem, tudod, mi a baj vele?

– Mi?

– Most, hogy megszabadult Clarksontól, rádöbbsent, hogy ismét fennáll a veszélye Loretta megjelenésének és basáskodásának, s ezt óriási megrázkódtatásként éli meg. Ma be is megyek Londonba, és szerzek neki egy inast, mielőtt még Loretta bármit is tehetne. Egy esti vonattal utazom, és szállodában töltöm az éjszakát, hogy elmehessek egy moziba. Nincs kedved velem tartani?

– Boldogan megtenném, de megígértem a plébánosnak, hogy beszélek vele az iskolai szeretetsúrról.

– Halaszd el.

– Már kétszer így tettem, harmadszor nem lenne ildomos.

– Kár. Pedig olyan jó lett volna együtt csatangolnunk a városban. Na mindegy, ilyen az élet. De hogy Wendellre visszatérjek: sajnálom, hogy a történetek így elrontották a látogatását. Annyira jól érezte itt magát. Bolondul ezért a helyért.

Henry elképedt.

– Mármint a Hallért?

– Persze. Nekem elárulta. Milyen csodálatos elgondolni, mondta, hogy az összes ősei itt éltek évszázadokon át. Nem is hinnéd, de valójában nagyon romantikus lélek.

Henry azon tűnődött, nem túlságosan szép-e ez ahhoz, hogy igaz legyen.

– Csakugyan tetszik neki ez az építészeti főrmedvény?

– Ez álmainak háza.

– Ó, bárcsak megvinné!

Kelly meghökkent.

– Eladnád neki? Csak nem?

– Ajaj, de mennyire!

– De hiszen én azt hittem, hogy ti, földesurak, ha ugyan így hívnak benneteket, inkább meghalnátok, semhogy megváltatok az ősi otthontól.

– Ez a földesúr itt nem így van vele. Pénzre van szükségem.

– Melyikünknek ne volna?

– És azt is megmondom neked, hogy miért. Ha volna egy csinos kis tőkém, megkérnélek, hogy légy a feleségem.

– Tessék?

– Jól hallottad.

– Nahát, Hank Paradene, egy ajakrúzzsal le tudnál verni a lábamról! Te tényleg össze akarod magad adni velem?

– Jobban szeretném, mint bármit a világon.

– Nahát, micsoda rendkívüli véletlen! Épp tegnap este gondoltam rá, amikor a holdfényben csevegtünk, hogy az egyetlen, amitől igazán szép lenne a napom, az lenne, ha *veled* adhatnám magam össze.

Egy reggelizőasztalnál ülő férfinak nehéz talpra ugrania, ám székének a szoba túlsó végébe röpítésével Henrynek sikerült ezt véghezvinni.

– Kelly!

– Már a megismerkedésünk napjától fogva így vagyok vele.

– Nem hiszem el!

– Mi benne olyan furcsa?

– Te olyan csodálatos vagy.

– Te is.

– Én? Én semmi nem vagyok. Csak egy Algy, öregebb kiadásban.

– Ki az az Algy?

– Az unokaöcsém. Egy léhűtő, akárcsak én. Arra sem vagyok méltó, hogy megcsókoljam a ruhád minekishívjáját.

– Remélem, nem csak azt akarod megcsókolni – mondta Kelly. – Mert ha engem is meg akarsz, akkor elvárom, hogy ezt a nap minden órájában megtedd... ha nem gyakrabban – tette hozzá némi szünet után.

Henry még mindig kételkedett. – Biztos vagy benne, hogy nem követsz el hibát?

– Még szép, hogy biztos vagyok.

– Ha Stickney nem veszi meg a házat, rettentő szűkösen fogunk élni.

– Na és?

– Te nem bánod?

– Élvezni fogom. Mindig is azt tartottam, hogy akik gyakorlatilag a nagy semmire házasodnak, remekül elvannak egymással. Ha szegények, tudják élvezni, ha néha módjukban áll kirúgni a hámból. De ha gazdagok, megcsömörlenek az örömtől, és hamarosan válás a vége.

Ezzel Henry nem tudott azonosulni. Bármennyire is kedve ellen való volt, hogy vitába szálljon Kelly akár egyetlen szavával is, ezt túlzásnak tartotta.

– Nem – felelte határozottan. – Ha nekem volna egy millióm, nem

válnék el tőled.

– De lehet, hogy mégis.

– Én ugyan nem.

– Csak azt állítom: lehet.

– Én meg azt: biztos nem.

– Hát jó – engedett Kelly –, én csak azt mondom, hogy sokkal murisabb lesz, ha ügyelnünk kell a családi büdzsére, és ha felmegyünk Londonba ebédelni, na meg egy matinéra, ha valamelyikünknek szülinapja lesz, vagy valami ilyesmi. És jobb lesz, ha én varrom majd a saját ruháimat, mint... mint...

– Mint ha nem te varrnád.

– Igen, ahogy mondd. Mindent elrontott volna, ha Theodore rám hagyott volna egy milliót ahelyett, hogy annyi adósságot hagyott maga után, hogy hat másnak is sok lett volna.

– Tökéletesen igazad van. Elszalasztottuk volna mindazt a remek mókát, amiben részünk lesz, és nem érezhetnénk ennyire közelinek és meghittnek a viszonyunkat.

– Pontosan. Tudod, még odaát, New Yorkban ismertem egy semmirekellő alakot, aki húszmilliót örökölt, amikor az apja meghalt, s fogta magát és elvett egy lányt, akinek meg kétszer annyija volt.

– És mi lett vele? – kérdezte Henry döbbenetben.

– Nem tudom. Utána megszakadt a kapcsolatunk. De képzeld csak el azt a házasságot!

– Szörnyű!

– Ugyan miféle multságban lehetett nekik részük?

– Rágondolni is rémes. Mi volt a neve a fickónak?

– Cadwallader. A nőé meg Allenby.

Néhány percen át, mélyen megindulva e két szerencsétlen hajótörött tragédiáján, csendben álltak. Henry kis híján elsírta magát, és úgy gondolta, Kelly is a könnyeivel küszködik. Az utóbbi szólalt meg először.

– Mi van abban a tálban ott? – kérdezte.

– Füstölt hering – felelte Henry.

– Vezess hozzá – mondta Kelly. – Meg tudnék enni vagy egy tucattal.

[VII]
Bill és Jane románca

– 1 –

A londoni vonat befutott Ashby Paradene kis állomására, s leszállt róla két kisfiú, két kislány, egy káplán, egy nyugdíjas ezredes és Algy Martyn. Az utóbbi tetemes költségbe verte magát idejövetele érdekében – csak a mandzsettagombjai elzálogosítása tette lehetővé utazását –, hogy szemrehányást tegyen barátjának, Bill Hardynak. Rendkívül bosszús volt Billre, s nem szándékozott megválogatni a szavait.

Ashby Paradene-ben minden közel volt mindenhez, s az állomást mindössze néhány lépés választotta el a Tücsök és Bogártól. Algy gyorsan odaért, és pár perccel azután, hogy leszállt a vonatról, már a társalgóban volt, s szigorú tekintettel nézett Billre.

– Megkaptam a táviratodat – kezdte halk, hűvös hangon.

– Gondoltam – felelte Bill. – Le mertem volna fogadni.

– És megmondom neked őszintén, súlyos megrázkódtatást okozott. Egy fickónak, aki tutibiztos tervet tartogat a tarsolyában, és csupán egy barát helyeslésére és együttműködésére van szüksége, hogy sikerre vihesse, csöppet sem kellemes, ha azzal a nyegle tanáccsal utasítják el, hogy ne legyen már idióta. Mit gondolsz, John D. Rockefeller hogy érezte volna magát, ha midőn a Standard Oil elindításához próbált tőkét szerezni, azt mondták volna neki az emberek, hogy ne legyen már idióta?

Bill rámutatott, hogy mindez a kellemetlenség elkerülhető lett volna, ha Algy nem viselkedik idiótaként, azonban, mivel méltányos gondolkodású ember volt, hozzátette, hogy ez talán túlzott elvárás lett volna.

– Te meg a te tutibiztos terveid!

– Szeretnél hallani e legutóbbiról?

– Nem.

– A lényege a következő. Ismered véletlenül A Zöld Férfi nevű fogadót a csalóányvölgyi Rosendale Roadon?

– Nem.

– Prima söntése van. Kitűnő a sörük, és ami a legfőbb: hitelbe is lehet náluk fogyasztani. Tegnap betértem hozzájuk, és találkoztam egy pasassal, akinek a Croxley Roadon van háza. Beszélgetésbe elegyedtem vele, bevallom, abban a reményben, hogy fizet nekem egy italt, amit, örömmel közölhetem, végül meg is tett, jóllehet csak némi célozgatás után. Jó, jó, tudom, most azt gondolod, ez a legunalmasabb történet, amit valaha is hallottál, de figyelj tovább, mert a mese most kezd érdekessé válni. Tehát, mint mondom, beszélgetésbe elegyedtem az ürgével, és úgy láttam, valami nagyon a begyében van. Kiderült, hogy őslakosnak számít, és az a véleménye, hogy az építkezések, amelyek a lakókörnyezetében folynak, a békés vidéki menedékből afféle külvárosi Manchesterré változtatják Csalogányvölgyet. Azt mondta, még szerencse, hogy éppen elköltözni készül. Ezt jól jegyezd meg, Bill. Azt mondta: el akar költözni. „Ó – mondtam –, csakugyan?”, s azt felelte, a cég, amelynél dolgozik, Rio de Janeiróba küldte, s csaknem azonnal el kell hajóznia. Szerencsére, tette hozzá, el tudja adni a házát, mert valami szindikátus vagy egyesület, vagy bárminek is hívják azokat a cégeket, bérházat akar építeni a Croxley Roadon, s az ő ingatlana éppen a közepén van annak a területnek, ahová a háztömböt tervezik. Azt mondta, nyolcezer fontot kínáltak neki. Erre én azonnal rávágtam, hogy tízezer adok érte.

E hosszú és teljesen érdektelen elbeszélés alatt Bill minden tőle telhetőt megtett, hogy ne figyeljen oda, de nem volt könnyű elkerülnie, hogy legalább egy-két foszlányt el ne csípjén az elhangzottakból, és ezen utóbbi szavak határozottan megragadták a figyelmét.

– Hogy *mit* csináltál?

– Azt mondtam, én egy tízezer adok érte. Mert jólétet és bőséget csak úgy teremthetsz, Bill komám, ha villámgyorsan kapsz, és kész vagy ajtót nyitni, ha kopogtat rajta a jó szerencséd. Természetesen te is rögtön látni fogod, mire gondoltam. Azoknak az építész mukiknak okvetlenül meg kell szerezniük azt a házat, mert különben nem tudják megvalósítani a projektjüket, úgyhogy bárki tulajdonában van is, az illetőnek módjában áll egyezkedni velük. A Croxley Road-i pasas viszont, akinek csaknem azonnal el kell hajóznia Peruba, vagy akárhol is van az a Rio de Janeiro, nincs abban a helyzetben, hogy ráérősen üljön a hátsóján, és alkudozzon. Én azonban megtehetem, s máris

eldöntöttem, hogy a kezdőárat puhatolódzasképpen húszezer fontban jelölöm majd meg. Szóval, hogy rövidebbre fogjam, sikerült megegyeznünk a palival, s akkor és ott ezt írásba is foglaltam egy történetesen nálam lévő régi boríték hátulján, s a kocsmáros és a csaposlegény – nagyon rendes srác, Erbutnak hívják, egyszer majd meg kell ismerkedned vele –, szóval ők ketten voltak a tanúk. Mostantól fogva hetente ötszáz fontot fizetek a tulajnak, a többiről meg adósságlevelet adok neki, és már enyém is a ház. És ha majd húszezerért eladom, csinos tíz darab ezrest söprök be nyereségként, és tízezer font tőkével egyszerűen csodákra leszek képes. Mert hát az első jókora summa az, ami meglódítja az embert. A többi már a találékony elme dolga. Szóval így fest a tutibiztos tervem. Látsz benne valami hibát?

Bill némi nehézség árán tudott csak megszólalni.

– Csupán egyet.

– Éspedig?

– Honnan veszed az ötszáz fontot?

Algy szemöldöke felszaladt. Arra számított, hogy régi barátjának gyorsabb a felfogása.

– Természetesen tőled, Bill, öreg harcsa. Na persze, dús kamatot fizetek.

– Nem kell kamatot fizetned.

Algy láthatólag meg volt hatva. Azt mondta, ez jellemző Bill páratlan nemeslelkűségére. Az ilyen remek férfiaknak köszönhető, tette hozzá, hogy még van remény az emberi fajt illetően. – De ragaszkodnom kell hozzá, hogy ezt üzleti alapokra helyezzük. Ha kölcsönadsz nekem ötszáz fontot, legalább öt százalék kamat illet meg, és ha tízre tartasz igényt, azon sem veszünk össze.

– Nem fogok neked kölcsönadni ötszáz fontot.

Algy olyan képet vágott, mint akit főbe kólintottak. Hitetlenkedve meresztette a szemét.

– Ezt tekintsem visszautasításnak? Elfelejtetted talán, hogy együtt jártunk suliba, és ott nemegyszer megosztottam veled az utolsó csésze eperlekváromat, arról nem is beszélve, hogy a spórolt pénzből vett szardellapasztámból is alaposan kivetted a részed? Azt hittem, hogy a legelemibb hálaérzés arra indít majd...

– Szó sincs visszautasításról. De nem áll rendelkezésemre az összeg.

– Ugyan már, Bill. Azt mondtad, évi nyolcszáz üti a markodat. Ez azt jelenti, hogy a tőkéd húszezer körül van.

– Így igaz, csak hogy nem nyúlhatok hozzá.

Algynak leesett az álla, mint egy fáradt liliomszirom.

– Nem? Miért nem?

– Letétben van. A kamatot megkapom, de a tőkéhez nem nyúlhatok.

– Ezt ki mondja?

– A végrendelet mondja ki.

– Biztos vagy benne?

– Holtbiztos.

– Nos, ez esetben újra át kell gondolnom a dolgot – mondta Algy.

Csalódottsága annyira nyilvánvaló volt, hogy Billnek megesett rajta a szíve.

– Megmondom, mit fogok tenni, ha neked így megfelel. Bemegyek Londonba az ügyvédemhez, hogy tisztázzam, nem tévedek-e. Körülbelül egy óra múlva indul egy vonat.

– Remek ötlet – mondta Algy tüstént újjáéledő reményekkel. – Meg vagyok róla győződve, hogy félreértetted az egészet, nyilván, mert hagytad elkalandozni a figyelmedet, amikor az a zugprókátor rákezdett a jogászi halandzsájára. Hiszen lehetetlen odafigyelni egy fiskális mindazonáltalokkal, minélfogvástokkal meg ha és amennyibenekkel teletűzdelt hablatyolására. Biztosan tévesen értelmezted a jogi csúrcsavarjait. Teljesen nyilvánvaló, hogy egy örökhagyó nem lehet olyan lüke, hogy ráhagyjon egy fickóra egy szakajtó pénzt, egy záradékban meg kikösse, hogy nem engedi elkölteni. Vagyis úgy értem – pontosította a mondandóját Algy –, hogy jöllehet az örökhagyók tőkfejek, de nem kapitális tőkfejek.

– 2 –

Mialatt a Tücsök és Bogárban ez az üzleti tanácskozás zajlott, odafent a Hallban Jane, miután konzultált Mrs. Simmonsszal a vacsorára vonatkozólag, kijött a teraszra, és mélázó hangulatban leült. Megpróbált döntésre jutni Lionel Greennel kapcsolatban.

Bár a férfi klubjában történt találkozásuk óta eltelt napokban a dühe jócskán alábbhagyott, és már nem kívánta, hogy bár kupán vágatná őt egy téglával, egyre többet kezdett töprengeni azon, hogy vajon nem

követne-e el kolosszális baklövést azzal, ha hozzámenne.

A Mrs. Simmonsszal folytatott megbeszélése semmivel sem járult hozzá nyugtalansága eloszlatásához. Jóllehet azzal az egyedüli céllal ment ki a konyhába, hogy marhabélszínről értekezzen, képtelen volt rá visszaemlékezni, hogy e téma miként vezetett alkalmazottja kiselőadásához a jóképű férfiak megbízhatatlanságáról.

A legtöbb ember Mrs. Simmons láttán eleve kizárta volna annak lehetőségét, hogy Adonisz típusú férfiak fecséreljék rá a figyelmüket, mivel korántsem a szexepil volt az erős oldala. A főzésre szakosodott, nem pedig a csábításra. Mindazonáltal neki is megvolt a maga románca, noha hirtelen szakadt vége a kérő távozásával, aki, mint Mrs. Simmons fogalmazott, anélkül húzta el a szennyest egyik reggel, hogy akár csak annyit is mondott volna, hogy bakfitty.

Jane illő rokonszenvet tanúsított, ám most, ahogy a teraszon üldögélt, gondolatai nem a Simmons-tragédián, hanem saját dilemmáján jártak. Eszébe jutott, amit annak idején a bátyja, Algernon az eljegyzéséről értesülve mondott. Előrebocsátván, hogy mivel együtt járt iskolába Lionel Greennel, nagyon is jól tudja, mit beszél, az ő sajátos stílusában kijelentette, hogy Lionel egy szellemileg visszamaradt nyúl erősen korlátolt intelligenciájával rendelkezik. Lionel Green, tette hozzá, bár elismerten szemet gyönyörködtető látvány a szépnem számára, alapjában véve egy tetű, és Jane-nek álmában sem jutott volna eszébe, hogy összeadja magát vele, ha nem lenne olyan szívödöglesztően jóképű. És most Jane azt kérdezte magától, hogy vajon Algynak, noha gorombán fejezte ki magát, nem volt-e tényleg igaza.

Úgy érezte, hogy amire most leginkább szüksége van, az egy bölcs tanácsadó, aki megmondaná neki, mikor járna el legokosabban. Dorothy Dix, a *Tanácsok Szívügyekben* rovatvezetője éppen megfelelő lett volna, amiként a „Drága Abby” is, ám sajnos egyikük sem volt elérhető. Kihez forduljon hát? És ebben a pillanatban, mintha olvasott volna gondolataiban, Henry lépett ki a házból, s a lány csodálkozott, hogy nem mindjárt őrá gondolt. Érett korú, gyengéd és tapasztalt, így hát tökéletesen megfelelt minden, Jane által támasztott követelménynek.

Ha nem feledkezett volna bele annyira a gondolataiba, Jane bizonyára észreveszi a Henry magatartásában az utolsó találkozásuk óta bekövetkezett finom változást. A rendszerint nyugodt férfi most azt a

benyomást keltette, hogy bensőjében felgyülemlett érzelmek pezsegnek, és nem sok ösztönzésre lenne szüksége ahhoz, hogy kosok módjára ugrándozzon, mint a hegyek a Zsoltárok Könyvében. A boldogsága csaknem kézzel tapintható volt.

Csupán egyvalami hiányzott, hogy e boldogság tökéletes legyen. Kelly, talán joggal érezvén úgy, hogy Wendell felkavart lelkiállapotában minden további izgalom a legrosszabb hatással járna és teljesen felborítaná a szellemi egyensúlyát, megígértette vele, hogy az eljegyzésüket egyelőre nem teszik közzé. Ezért hát képtelen volt Jane-t beavatni a bizalmába, bármennyire is szerette volna ezt megtenni. Annak viszont semmi okát nem látta, hogy miért ne mosolyoghatna rá derűt sugárzó arccal, és így is tett.

– Hello, Jane! – üdvözölte. – Milyen gyönyörű időnk van, Jane! Észrevetted, Jane, hogy már majdnem egy hete egyetlen csöpp eső sem esett? Nem is emlékszem az idejére, hogy mikor volt ilyen utoljára Angliában. Az újságok egyfolytában arról siránkoznak, hogy milyen jól jönne némi eső a vetéseknek, én viszont azt mondom, ördög vigye a vetéseket. Nekem nagyon is kedvemre való ez az idő.

– Henry – szólta Jane –, én aggódom.

A gondolat, hogy bárki is aggódhat ezen a minden napok legnagyobb szerűbbikén, elborzasztotta Henryt. Leült a lány mellé, megfogta a kezét, s túláradt benne az együttérzés és segíteni akarás.

– Szent isten! – mondta. – Mi a baj?

– Nem biztos, hogy bármi baj volna, de szeretném a tanácsodat kérni. Lionelról van szó.

– Azzal az ebéddel kapcsolatban?

– Igen.

A lelkesült hangulatában Henry számára lehetetlen volt, hogy ne a dolog derűs oldalát nézze. Egyetértett Jane-nel, hogy az említett alkalommal Lionel viselkedése csakugyan okot adott a kritikára, de biztosra vette, hogy tökéletesen elfogadható magyarázattal tud szolgálni.

– Valójában Tarvin a főnöke annak a vállalkozásnak, ugye?

– Igen, Lionel csak a fiatalabb társ.

– Tehát ha Tarvin megkérte, hogy vigye magával, valószínűleg nehéz lett volna visszautasítania.

– Akkor ezt miért nem mondta meg nekem? Hiszen bőven lett volna rá ideje, miközben a hallban váraoztunk.

– Azt mondd? Szerintem meg hosszas magyarázatot igényelt a dolog. Az ő helyében nekem nem csekély időre lett volna szükségem, hogy rendet teremtsék a gondolataim között. Megmondom, mit kell tenned – szállta meg Henryt az ihlet. – Hívd fel most, és kérd meg, hogy hívjon meg ebédre. Aztán kényelmesen megbeszélhetitek az egészet. Ha húsz percen belül el tudsz indulni az állomásra, még elcsípheted a tizenegy-tizenötöst.

Jane-t mély hálaérzés öntötte el.

– Henry, te egy angyal vagy! – mondta. – Máris megyek, és felhívom.

Bill is éppen a tizenegy-tizenötös vonatra készült felszállni. A vágány peronján találkoztak.

– 3 –

Miközben helyet foglaltak a felgyorsuló vonaton, Bill arra gondolt, hogy lám csak, a Gondviselés szemléletes példával érzékelteti, miként intézi mindig úgy, hogy a férfi, aki jótettet hajt végre, elnyerje a jutalmát. Az égvilágon semmi kedvet nem érzett, hogy Londonba menjen egy ilyen délelőttön, mint ez a mai, amely már is forró volt és fülledt, s a nap további szakaiban még forróbbnak és fülledtebbnek ígérkezett. Vállalva a vele járó jelentékeny kényelmetlenséget, kizárólag azért szánta rá magát az utazásra, hogy lekötelezze Algyt, holott tökéletesen tisztában volt azzal, hogy csak az idejét vesztegeti. Az ügyvédje ugyanis a legalacsonyabb értelmi szint számára is világossá tette, hogy milyen feltételekkel juthat az örökségéhez, s azért igazán fölösleges volt felutaznia Londonba, hogy másodszor is meghallgassa ugyanazt. Ám ő pusztán azzal a céllal, hogy pillanatnyi napsugarat vigyen Algy életébe, vállalta e fárasztó expedíciót, s jóindulata és önzetlensége nem maradt észrevétlen az égi körökben. Itt ült egy kényelmes vonatfülkében, vele szemben pedig Jane, s legalább egy és egy negyedórai utazás állt előttük. El kellett ismernie, hogy az efféle ügyek intézésével megbízott illetékesek egyáltalán nem jártak el szűkmarkúan, ha az ügyet kellően támogatandónak ítélték.

Ami Jane-t illeti, neki sem volt oka panaszra. Ha nem is hevítette

olyan rendkívüli mértékű elragadtatás, mint a férfit, örült a társaságának, s kellemes és szórakoztató téte-á-téte-nek nézett elébe. Az előző találkozásai során nagyon megkedvelte ezt a rendkívül szimpatikus fiatalembert, akivel kezdettől fogva oly könnyed és fesztelen volt a viszonya. Milyen különös, gondolta, hogy a legelső pillanattól kezdve olyan remekül megértették egymást, mint két ikerlélek, mert hát nem az a fajta lány volt, akihez különösebben vonzódtak az idegenek. És az is furcsa, hogy oly nagy mérvű kíváncsiságot érzett iránta, szinte sürgető szükségét annak, hogy rávegye, mindent mondjon el neki magáról. Olyan körben forgott, ahol a legcsekélyebb szóbeli bátorítás elég volt ahhoz, hogy minden férfi, akivel csak összefutott, mesélni kezdje neki az élettörténetét, ezért hát valahányszor, ha a fajok hímjeivel találkozott, ösztönösen arra törekedett, hogy gátat vessen abbéli hajlandóságuknak, hogy megismertessék az önéletrajzukkal. Ám ennek ellenére még fél mérföldet se tett meg a vonat, amikor így szólt: „Meséljen...”, de mivel ugyanebben a pillanatban Bill ezt mondta: „Algy...”, csend támadt.

– Bocsánat – mentegetőzött Bill. – A szavába vágtam.

– Nem, nem, csak folytassa. Mi van Algyval?

– Ó, igazából semmi. Csak azt akartam mondani, hogy ma reggel beállított.

– Micsoda? Hová?

– Csatlakozott hozzám a fogadóban.

– És az összes költséget maga fizeti, igaz?

– Nos... azt hiszem, igen.

– S szólt a holló: „Soha már.”

– Tessék?

– Családon belüli tréfálgatás. A bácsikám mindig azt bizonygatja, hogy Algyt a hollók táplálják, mint a hogyishívjákot⁷ az Ótestamentumban. Maga tényleg jóindulatú hollónak tűnik.

– Ó, hiszen nem hagyhatom, hogy éhezzen.

– Miért nem? Kifejezetten jót tenne neki. Természetesen Algy számára az egyetlen igazi megoldás a házasság lenne. El kéne vennie valami helyes lányt, aki magánjövedelemmel és vasakarattal bír, s egy

⁷ Illés prófétát. (*A ford, megjegyzése.*)

tüskés vesszővel ösztökélné munkára.

– Valami Lady Macbeth-szerűre gondol?

– Lady Macbeth éppen ideális volna.

– Majd javaslom neki, ha hazaérek. De mi volt az, amit mondani akart?

– Mikor?

– Mielőtt Algyról kezdtünk beszélni, azt mondta: „Meséljen...”

– Ja, igen. Azt kezdtem el mondani, hogy „Meséljen magáról.”

– Én sokkal szívesebben hallanék magáról. Hiszen mindössze annyit tudok magáról, hogy Algy nővére.

– Körülbelül ez minden, amit érdemes rólam tudni. Nagyon szokványos nőszemély vagyok.

– Szokványos! – kiáltott fel Bill egy olyan plébános elszörnyedésével, aki egy kórista fiút istenkáromláson kap.

– Nem tudom, mi másnak nevezhetne. Azoknak a dolgozó lányoknak vagyok egyike, akiket egy barátnőm szerint az ég megoltalmaz. Londonban születtem, Cheltenhamben jártam iskolába, és egy napilapnál dolgozom. Hobbim a golf és a tenisz, ha jut rájuk időm, valamint hogy Algyt megpróbáljam rávenni, hogy tisztességes kereső foglalkozás után nézzen. Ugyhogy az életrajzom megírásából biztosan nem gazdagodna meg senki. Na és maga? Eddig csak annyit tudtam meg magáról, hogy remekül ért macskák fáról való lehozatalához, de jellemének bizonyára egyéb oldalai is vannak. Hova járt iskolába? Azt tudom, hogy az elemi hol végezte, mert Algy mondta, hogy iskolatársak voltak. De mi történt azután? Oxford? Cambridge?

– Sajnos egyik sem. A bácsikám nem helyeselte az egyetemre járást. Azok közé tartozott, akik tizenhat éves korukban üzleti pályára lépnek, és minden mást időfecsérlésnek tartanak.

– De hogy függött ez össze övele? Hogyhogy ő döntött ez ügyben?

– Ő volt a gyámom. A szüleim ugyanis nyolcéves koromban meghaltak.

– És ő meg azt mondta, hogy az üzleti életben kell elhelyezkednie?

– Igen. Az export-import ágazatban, ha ez mond magának valamit.

– Semmit.

– Nekem se sokat mondott, és nem is igen vágytam rá, hogy többet tudjak meg róla. De ez aligha érdekelheti magát.

– De igenis érdekel – mondta Jane, és maga is meglepetten tapasztalta, hogy mennyire így van. – Csak úgy iszom minden egyes szavát. Na és utána?

– Nemet mondtam.

– Nagyon helyes. És, gondolom, nem aratott vele osztatlan sikert a bácsikájánál, igaz?

– Nem bizony.

– Kitagadta?

– Így is lehet mondani.

– S erre maga megszökött és tengerre szállt?

– Bármilyen szokványosan hangzik is, de pont így tettem.

– Matróznak állt?

– Ó, olyan magasra nem jutottam a hivatali ranglétrán. A hajókonyhán dolgoztam kuktaként.

– És utána?

– Különféle munkákat vállaltam.

– Mint például?

– Nos, volt köztük mindenféle. Például citromot szedtem.

– Tudtam! Mihelyt megláttam magát, azt mondtam magamban: „Ez az ember citromot szedett.” Ez hol volt?

– A kaliforniai Chula Vistában.

– Ott termelnek citromot?

– Bőven.

– És maga felmászott a fákra és leszedte. Aha, tehát ott sajátította el a fáramászási technikáját. És élvezte?

– Nem nagyon.

– De annál azért mégiscsak jobb, mint exportálni és importálni, nem?

– Ó, hogyne. Nagyon egészséges élet. Ámbár mégsem sajnáltam, hogy felhagytam vele.

– És utána mivel foglalkozott?

– Jó néhány munkaköröm volt.

Jane-ben felötlött egy gondolat.

– Algynak mesélt valaha erről a kalandos pályafutásról?

– Egyszer.

– És nem szégyellte el magát?

– Esze ágában sem volt. Azt mondta, az efféle robot pusztá

gondolatától is rosszul van, és hogy a történetem csak megerősíti abban a mindig is hangoztatott véleményében, hogy nekem nem volna szabad megengedni, hogy szabadlábbon járkáljak.

– Valakinek tenni kéne már valamit a bátyámmal kapcsolatban – mondta Jane felháborodva. – Ezeknek a munkaköröknek mindegyikét Kaliforniában töltötte be?

– Kivéve az utolsót. Mert végül is sikerült összespórolnom annyit, hogy eljussak New Yorkba, ahol az első igazi lehetőségem adódott. Afféle mindeneként alkalmazott egy ember, aki egy Muldoon-pihenőt működtetett Long Islanden.

– Mi a csuda az a Muldoon-pihenő?

– Gyógyüdülő megfáradt üzletembereknek. Az elsőt évekkel ezelőtt egy Muldoon nevű ember alapította, és ma már Amerika-szerte jó néhány van belőlük. Egyszerű élet, friss levegő és mozgás. Nekem az volt a munkám, hogy bokszoljak a beutaltakkal, lovagoljak velük, és így tovább. Imádtam.

– Tehát tud bokszolni?

– Egy kicsit. Ami azt illeti, igazából profinak tekintem magam, mert Chula Vistában huszonöt dollárt nyertem, amiért megmérkőztem egy fickóval, egy rivális citromszedő cég képviselőjével. Ez az összeg volt a későbbi vagyonom alapja, ugyanis ennek révén juthattam el New Yorkba, ahol aztán Muldoon alkalmazásába léptem.

Jane nagy tisztelettel nézett rá. Csodálta az olyan férfiakat, akik *mertek* tenni, ám ő nyugalmas életében főleg **csak** olyanokkal találkozott, akik bő lére eresztve beszéltek mindarról, amit majd tenni fognak, ha módjuk lesz rá. Hirtelen fölnevetett.

– Elképzelttem, ahogy Algy huszonöt dollárért bokszol fickókkal Chula Vistában – mondta, válaszul Bill kérdő pillantására. Avagy Lionel Green, tette hozzá magában.

– És miért nincs még mindig a Muldoon nevű emberrel? – kérdezte.

– Magánéletbeli gondjai adódtak. Bár nekem nem számolt be róla, de úgy hiszem, több exneje is volt, és mindegyik tartásdíjat követelt, ezért úgy gondolta, a legjobb módja a költségek lefaragásának, ha áttelepül ide, Angliába, és itt létesít hasonló intézményt. Így is tett, és igen szépen prosperál. Engem is magával hozott. Több mint két évig dolgoztam nála Hampshire grófságban, Portsmouth mellett.

- És még mindig szerette ezt a munkát?
- Nagyon. Csodálatos élet volt. S aztán egy szép napon hagytam, hogy a bácsikám rábeszéljen, társuljak be az üzletébe.
- De én azt hittem, nem voltak beszélő viszonyban.
- Én is így tudtam. Egy délután azonban, amikor Londonban töltöttem a szabadnapomat, összefutottam vele, és ismét egész jól összebarátkoztunk. Elmondtam neki, mivel foglalkozom, s azt felelte, az efféle tevékenység sehová sem vezet, amiben szerintem igaza is volt, s láthatólag annyira szerette volna, ha visszatérnék hozzá, hogy nem volt szívem visszaautasítani, így hát megint csak ott kuksoltam az irodában, az általam utált munkát végezve. Ez egy-két évig tartott, s akkor a bácsikám meghalt, és rám hagyta ezt a tekintélyes summát.
- És most vidéken készül letelepedni, és rémregényeket fog írni. Vannak ötletei?
- Ó, rengeteg.
- Akkor minden rendben.
- Egyelőre igen.
- A maga ura lesz, és olyan termékkel kereskedik, amely, mint mondani szokás, a szakmájába vág. Nyert ügye van.
- Nos, mindenesetre vidéken fogok élni.
- Igen, irigylem is érte. Bárcsak én is megtehetném. De attól tartok, nem lesz rá módom. A férfi ugyanis, akihez hozzámegyek, egy régiségbolt társtulajdonosa, és ez, sajnos, Londonhoz köti majd.

– 4 –

A délután jócskán előrehaladt, mire Bill visszatért Londonba. Modorában volt valami, ami a történelemben járatos szemlélőt Napóleonra emlékeztette volna, közvetlenül a moszkvai élményeit követően. Nem voltak idegenek számára a balsors nyúgei és nyilai, s általában filozofikusan tudta elviselni őket, de ama szörnyű szavak, melyek a Victoriára beérkező vonaton hagyták el Jane ajkát, áthatoltak a vértezen. Miközben belépett a Tücsök és Bogárba, oly mély bánat terhe nyomta, hogy még a társalgóban testszöveget is szódás whiskyvel regeneráló Algy látványa sem volt képes enyhíteni rajta. Egy férfiú életében vannak pillanatok, amikor egy régi iskolatárssal való találkozás inkább émelygést kelt, semhogy vidítana.

Algy viszont szemmel láthatólag sokkal jobb kedélyállapotnak örvendett, mint legutóbbi találkozásukkor. A délután folyamán ugyanis támadt egy ötlete, amely jelentős mértékben kisímitotta a homlokát redőző ráncokat. Megmutatta számára, hogy még ha Bill ügyvédje nem kínál balzsamot, akkor sincs minden veszve. Bohókás kézmozdulattal üdvözölte Billt, s megkérdezte, milyen ítélet született.

Most nem volt alkalmas az időpont rossz hírek lassú és tapintatos közlésére, még ha Bill hangulata ezt kívánta volna is.

– Igazam volt – mondta. – Nem nyúlhatok a tőkéhez.

Algy bólintott. Azt felelte, tartott tőle, hogy így áll a dolog.

– Nem lehet megkerülni a 12-es paragrafus 18-as klauzuláját, mi? Pech. Szép tőled, hogy ennyire lógatod miatta az orrod, és méltányolom is a néma együttérzésedet. De talán megkönnyebbüléssel fogod hallani, hogy a csapástól, noha kemény volt, nem feküdtem ki. Részben azért, mert számítottam rá, részben pedig annak okán, mert átgondoltam a dolgokat, és olyasmi szállt meg, amit, úgy érzem, joggal nevezhetek ihletnek, melynek révén egyenesbe hozhatom ügyeimet és előmozdíthatom a happy endet. Ami ugyanis első pillantásra zsákutcának látszott, arról alaposabb szemrevételezés után kiderült, hogy csupán pillanatnyi akadály. Amire szükségem van, az egy jó üzleti érzékkel megáldott gazdag ember, aki szíves örömet hajlandó nekem pénzt előlegezni egy olyan vállalkozás céljára, amely gyors és tetemes haszonnal kecsegtet, és ilyen embert pedig igazán nem lesz nehéz találni. Te sokáig dolgoztál a Cityben, bizonyára tucatszámra ismersz ilyeneket. Adj hát nekem néhány nevet és címet.

Mindez a véget érni nem akaró szószaporítás súlyosan megterhelő volt egy olyan férfi számára, aki egyedül szeretett volna lenni sötét gondolataival, ámde Bill túlságosan jólelkű volt, semhogy tartózkodjon attól, hogy minden tőle telhetőt megtegyen egy szükséglet szenvedő barát lekötelezésére. Mivel a londoni pénzemberek körében nincs ismeretsége, felelte, azt javasolja, hogy Algy próbálkozzon meg a bácsikájánál. Az ezt követő percek Algy fuldokló köhögésével teltek el, mivel meggondolatlanul szívből fölnevetett, miközben a szódás whiskyjét kortyolta.

– Henrynél? – mondta zihálva, miután kiköhögte magát. – Ő csaknem ugyanúgy le van égve, mint én. Törd tovább a fejed.

Bill tovább törte. Mint minden szerelmes, ő is a szeretett lény minden egyes szavára emlékezett, s most eszébe jutott, mit mondott neki Jane, miközben csokoládét vásárolt.

– A bácsikádnál egy amerikai milliomos vendégeskedik.

Algy heves rándulással kihúzta magát székében. A bibliai ló se tanúsíthatott volna nagyobb élénkséget, amely a trombitaszót meghallva így szól: „Nyihaha!”

– Mit beszélsz?

– Egy Stickney nevű ember.

– Ki mondta ezt neked?

– A húgod.

– Tehát találkoztál az ifjú vakarccsal? – kérdezte Algy felcsigázott érdeklődéssel. – Mármint amióta itt vagy.

– Igen, találkoztam.

– És ő mondta neked – hivatalosan –, hogy az a milliomos ott pumpolásra vár? Akkor az én emberem. Találkoznom kell vele, hogy meglágyítsam, amíg gyümölcsöt nem terem. Bár adná az ég, hogy Henry még nem vasalta ki belőle mindazt, amennyit nélkülözni tud. Hanem egy bibi felüti a rút fejét. Valamely torz okból Henry nem enged be engem a házba, úgyhogy neked kell megvetned ott a lábad. A következőképp képzelem el a dolgot. Szólok Jane-nek, hogy hívjon meg téged vendégségbe. Mihelyt házon belül leszel, összehaverkodsz ezzel a Stickney-vel, és ráveszed, hogy jöjjön el veled a fogadóba egy italra. Én már ugrásra készen ott várakozom majd. Bemutatsz neki, s a többi az én dolgom. Kudarc kizárva. Máris megyek, és felhívom Jane-t.

– Nem!

– Azt mondtad: nem?

– Igen.

– Ó, igen? Mintha úgy hallottam volna, hogy „nem”.

– Jól hallottad. A közelébe sem megyek a Hallnak.

– Miért nem?

– Mert nem akarok.

– És miért nem akarsz?

– Azért – mondta Bill, hirtelen felhagyván szűkszavúságával –, mert nem tudnám elviselni, hogy Jane-nel legyek... hogy halljam a hangját...

Ez meglepte Algyt. Fivérhez illő módon, gyermekkoruk óta ideje

nagy részét azzal töltötte, hogy helyére tegye húgocskáját, s odahasson, hogy az ne üljön fel a magas lóra, de azt soha nem tételezte fel róla, hogy nem vonzó jelenség. Még amikor töpörtyűnek és vakarcsnak nevezte, akkor is úgy gondolt rá, mint csinos kis töpörtyűre és szexepillel dúsan megáldott vakarcsra.

– Nem értelek – mondta. – Mi bajod van a hangjával? Én rendjén valónak találom. Nem tetszik neked a húgom?

– Éppen hogy nagyon is tetszik.

– És mégis nagy ívben elkerülöd. Ezt nem értem. Furcsa egy észjárás... Ohó, megvan! Már leesett – ütött a homlokára Algy. – Szerelmes vagy bele, igaz?

– Igen – felelte Bill. – Csakhogy másvalakivel jegyezte el magát. Így most már tudhatod, miért nem megyek el a Hallba.

Algy tűnődve ráncolta a homlokát. Láta, hogy az előállt helyzetben minden ékesszólására és rábeszélőképességére szüksége lesz. Legelőször is világossá kell tennie bánattól sújtott barátja számára, hogy húga szerencsétlen viszonyában nincs semmi végleges vagy visszafordíthatatlan.

– Másvalakivel jegyezte el magát, való igaz – ismerte el. – De csupán Lionel Greennel.

S amikor erre Bill azt mondta, nem látja, mit számít a férfi neve, akihez Jane hozzámenni készül, Algy azt felelte, hogy épp ellenkezőleg, pontosan ez az ügy lényege és veleje, ugyanis kizárt dolog, hogy bármely lány, ha az átmeneti elmezavar pillanatában eljegyezkedett is vele, komolyan gondolná, hogy hozzámessen Lionel Greenhez. Az örület biztosan tovatűnik, és Jane újból forgalomba kerül. Az ég szerelmére, érvelt Algy, hát soha nem hallott még Bill eljegyzések felbontásáról?

Billen nyoma sem látszott, hogy osztaná barátja derűlátását.

– Miből gondolod, hogy fel akarná bontani az eljegyzést? – kérdezte, s Algy türelmetlenül csettintett a nyelvével. Semmi nem olyan bosszantó, mint ha egy beszélgetőtárs lassú felfogása miatt az ember kénytelen megismételni az érveit.

– Mondtam már. Lionel Greennel jegyezte el magát.

Bill is türelmetlennek tűnt.

– Ki ez a Lionel Green? Úgy beszélsz róla, mintha a neve mondana

nekem bármit is.

– Semmit nem mond?

– A világom semmit. Mi a baj veled? Leprás?

– Gyakorlatilag azzal egyenértékű. Lakberendező, és antik bútorokat árul. És mindig is tudtuk – hát nem? –, hogy végül valami ilyesmi lesz belőle. Kezdetől fogva lerítt róla. Aha! – kiáltott fel Algy, mintegy megvilágosodva. – Tudom már, hol siklottunk félre! Mindvégig Lionel Greenként emlegettem őt, és természetesen így neked nem ugrott be a név. L. P. Green viszont nem felejtetted el. Gondolj csak vissza a régi napokra a suliban. L. P. Green.

– Ó! – mondta Bill.

Halk, tompa hangon beszélt. Memóriája visszatért. Lelki szemei előtt testet öltött L. P. Green, s a látvány csöppet sem járult hozzá kedélye emelkedéséhez. Egy ifjú látványa volt, akinek karcsú alakja és finom metszésű, noha pattanásos arca elkerülhetlenné tette, hogy olyasfajta fiatalemberré serdüljön, aki kelepcebe csalja a női szívet. Mindenkor, föltéve, persze hogy iskolás napjai óta a kezelés eltüntette a pattanásait, ahogyan bizonyára meg is történt. Úgyhogy Algy részéről abszolút buggyantság felbontott eljegyzésekről fecsegni. Egy pattanásaitól megszabadított L. P. Greennel jegyet váltott leány nem egykönnyen fog lemondani választottjáról. Lelki értelemben meglehet – ha egyáltalán még hasonlít hajdani, alma materbeli önmagához –, hogy alatta marad az ideálisnak, de mit számít ez a fizikai sármjával összevetve?

Hirtelen felpattant.

– Fölmegegyek fürdeni – mondta, csalódást okozva Algynak, aki hosszú és élvezetes beszélgetésre számított L. P. Greenről.

[VIII]

Jane szenzációs fölfedezést tesz

– 1 –

Jane-nek kedvezett a szerencse. Kétszeresen is. Először, mert hazavitték autóval, s ily módon elkerülhette a fülledt vonaton való utazást. A másik szerencsés fejlemény pedig Lionel Greennel volt kapcsolatos. Következésképp azzal a meggyőződéssel tért vissza Ashby Hallba, hogy kitűnően alakulnak a dolgai.

Az autó tulajdonosa kollégája, a könyvkritikus volt, akitől krimiket szokott kapni. Az állomásra menet találkozott vele, s a férfi, megtudván, hogy Ashby Paradene-be igyekszik, azt mondta, ugorjon be, mivel Brightonba tart, és útba esik neki Ashby Paradene. A bejárat kapunál tette ki, és miközben Jane végigsétált a kocsiúton, érzése, mely szerint a világban túlteng a derű, még inkább elmélyült. Minden meglelégedéssel töltötte el. Élvezte a tündöklő napsütést s az ég derűs kékségét. Egy bokorból előpattanó tapsifüles tágra nyílt szemmel csodálkozott rá, ahogy ez már nyúlkörökben szerte a világon szokásos, s Jane-nek úgy tűnt, ez a legvonzóbb nyúl, amellyel valaha is találkozott. Még Ashby Hall is, midőn megpillantotta, rútságának legalább nyolcvanöt százalékát elveszítette, és első ízben holmi bizarr szépségre tett szert. Jane-nek csak egészen csekély bátorításra lett volna szüksége, hogy dalra fakadjon.

Henry a kedvenc nyugszékében üldögélt a pázsiton, s a lány ruganyos léptekkel feléje vette az irányt. Épp ő volt az a férfi, akivel most találkozni vágyott. Hírei voltak a számára.

– Henry – szólította meg –, akarsz hallani egy hosszú és nagyon mulatságos történetet?

A férfi egy olyan ember álmos megfontolásának tárgyává tette a kérdést, akit hirtelen fölvernek szendergéséből. A melegtől elbágyadva ugyanis pár percre elszundított.

– Csak ha nem túl hosszú. Merthogy a plébánost várom.

– Megpróbálom rövidre fogni, de nem szeretnék kihagyni egyetlen poént se. Elejétől a végéig irtó jópofa sztori.

– Ha a papnéról meg a részeg matróról szól, Wade-Pigott az este már elmesélte.

– Nem, ez nem arról szól. Ezt még nem mesélik az értéktőzsdén. Lionelról szól. Ha még emlékszel, megfogadtam a tanácsodat, és felhívtam Lionelt, s megkértem, hívjon meg ebédre.

– A kor annyira még nem tompította el a memóriámat, hogy ne emlékeznék rá. Hogy sikerült?

– Az ebéd? Nem került rá sor. Egy brióst meg egy csésze kávéat ettem egy teázóban.

– Szerelmi civódás?

– Nem egészen.

– Akkor mi?

– A dolog itt kezd muris lenni. Amikor odaértem abba az undok klubjába, Lionel nem volt ott.

Henry pislogott, immár végképp kiment az álom a szeméből. Érdeklődése felcsigázódott.

– Nem volt ott?

– Nem.

– Miután megbeszéltétek a találkát?

– Igen, miután megbeszéltük a találkát.

– Elment az esze annak a pasasnak?

– Szó sincs róla, mint majd látni is fogod, ha nem szakítasz félbe, és hagyod, hogy végigmondjam. Szóval nem volt ott, de hátrahagyott egy helyettest, a társát, Orlo Tarvint. Emlékszel még rá? A szakállas ember.

– Megbetegedett?

– Tarvin?

– Nem, Lionel.

– Ó, Lionel? Nem hinném. Szerintem egészséges, mint a makk.

– Akkor miért nem volt ott?

– Épp ez a lényege a történetnek, amely, úgy látom, mégse lesz annyira hosszú. Tudod, Amerikába utazott, hogy berendezze valami milliomos házát. Nos, úgy tűnik, a nagy lakberendezés közben eljegyezte a milliomos leányát, és Tarvint kérte meg, hogy közölje velem a hírt. Gondolom, saját magát nem érezte erre alkalmasnak.

Algyon kívül jó néhányan mondtak már becsmérő dolgokat L. P. Greenről a maguk idejében, ám kritikai észrevételeik közül kevés

lehetett annyira erőteljes, mint amilyeneket most Henry fogalmazott meg e hír hallatán. Talán fél percen át mondta a magáét, mire Jane folytatni tudta a történetét.

– Tarvin nagyon kedves volt. Rendkívül sok időt töltött azzal, hogy igyekezett megvigasztalni, és nem volt szívem megmondani neki, hogy ennél a hírnél mi sem szerzett volna nagyobb örömet.

Henry elbámult.

– Örömet?

– Örömet és megkönnyebbülést. Azzal a szándékkal mentem oda ugyanis, hogy Algy tanácsára az ebéd utáni kávézás közben felbontom az eljegyzést, és gondolhatod, hogy nem különösebben vágytam erre az élményre.

Henry némi zavarodottságot érzett. Soha nem helyeselte Jane házassági terveit, úgy gondolván, mint sokan mások is, hogy Lionel Green egy link fráter és senkiházi féreg, ám mindig is azt hitte, hogy unokahúgának kedvére valók e házassági tervek.

– Nos, annyi biztos, ez kissé... meglepő.

– Sejtettem, hogy felkapod majd a fejed.

– Reggel nem tettél róla említést.

– Mert reggel még magam sem tudtam. A vonaton fogant meg bennem az ötlet, a tisztánlátás ritka pillanatainak egyikében. Hirtelen ráébredtem, hogy Lionel nem egyéb, mint egy profil és egy igéző szempár. A jóképűsége volt az, ami megfosztott a józan ítélőképességemtől. Akit magad előtt látsz, nem különb egy olyan csitrinél, aki filmsztárokba zúg bele, és ha gumiember lennék, megrugdosnám saját magamat. Bárcsak te se lennél olyan jóképű, Henry. Ez az egyetlen hibád. A színészpályafutásod alatt várakoztak-e rád csoportba gyűlt lányok a színészbejárónál?

– Nem emlékszem, hogy várakoztak volna, de talán nem vettem őket észre. Így tehát minden a legnagyobb rendben, igaz?

– Igen, minden oké, kivéve azt, hogy nem tudok szabadulni az érzéstől: nyilván valami baj van a fejemmel, ha valaha is képes voltam elhithetni magammal, hogy szerelmes vagyok Lionelbe, és rettentően örülök, hogy még idejében rájöttem: nem így van. Mostantól fogva olyasvalakit részesítek előnyben, aki szűkölködik ugyan a férfiúi szépségben, de bővében van az emberi tisztességnek. Én azt hiszem, a

profilokba és bársonyos tekintetű szempárokba való belehabarodás amolyan kanyaróféle, amelyen mi, szegény, butuska lányok át kell hogy essünk, és az a lényeg, hogy minél előbb kigyógyuljunk belőle. Nos hát, ez volt a Jane Martyn-sztori, Henry, és épp idejében értem a végére, mert ha balra nézel, a plébánost láthatod közelegni. El is hagylak, hogy szórakoztathasd őt.

– Amint lehet, megszabadulok tőle. Ja, és majd elfelejtetem: mi is az a könyv, amelyet megígértem, hogy kölcsönadok neki?

– A *Halálos Ernest* Thomas Hardytól, alias Bill Hardy, alias Adela Bristow. Nagyon érdekes fickó. Régebben citromszedést is vállalt. Hol van most ez a könyve?

– A képtárban hagytam.

– Megyek és megkeresem.

Henry beszélgetése a plébánossal nem tartott sokáig. Az utóbbi mindössze azt jött megtudakolni, hogy vajon Henry, miként Tennyson Sir Walter Vivianje, átengedné-e egy nyári napon téres rétjeit napnyugtáig a jónépnek – a jónépen ez esetben a falusi iskola nebulói és a templomi fiúkórus tagjai értendők –, s mivel Henry készségesen beleegyezését adta, e témát be is rekesztették. Úgyhogy mire Jane visszaért, már javában a Sussex krikettsapatának megyei bajnokságbeli esélyeit latolgatták. Jane megjelenése megszakította a fonalat. A plébános a könyvvel a hóna alatt eltávozott, és a Jane-hez forduló Henry meglepődve látta, hogy unokahúga iménti jókedve tovatűnt. A helyébe komorság költözött, mintha rövid távolléte alatt valamely kellemetlen esemény sokszerűen érintette volna.

Nemsokára okát is adta búvalbéleltségének. Akárcsak Kelly, ő is a közvetlenségnek volt a híve.

– Henry – mondta –, az a Stickney nevű ember ellopta az Elragadó Piperkőc levélnehezékét!

– 2 –

Ha Jane arra számított, hogy ez a rövid bejelentés erőteljes hatást tesz hallgatóságára, nem kellett csalódnia. Henry pontosan a várt módon reagált. A hír hallatán majd, vélekedett Jane, hevesen összerezzen, és Henry éppenséggel így tett. Valójában akkor se rezzenhetett volna össze hevesebben, ha egy suszterár fűródott volna keresztül nyugszékének

ülésén, egy és negyed hüvelyknyi mélyre hatolva déli lejtőibe.

Boldogtalanul gondolt bele, milyen különös is, hogy három, viszonylag intelligensnek mondható ember, mint amilyen Wendell, Kelly és jómaga, kiszeltek egy tervet, amelyet, ahogy Algy nevezte volna, tutibiztosnak képzeltek, holott mindvégig volt egy hibája, éspedig annyira szembeötlő, mint egy Palm Beach öltöny az Eton-Harrow krikettmérkőzésen.

Látta már, hogy örütség volt vállalkozni az akcióra, amíg Jane a házban van. Mindent el kellett volna halasztaniuk, amíg vakációja végén el nem távozik. Mert, bár nem volt túlzottan kíváncsi természet, folyton ki-be járkált a képtárban – Henry lelkifurdalással gondolt vissza rá, hogy ez alkalommal éppen ő küldte be oda –, és nincs az a bukméker, aki ne csak a létező legkisebb oddsot adta volna annak ellenében, hogy Jane előbb-utóbb fölfedezze az Elragadó Piperkőc levélnehezékének eltűntét.

Ilyenformán a probléma, mellyel most szembe kellett néznie, az volt, hogy mitévő legyen. Természetesen lehetséges lett volna, hogy megmondja az igazat, ami mindig kellemes választás, föltéve, hogy az ember biztos lehet abban, hogy később nem bánja meg, ám pillanatnyi gondolkodás után rájött, hogy mégsem járna el bölcsen, ha így tenne. Mindeddig örvendetesen nagyvonalúnak ismerte unokahúgát, de nagyon is lehetségesnek tartotta, hogy a Paradene-Stickney-üggyel kapcsolatos .sumákság fölserkenti benne az illemcsösz, és erősen kritikus hangot üt majd meg. Egyszóval, megvétózná az egész vállalkozást, márpedig amikor Jane megvétózott valamit, az megvétózva is maradt, mert határozott kis teremtés volt, és rég megtanulta, hogy egy nő, aki rendületlenül mondja a magáét, mindig eléri a célját.

És még ha felülkerekedne benne a nagyvonalúság, s a vállalkozásra ráütné a jóváhagyása pecsétjét, akkor is veszélyes lenne birtokába juttatni a tényeknek. Meglehet, hogy lányok titokban akarnak tartani dolgokat, ám túl gyakran, még közülük a legjobbakkal is megesik, hogy túlságosan nagy számukra a kísértés, és hétpecsétes titkokat szigorú titoktartás mellett továbbadnak egy bizalmas barátnőjüknek. Az pedig köztudomású, hogy milyenek a bizalmas barátnők. Mondj el nekik bármit szigorú titoktartás mellett, és úgy veheted, akárha a BBC-vel

tétetnéd közhírré a *Kishírek innen-onnan* című műsorban.

Miután ilyenformán meghányta-vetette a dolgot gyors elméjében, s végül is úgy ítélte meg, hogy legjobban teszi, ha hallgat, Henrynek sikerült a hökkenet és elszörnyedés kellően élethű kiáltását hallatnia, s Jane folytatta elbeszélését.

– Amikor felmentem a képtárba a könyvért, véletlenül egy pillantást vettem az ereklyéket tartalmazó vitrinre, és a levélnehezék nem volt benne. És most fölösleges megkérdezned, hogy biztos vagyok-e benne, mert holtbiztos vagyok. Eltűnt.

Itt most természetesen Henrynek lehetősége nyílt volna oly módon feloldania a helyzet feszültségét, hogy azt mondja: tisztítóba vitte, de ez az egyszerű megoldás nem jutott eszébe, s Jane így folytatta:

– És nyilvánvaló, hogy az egyetlen, aki elemelhette, az Mr. Stickney.

– Ó, ugyan már! – mondta Henry, de hangja híján volt a kellő erélynek. Tiltakozás gyanánt mindössze ennyi telt tőle, de még ő is belátta, hogy ez bizony édeskevés volt. Jane fricskázó kézmozdulattal söpörte félre gyenge, báránybégetés-szerű ellenvetését.

– Ki más tehetne volna? Ha egy házban egy értékes, tizennyolcadik századi francia levélnehezék van, és ugyanebben a házban egy olyan ember tartózkodik, akiről köztudott, hogy megszállott módjára gyűjt tizennyolcadik századi francia levélnehezékeket, és egy napon kiderül, hogy az értékes tizennyolcadik századi francia levélnehezéknek lába kelt, akkor kire irányulhat a gyanú? És most ne mondd nekem, hogy Stickney tiszteletre méltó amerikai úriember, aki méltóságán alulinak tartaná, hogy más emberek levélnehezékeihez nyúljon. Ő egy gyűjtő, és mindenki tudja, hogy a szenvedélyük tárgyát illetően a gyűjtőknek semmiféle skrupulusaik nincsenek. Az egyetlen módja, hogy meggátolják őket abban, hogy elemeljék, ami megtetszik nekik, az, ha a holmit leszögezve tárolják. És még ez esetben se tudhatod teljes biztonságban.

E kéréllhetetlen logikájú okfejtés hallatán Henry hasztalannak látott minden további érvet a védelem érdekében. Perry Mason bizonyára elő tudott volna rukkolni holmi csattanós cáfolattal, de Henry inkább Hamilton Burger típusához tartozott.⁸

⁸ Erle Stanley Gardner (1889-1970) amerikai detektívregény-író műveinek két állandó szereplője: Perry Mason, a híres védőügyvéd és

Elismerte, hogy a bizonyítékok meglehetősen szembetűnő módon csakugyan Mr. Stickney ellen szólnak.

– Rendkívüli – mondta gyöngyöző homlokát törölgetve.

– Mi a rendkívüli?

– Hogy egy Stickney-féle ember hogy lehet képes ilyesmire.

– Nincs ebben az égvilágon semmi rendkívüli – felelte könyörtelen unokahúga. – Le merném fogadni, hogy állandóan ezt műveli. Valószínűleg minden egyes levélnehezékét úgy csörta el valahonnan, ahol vendégeskedett. Ezért engedheti meg magának, hogy a Park, Avenue-n lakjon. A gyűjteménye nem kerül egy fityingjébe se. Na és milyen lépéseket szándékozol tenni az ügyben?

Henry összerázkódott. A szóhasználat Duff és Trotterre, a finom borok és étek szállítóira emlékeztette. Azt felelte, hogy nem látja, miként tudna bármilyen lépéseket is tenni, és ha Jane kevésbé csinos leányzó lett volna, az ember azt mondhatná: felhorkantott e közlés hallatára.

– Azt akarod ezzel mondani, hagyod, hogy az a haramia megússza a dolgot szárazon?

– Szerintem nem kéne haramiának nevezned.

– Hát talán tudsz rá jobb szót javasolni? Briganti? Kasszafúró? Alvilági patkány? Rögtön meg kellett volna neszelnünk, hogy miben sántikál. Hercule Poirot⁹ biztosan azonnal rájött volna. Abban a pillanatban kiszúrta volna, amint Stickney befurakodott ebbe a házba. És tudod, mit tett volna, amikor felfedezte, hogy eltűnt a levélnehezék? Odament volna a pasashoz, megvádolta volna a lopással, majd felszólította volna: három másodperce van rá, hogy előadja a holmit, mielőtt értesíti a rendőrséget. És neked is ezt kell tenned.

– Nem tehetem! Az ég szerelmére, erről szó sem lehet!

– Akkor majd megteszem én!

E rettenetes szavak hallatán Henry oly erőteljesen reagált, mintha újfent a suszterárral lett volna találkozása. Valósággal megbénult arra a gondolatra, hogy a jelenlegi, hallatlanul feldúlt lelkiállapotában miként

Hamilton Burger, a meglehetősen korlátolt államügysz.

⁹ Agatha Christie (1890-1976) angol író, híres, belga mesterdetektívje.

hatna Wendell Stickney-re, ha társalgás közben házigazdájának unokahúga hirtelen lopott levélnehezékekről kezdene el értekezni. Hiszen bűnös lelkiismerete, valamint annak folytán, hogy magándetektíveket vélt látni minden bokorban, összeesküvőtársa már amúgy is az idegösszeomlás határán állt. Jane részéről egy efféle akció kétségkívül megadná neki a végső lökést. Elképzelte, amint Mr. Stickney a torkához kap, fuldokló kiáltást hallat, és a szokottnál is jóval súlyosabb hisztérikus roham tör ki rajta. Majd pedig, fantáziája egy beteges fordulatával, már-már látni vélte, amint a sietve kikerkező orvos síri ábrázattal elteszi sztetoszkópját, s bejelenti a halál beálltát.

– Nem, nem, NEM! – kiáltotta. – Egyetlen szót sem szabad neki szólnod!

– Miért nem?

Henryt hirtelen megszállta az ihlet. Végre eszébe ötlött a nyomós érv, amelyet már a kezdet kezdetén be kellett volna vetnie. Hangja, mely ezen eszmecsere folyamán mindvégig egy félénk birkáéra emlékeztetett, most hirtelen egy harsona erélyességével zendült meg.

– Mert meg akarja venni ezt a házat, azért nem! Már amikor arról beszéltem, hogy szeretném őt meghívni ide, akkor említettem neked, hogy remélem, sikerül majd rávennem, hogy megszabadítson ettől az átkozott hodálytól. Egyetlen hajszálon múlhat a siker. Ezért nyilvánvaló, hogy ami végképp nem érdekem, az az, hogy magamra haragítsam, és ha azt hiszed, nem haragítom őt magamra, ha azzal vádoló, hogy levélnehezékek ellopásának szándékával furakodott be a házba, akkor nagyon tévedsz. Összecsomagolna és távozna két perccel azután, hogy a témát szóba hozom. Ezért be kell látnod: szó sem lehet semmiféle vádaskodásról. Nem érdekel, mit tett volna Hercule Poirot, én biztosan nem fogom azt tenni, és ha te nekifogsz, hogy megtedd, életlen késsel nyúzlak meg, utána pedig forró olajba mártogatlak. Hagynunk kell, hadd tartsa meg azt az átkozott levélnehezéket, és mint üzleti veszteséget könyveljük el. És most tényleg mennem kell. Egy csomó fontos levelet kell megírnom. Már napokkal ezelőtt meg kellett volna írnom őket.

Távozása után néhány percig Jane mozdulatlanul ült a helyén és bosszankodott, ahogy csak egy elszánt és öntörvényű leány szokott bosszankodni, ha meggátolják az akarata keresztülvitelében. Aztán

felállt. Belátta, hogy olyan helyzet állt elő, amellyel egyedül nem tud megbirkózni, ezért úgy döntött, tanácsadót keres, olyasvalakit, aki friss elmével véve szemügyre a problémát, képes lehet valami hasznosat javasolni, és azonnal Bill Hardyra gondolt. Bár ismeretségük nem volt túl régi keletű, ahhoz azért elég hosszú volt, hogy igen kedvező véleményt alkothasson a fiatalember tulajdonságairól. Megfontoltnak, okosnak és gyakorlatiasnak találta.

Úgy gondolta, mostanra már biztosan visszatért, s ez esetben föltehetőleg a Tücsök és Bogárban tartózkodik. Tüstént el is indult hát oda.

– 3 –

A ház felé igyekvő s azt már csaknem elérő Henryt a terasz felől egy muzikális „Halihó” Kelly jelenlétéről tudósította, s egy perc múltán az asszony csatlakozott hozzá a kavicsburkolatú kocsúton.

Henry elképedve bámult rá. Hihetetlennek találta, hogy mindama gond és baj közepette, amely az utóbbi időben csőstül látogatta hajlékukat, bárki ilyen derűs és szenvtelen tudjon maradni. Azt a benyomást keltette, hogy számára nem léteznek olyan fogalmak a világon, mint gond és baj, s nyitószavai magyarázattal is szolgáltak e sajátos viselkedésre.

– Jó hírem van a számodra, Hank – újságolta, s a férfi idegrendszerében máris kedvező változás állt be. – És amikor jó hírnek nevezem, alábecsülöm a dolgot, mert ha meghallod, lábujjhegyen fogsz táncolni, és rózsát hintesz a kalapodból. Wendell megveszi a házat!

Henry megtántorodott. Ashby Hall úgy vibrált a szeme előtt, mint egy korai némafilm kockái. Olyan érzése volt, mintha Kelly, újfent ahhoz az eljáráshoz folyamodván, amely oly sikeresnek bizonyult a néhai férje esetében, fejbe kólintotta volna egy levélnehezékkal. Rekedt, érzelemtől fűtött hangon így szólt:

– Mondd ezt még egyszer!

– Süket vagy, vagy mi?

– Nem, de annyira gyönyörű muzsika a fülemnek. Kelly, ez fantasztikus! Gondolj csak bele, mit jelent. A hátralévő életünket Mallorcán vagy a Csatorna-szigeteken tölthetjük, vagy azok közül a helyek közül valahol, ahol szinte fillérekből el lehet lenni.

- Ez az én fejemben is megfordult.
- Tényleg határozottan nyilatkozott?
- Abszolút.
- A vételárról esett-e szó?

– Nem, addig még nem jutottunk, és éppen ez az a pont, Hank, ahol nagyon észnél kell lenned, és minden léptedre ügyelned kell. Mivel még nem régóta ismered, valószínűleg úgy tekintesz Wendellre, mint álmodozó művészlélekre, akinek emelkedett szellemétől idegenek a rút pénzügyek, de egyáltalán nem ilyen típus. Ha üzletről van szó, senki nem tud vele kibabrálni. E téren az apjára ütött. Ha mégoly parányi esélyt adsz is neki, elveszett ember vagy.

– Mégoly parányi esélyt se fogok neki adni.

– Hát, ajánlom is.

– Alig várom, hogy elkezdhessük az alkudozást. Nehezen tudtad meggyőzni?

– Nem, ugyanis célzást tettem a Loretta-aspektusra.

– Ezt hogy érted?

– A nővére, Lorettára tereltem a társalgást. Rámutattam, hogy Wendell soha nem érezheti magát biztonságban, amíg kívül nem kerül a nővére befolyási övezetén, ezért akkor jár el a legbölcsebben, ha megveszi ezt a kócerájt, és ideát telepszik le. Az óceán innenső oldalán is ugyanúgy gyűjthet levélnehezéket, mondtam neki, és amíg Angliában tartózkodik, nem érheti őt el a nővére. Tudniillik soha nem jön Angliába, mert pomerániai törpespíccet tart, melyet bolondulásig szeret, és vagy otthon kellene hagynia, vagy karanténba tenni, amiről hallani sem akar. Vedd meg Ashby Hallt, Wendell, mondtam neki, és örökre megszabadulsz Lorettától. Ez az érv volt az, amely átbillentette a mérleg nyelvét. Ebből is látható, hát nem?, hogy semmi sem születik a világra cél nélkül, még Loretta pomerániai törpespíccé sem.

– Csakugyan így van – mondta Henry.

Gondolatokkal terhes hallgatásba merültek; a Gondviselés kifürkészhetetlen szándékain méléztak.

[IX]

Algy akcióba lép

– 1 –

Miközben Algy a Tücsök és Bogár társalgójában szódás whiskyjét kortyolva ült és a falu főutcáját szemlélte, talán túlzás lenne azt állítani, hogy orcáján az elszántság természetes színét a gondolat halványra betegítette, de mindenesetre messze nem volt a szokásos, derűs önmaga. Kedvét szegte Bill hirtelen távozása. Megértette belőle, hogy tetszetősen megfogalmazott érveivel hasztalanul igyekezett eltántorítani barátját attól az elhatározásától, hogy távol tartja magát Ashby Halltól. Ha ugyanis valakit meggyőznek, az nem megy fel fürödni az emeletre, hanem a helyén marad és megvitatja a dolgokat. Világossá vált számára, hogy leleményes terve, melynek értelmében Bill megvetette volna a lábát a Hallban, előkészítendő a talajt ahhoz, hogy ő összebarátkozhasson a dúsgazdag Stickney-vel, nem fog megvalósulni.

Amióta Algy elhagyta az iskolapadot, nem sok időt szentelt a Szentírás tanulmányozásának, így az ótestamentumi történetek nagyrészt kimentek a fejéből. Ha nem így lett volna, most elmerengett volna azon, hogy mily szoros párhuzam vonható az ő helyzete és Mózesé közt, midőn az a Piszga hegyén állván sóvárogva kémlelte az Ígéret Földjét, ahová soha nem juthatott el. A lelki szemeivel ő most ugyanilyen sóvár tekintettel bámulta az ígéret milliomosát, mivel semmi esélye sem mutatkozott, hogy valaha is üzleti tárgyalásba bocsátkozhasson vele. Fájdalmas felismerés volt, és nem csoda, ha úgy érezte, hogy a szódás whisky megkeseredik a szájában.

Nem kis nehezteléssel gondolt Henry bácsikájára, aki a fő akadályt képezte a meggazdagodásához vezető úton. Ami az Algyval való viszonyát illeti, Ashby Hall urának viselkedése olyan madáréra emlékeztetett, amelyre számtalanszor rálóttek már, ezért szilárdan eltökélte, hogy ezentúl, hacsak lehet, elkerüli e tapasztalat megismétlődését. A korábbi kapcsolatuk alapján Henry Paradene-ben állandósult az a csöppet sem alaptalan félelem, hogy ha Algyt beszéd-távolságon belülre engedi magához, akkor valami módon

rábeszéli majd, hogy pénztől váljon meg. Bár kedvelte őt, s az ellen nem volt kifogása, hogy alkalmanként őt fontot küldjön neki, de a tekintetben, hogy Algy nem teheti be a lábát a házba, hajthatatlan volt.

Márpedig Algy csak a házba bejutva nyerhette el a gazdagságot. Nem volt pesszimista alkat, de kezdte úgy érezni, hogy abban a gazdagságban neki aligha lesz része. Az ember nem tud pénzt kölcsönvenni milliomosoktól, ha soha nem találkozik velük.

Így hát miközben ott üldögélt, időnként bánatosan felhorkantott, amiként bizonyára Mózes is tette a Piszga hegyén, és épp midőn talán ötödször engedett ily módon szabad folyást érzelmeinek, Jane lépett be a társalgóba.

Noha a jobb összpontosítás érdekében szívesebben maradt volna egyedül bőséges töprengenivalójával, nem volt kedve ellen való a húga megjelenése. Kettejük közt, mint az oly gyakori fivér és húga között, akik ügyes-bajos dolgaikban az őszinteség hívei, mindig is gyengéd szeretet létezett, melynek semmiféle szókimondás sem lehetett ártalmára. Algy nevezhette bár vakarcsnak és mikrobának, de nála jobban senki sem méltányolta húga számos kiváló tulajdonságát, s amikor ő meg, szokása szerint, azzal heccelte bátyját, hogy Wimpyre, a jól ismert tekergőre emlékezteti a Popeye, a tengerész című sorozatból, semmiféle ellenérzés nem rejtett szavai mögött.

Így hát most Algy melegen üdvözölte, s bár nem ment el addig, hogy fel is álljon székéből, szívélyes kézmozdulattal invitálta, hogy foglaljon helyet a mellette lévő széken.

– Hello, prücsök! – mondta. – Honnan csöppentél ide?

Jane azt felelte, hogy kicsivel ezelőtt ért vissza rövid londoni látogatásáról. – Bill Hardyt keresem. Nem láttad véletlenül?

– Csupán egy perce hagytuk abba csevegésünket. Fölment fürdeni. Mért keresed?

– Tanácsot szeretnék kérni tőle.

– Milyen ügyben?

– Ó, felmerült valami.

– Egy probléma?

– Az.

– Akkor jobban teszed, ha az én kezembe teszed le. Ha problémák megoldásáról van szó, Bill nem vetekedhet velem. Hiányzik belőle az

én remek szimatom.

Jane elgondolkozott. Úgy érezte, sok igazság lehet bátyja szavaiban. Bár soha nem volt vak Algy számos fogyatékosága iránt, mindig elismerte a leleményességét, még ha ez gyakran csak abban nyilvánult is meg, hogy különféle módozatokat eszeljen ki a munka elkerülésére. Még Henry is kénytelen volt elismerni, hogy olyan fiatalember, aki mindenre tudja a választ. Ezért úgy ítélte meg, hogy baj nem lehet belőle, sőt inkább némi előny származhat abból, ha beavatja őt a bizalmába.

– A következőről van szó – kezdte.

Algy figyelmesen hallgatta, ahogy húga kibontotta a történet szálait. Meglehetősen hosszás magyarázatot igényelt, hogy az Elragadó Piperkőc levélnehezéke mi módon különbözik értékben a szokványos, középszerű levélnehezékektől, amelyek jelentéktelen összegért kaphatók Woolworth'snél, ám miután ezt bátyja felfogta, éleslátásról tanúskodó módon reagált.

– Tehát szerinted Stickney csórta el a cuccot? – kérdezte, miután Jane a végére ért elbeszélésének.

– Hát ki más tehetne volna? Levélnehezékeket gyűjt.

– Hú, de utálnám, ha ezt vésnék a sírkövemre: „Itt nyugszik Algernon Martyn a dicső feltámadás reményében. Levélnehezékeket gyűjtött.” A temetőlátogatók azt hinnék, biztosan hibbant voltam. Na mindegy, szóval így áll a helyzet. Stickney-t mint Rossz Fiút kell elkönyvelnünk. Ám még ha a bűnözés Napóleonja is, Henry akkor sem leplezheti őt le, mert azt reméli, hogy megveszi a Hallt. Stimmel?

– Tökéletesen.

– Nos, nyilvánvaló, hogy mi a teendő.

– Csak nem nekem.

– Kedves kis vakarcsom, hiszen majd kiböki a szemet! Vissza kell csórni a holmit.

– Visszacsórní?

– Úgy van.

– A tudta nélkül?

– Pontosan.

– De hogy? – tudakolta Jane, s Algy elismerte, hogy a kérdés jó.

– Természetesen óvatosan kell eljárni, és hogy a siker biztos legyen,

egy magamfajta adottságú személyre kell bízni a végrehajtást. Ámde hogy tudom én elvállalni a feladatot, amíg Henry ragaszkodik az abszurd rögeszméjéhez, vagyis hogy nem enged be engem a házba? Ha viszont elmagyaráznád neki, hogy a jelenlétem előnyére válna, talán enyhítene merev nézetein. Ha azzal a szándékkal állítanék be, hogy segítő kezet nyújtsak, valószínűleg meghatódna.

– Éppen ettől fél ő is.

Mielőtt Algy kommentárt fűzhetett volna e megjegyzéshez, olyanszerű csörömpölés hangzott fel az utcán, mintha bádogdobozok koccannának össze. A taxi haladt el az ablak alatt, amely minden vonathoz kiment, s bár teljes sebességgel robogott, nyilvánvaló volt, hogy aligha fog idejében odaérni az állomásra, mivel a vonat már bent állt, s láthatóan folytatni készült útját.

– Ó, szegény Kelly! – sóhajtott Jane. – Lekéste!

– Kelly?

– Mr. Stickney nagynénje. Londonba akart utazni, hogy inast szerezzen Mr. Stickney-nek. Pedig mondtam neki, hogy induljon el jóval hamarabb, mert az állomástaxira nem lehet számítani. A sofőr egy temperamentumos... Na, ne csináld már! – méltatlankodott Jane, mivel bátyja hirtelen nagyot ütött öklével az asztalra. – Mi ütött beléd?

– Inast mondtál?

– Azt hát. Mr. Stickney éppen kirúgta a sajtóját.

– És az az asszonyka Londonba készült, hogy szerezzen neki egy másikat?

– Úgy van.

– Mennyire jól ismered ezt a Kellyt? Úgy értem, ha ajánlanál neki valamit, megtenné?

– Lehetséges.

– Akkor menj és csípd el őt az állomáson, s miután részvétedet nyilvánítottad, amiért lekéste a vonatot, mondd meg neki, hogy valójában így a legjobb, mert meg tudod őt kímélni a Londonba bumlizás fáradalmaitól, mivel ha inast keres, szükségtelen bajlódnia vele, ugyanis egy elképesztően szerencsés véletlen folytán épp az imént futottál össze néhai Cedric bácsikád inasával...

– Néhai *milyen* bácsikám?

– Cedric. Oswaldtwistle püspöke volt. Nyugodtan előléptetheted

püspökké. Az inasa történetesen ideutazott garnélarákra halászni, vagy akármi is az, amire errefelé halászni szoktak, s te beugrottál a Tücsök és Bogárba egy gines tonikra, és ott futottatok össze. És minthogy a püsi jobblétre szenderült, az inasa momentán munka nélkül van, és ezer örömmel beugrana, amíg Stickney-nek nem sikerül végleges...

– Algy!

– Szóltál?

– Mi a fészkes fenéről karattyorsz?

– Úgy érted, nem világos az ábra? – ámult el Algy. – Azt hittem, rögtön leesik a tantusz. Arról beszélek, hogy mondd meg ennek a Kellynek, hogy velem töltse be Stickney inasának megüresedett posztját.

– Micsoda?!

– Posztját. Stickney inasáénak. Amely megüresedett. Akkor majd Henry nem tarthat engem távol a háztól, s módomban áll kényelmesen begyűjteni azt a levélnehezéket.

– De... – Jane elhallgatott. Az a kezdeti benyomása, hogy a modern élet hajszája túl soknak bizonyult bátyja számára, kezdett tovatűnni, s annak az egyre növekvő meggyőződésnek adta át a helyét, hogy a felvázolt terv fölöttébb agyafűrt. Kétségtelen, hogy Mr. Stickney valahol a szobájában rejtette el az ebül szerzett zsákmányt, és egy inas abbeli lehetőségei, hogy átkutassa munkaadója szobáját, korlátlanok.

Csak egy aprócska kétség vetett árnyékot lelkesültségére. – De vajon sikerül-e majd megcsinálnod?

– Még szép, hogy sikerül! A cambridge-i Rivalda Show-kban állandóan komornyikokat meg inasokat alakítottam.

– És sikered volt?

– Fergeteges. Amiatt ne aggódj, hogy nem leszek képes sima West End-i alakítást nyújtani.

– És csupán egy-két napról van szó.

– Kevesebbről. Emlékezhetsz rá, milyen remekül „hol a papucs?”-oztam kiskölyök korunkban. Nem hinném, hogy tíz percnél több időmbe kerül megtalálni az eltűnt tárgyat. Mi ez az ezüstös kacaj?

– Arra gondoltam, hogy milyen képet vág majd Henry, ha meglát.

– Ah, igen. Eleinte kissé fintorogni fog, szó se róla, de alapjában véve Henryt jóféle anyagból gyúrták, és hamarosan kiheveri majd. Na,

de nem ücsöröghettünk itt Henry arcáról fecsegtve, bármennyire nagy csodálója vagyok is. Pattanj, és lépj érintkezésbe Murphyvel.

– Kelly.

– Murphy vagy Kelly, most nem alkalmas az idő szörszálhasogatásra. Mondd meg neki, hogy menjen el a Hallba, tájékoztassa Stickney-t, a taxit meg küldje vissza értünk. Meg fogja érteni, hogy neked meg a Cedric bácsikád inasának némi időre van szükségetek ahhoz, hogy szót ejtsetek a régi szép időkről, mielőtt csatlakoznátok az emberi nyájhoz.

Kisvártatva Jane visszatért, s jelentette, hogy minden rendben.

– Kelly nagyon megörült. Azt mondta, azonnal gyere fel.

– Remek. Akkor már csak azt kell tudnom... Ja, még egy apróság. Hogy az ördögbe tesz szert egy nő olyan névre, mint a „Kelly”?

– Ez volt az anyja leánykori neve. Miss Kellynek hívták.

– Ó? Milyen egyszerű is mindez, mihelyt így elmagyarázzák. Nos, mint mondtam, már csak azt kell tudnom, hogy miféle fickó ez a Stickney. Úgy értem, ama könyörtelen kapitalisták közül való-e, akik szétzúzzák az embert, mint egy legyet, vagy a jámbor, légynek sem ártók egyike? Igen lényeges szempont. Az előbbi esetben ugyanis alázatos leszek, az utóbbiban pedig döllyfös és fölényeskedő, gúnyosan rávigyorgok és hatalmaskodom vele. Nem szeretném tévesen felfogni a szerepemet.

– Nos, nem túl sokszor láttam, de nekem eléggé jámbornak tűnt. Amit róla tudok, és téged érdekel, azt Kelly mondta el nekem: nem tűri, hogy egy inas kekeckedjen vele. Clarksonnal, akitől az imént vált meg, megállapodott, hogy dupla bért fizet neki, ha békén hagyja. Ki nem állhatja, ha egy inas meg akarja neki mondani, hogy mit vegyen fel, meg ilyenek.

– Akkor miért tart egyáltalán inast?

– Kelly ezt is elmagyarázta. Van egy erélyes nővére, aki parancsba adta neki.

Algy mély lélegzetet vett.

– Örülök, hogy ezt elmondtad. Arra készültem ugyanis, hogy tudatom vele, teljes körű felügyeletem alá vonom a ruhatárát, és én fogok neki diktálni öltönyök, ingek, fuszeklik és pizsamák dolgában. Köszönöm, kedves tökmag, a felbecsülhetetlen segítséget. Immár

világosan látok, és kitűnő eséllyel lefogadhatod, hogy az az ember viszonylag rövid időn belül viasz lesz a kezemben, ha ugyan nem a tenyeremből eszik. Valóságos szeretetlakoma lesz a kapcsolatunk.

– 2 –

Miután elindultak az időközben visszaért taxival, Algy néhány percig elgondolkodva ült, s terveket és stratégiákat forgatott a fejében. Erre bőven volt ideje, mert az állomásra való lendületes száguldás után a kocsifofőrje és tulajdonosa olyasminek vetette alá járművét, amit leginkább hűtési folyamatként lehet jellemezni. Egyetlen délután leforgása alatt ugyanis két rekordteljesítményt nem volt hajlandó megkövetelni arab táltosától. Azonban Kelly ismételt érdeklődésére aziránt, hogy a nyavalyás tragacsza nem képes-e többre óránkénti három mérföldes sebességnél, nehéz szívvel bár, de valamelyest rágyorsított. Tisztában volt azzal, hogy bármiféle, túraversenyre emlékeztető iram létfontosságú szervek szétrázódását vonhatná maga után.

Algy gondolatai a lehető legkellemesebb irányba terelődtek. A levélnehezék visszalopásának problémájára kevés figyelmet fordított. Számára csip-csup kis feladatnak számított, melyet bármikor, ha akadt egy ráérő perce, képes volt elvégezni. Aki egyszer szakavatott művelője volt a „hol a papucs?” játéknak, az örökké az is marad. Ami most igazán fontos volt, az az a tény, hogy állandó kapcsolatban lesz egy milliomossal, akinek a pénz semmit sem jelent, és ha nem lesz képes kicsikarni tőle nyomorult ötszáz fontot, holott kitűnő üzleti ajánlatot tár majd elé, akkor nem az az ember, akinek hitte magát.

Ha bármiféle aggálya is lett volna, Jane története bizonyára eloszlatta volna. Abban ugyanis Stickney egyértelműen mint bűnöző lepleződött le, és nyilván csak egy bűnözői hajlamú egyén ítelt volna meg pozitívan egy olyan vállalkozást, melyet egy nyelvész bizonyára a szélhámossággal határosnak minősített volna. Nem mintha a saját lelkiismerete nem lett volna tiszta. Hogy „betartott” azoknak a Croxley Road-i építészeknek, ezt morális értelemben jogosnak érezte. Semmi jussuk nem volt hozzá, hogy idejjenek és az elbűvölő csalogányvölgyi oázist elcsúfítsák a rusnya bérházaikkal, így hát nagyon is hasznukra válik majd egy alapos lecke. Mindazonáltal kénytelen volt elismerni, hogy az általa tervezett vállalkozásra a szigorú erkölcsűek nagy

valószínűséggel bizonyos gyanakvással tekintettek volna, ezért örült, hogy olyan szabados felfogású valakivel lesz dolga, mint amilyen Mr. Stickney. Ha ugyanis egy ember abból űz sportot, hogy ellopkodja mások levélnehezékeit, aligha engedheti meg magának, hogy a cenzor szerepében tetszelegjen.

Emelkedett hangulatban fordult Jane-hez, immár készen arra, hogy kellemes társalgással űsse el az időt. Visszaemlékezvén húga közlésére, miszerint éppen a metropoliszba tett látogatásáról tért vissza, utazását választotta nyitószavai tárgyául.

– Mi bírt rá a londoni útra ebben a hőségben? – kérdezte, s miután Jane azt felelte, hogy előzőleg telefonált Lionel Greennek, s megkérte, hogy hívja meg ebédre, Algy utálkozása és rosszállása leplezetlenné vált.

– Neked tényleg meg kéne már vizsgálatnod a fejedet – mondta, immár nem első ízben. Évek óta állandó jó tanácsként szolgált ezzel a húgának. – Ilyesmivel tölteni egy nyári délutánt! Hogy mi szeretnivalót találsz a londoni táj ama elcsúfítóján, felfogni se bírom. Mit tud ő ajánlani egy lánynak?

– A sármos lényét, nem gondolod?

– Nem.

– És rettentően jóképű.

– Bahh!

– És a hangja is elbűvölő.

– A hányingert hozod rám.

– Sőt már-már azt mondhatná az ember, hogy mindene tökéletes. Kivéve a legalsó régióit. Megfigyelted már valaha a lábát?

– Egy magamfajta elfoglalt embernek végképp nincs ideje L. P. Green csülkeit nézegetni. Valami baj van velük?

– Méghozzá súlyos. Agyagból vannak. Csak a legutóbbi alkalommal fedeztem fel, és tüstént el is határoztam, hogy mégsem megyek hozzá feleségül.

Egy fuldoklási roham Algyt aznap délután immár másodszor fosztotta meg a beszédképességétől, ismét megmutatva, hogy mily nagy meggondolatlanság erős érzelmi felindulás közben mély lélegzetet venni. Korábban az öröm, most pedig a hirtelen meghökkenés váltotta ki e rohamot. A krízisen túljutva, elképedve bámult húgára.

– Nem mész hozzá?

– Nem.

– Csakugyan lefűjtad a dolgot?

– Le én. Véglegesen és visszavonhatatlanul. Nem csendül fel az esküvői harang, és a torta is felvágatlan marad. Úgyhogy nem kell tovább aggódnod értem.

Nem gyakran fordult elő, hogy Algy megcsókolta a hűgát, mert az ember igyekszik elkerülni, hogy lányok a gyönyörtől megmámorosodva elkezdjenek nagyképüsködni, de most örömeiben cuppanós csókot nyomott Jane arcára.

– Ez, látod, csakugyan nagyszerű hír!

– Örülök, hogy boldoggá tettelek.

– De mitől jött így meg az eszed, ha megkésve is?

– Nem fontos.

– Nem, valóban nem számít, hogy miért tértél magadhoz a narkózisból, s mért eszméltél rá, hogy milyen is L. P. Green valójában. Az a fő, hogy megtetted. Előbb-utóbb így is, úgy is megtörtént volna, és még szerencse, hogy nem a sekrestyében került rá sor, a szertartás után. Nahát, ez csodálatos újság lesz Bill számára!

– Bill?

– Kerubok és szeráfok módjára fog énekelni a Tücsök és Bogárban.

– Ugyan miért?

– Még hogy miért? Mert szeret téged, gyermekem – oly féktelen szenvedéllyel szeret, mely azzal fenyeget, hogy elméje lebillen trónjáról, és immár szabadságodban áll fogadni az udvarlását.

– Algy!

– Parancsolsz?

– Lebillent az elméd a trónjáról?

– Sohasem ült rajta stabilabban.

– Akkor mért beszélsz ilyen badarságokat?

– Nem emlékszem rá, hogy bármi badarságot mondtam volna.

– Arra a képtelenségre célzok, hogy Bill szerelmes belém.

– Képtelenség? Szóval annak hiszed? Akkor hadd áruljam el neked, hogy tutibiztos forrásból értesültem róla. Hogy egész pontos legyek: magától Billtől.

Jane szeme, mint mindig, ha valami új gondolatmenet nyílt meg

előtte, nagyra kerekedett.

– De hiszen csak alig néhányszor láthatott?

– Egyetlen alkalom is bőven elegendő volt. Egy pillantást vetett rád, és a szíve leblokkolt. Azt hiszem, gyakran történik így. Elképesztő, hogy te nem jöttél rá. Úgy gondoltam, a lányok egy szempillantás alatt észreveszik, ha egy férfi szerelmes beléjük. Igen, Bill első látásra beléd zuhant, mint ló a gödörbe, és elképzelted, milyen súlyos megrázkódtatás volt számára, mikor megtudta, hogy jegyben jársz L. P. Greennel. Látnod kellett volna, amikor ma megjött. Úgy nézett ki, mint egy hulla, amely jó pár napja van már a vízben. Szavát sem lehetett venni, nemhogy mosolyt csalni az arcára; mindössze annyi telt tőle, hogy fölmenjen az emeletre fürdeni. És nem lennék meglepve, ha a kádban ülve annak gondolatát mérlegelte volna, hogy lenyomja a fejét a víz alá, és véget vet mindennek. Nos, ennyit a Bill-fronton kialakult helyzetről. Alaposan gondold át a dolgot, és mindenkor tartsd szem előtt, hogy a frigy a teljes támogatásomat élvezzi. Mert sose felejtse el, hogy bárkihez is mész feleségül, a sógorom lesz az illető, márpedig sógorok dolgában a finnyásáig válogatók vagyok. Bill éppen megfelel. Úgyhogy csípd nyakon. Olyan alkalom ez, amilyen talán soha többé nem adódik. Á – mondta Algy, amint a taxi csörömpölve megállt a főbejáratnál –, megérkeztünk a jó öreg vityillóhoz, ahol Stickney már várakozik rám. Hozzák elő, hadd járulok elébe. Felkészült vagyok és magabiztos. Valami azt súgja, hogy ez lesz életem legnagyobb órája.

– 3 –

Némi hiba csúszott a számításba. Jane ugyanis, aki Kelly keresésére indult, hogy az bemutatassa Mr. Stickney-nek az új inasát, azzal az értesüléssel tért vissza, hogy Mr. Stickney a faluba ment csokoládét venni. Költséges passzió, jegyezte meg magában Jane némi keserűséggel, melyet azonban, tekintve, hogy állandóan levélnehezékeket lopkod ahelyett, hogy fizetne értük, nagyon is megengedhet magának.

Algy úgy vélte, ez jól hangzik. Emberibbé, már-már szeretetre méltóvá teszi Mr. Stickney alakját, magyarázta.

– Azt igazolja, amit a jámborságáról mondtál. Ha csokoládét

majszol, aligha lehet olyan munkaadó, aki üvegcséréppel meg háromcolos szögekkel táplálkozik és vérengző fenevadként bánik beosztottjaival. Tejcsoki?

– Én azt vettem neki.

– Ezek szerint, ha rátalálok, telítve lesz az emberi jóság tejcsokijával. De addig is mitévők legyünk?

– Szerintem várjunk. Legalábbis te. Én lemegyek a tóhoz úszni egyet.

– Bárcsak veled tarthatnék, de azt hiszem, ez az adott körülmények között aligha lenne ildomos. Az embernek nem illik kilépnie a szerepéből. Szerinted Henry hol lehet ilyenkor? Alig várom, hogy ismét láthassam.

– Valószínűleg ő is fürdeni ment egy ilyen meleg délutánon.

– Megtisztul és felüdül a vendégek tiszteletére, mi? Nagyszerű ötlet – helyeselt Algy. Akkor sétálok egyet a pázsiton, ott majd biztosan találkozunk.

– Hú, de szívesen megnézném azt a találkozást!

– Kellő időben majd részletesen beszámolok róla.

Jane jól sejtette: Henry épp akkor hagyta el a tavat, amikor ő odaért. Miután néhány szót váltottak, dallal az ajkán indult el visszafelé a házhoz, azoknak a daloknak egyikével, melyeket hajdan esténként és matiné előadásokon énekelt pályafutásának musicalszínesi időszakában, merthogy részben Kelly iránti szerelme, részben pedig amiatt, amit Jane az imént mondott neki Mr. Stickney tervéről az ősei otthonával kapcsolatban, ünnepi hangulatban volt. Nincs az a pacsirta, amely vidámabban tudott volna trillázni, és alighanem a végtelenségig folytatta volna e trillázást, ha szeme meg nem akad egy látványon, melytől hevesen összerándulva megtorpant, épp, amint a refrén felénél tartott. Egy magas, vékony, a pázsiton cigarettázó fiatalember látványa volt, aki rendkívüli módon hasonlított az ő unokaöccséhez, Algyhoz.

Miután egy másodszeri és alaposabb szemügyre vétel meggyőzte róla, hogy a hasonlóság ama ténynek volt tulajdonítható, hogy a másik ténylegesen az unokaöccse, Henry, jogos haraggal telten előreugrott, s arckifejezése olyan nagybácsiéra emlékeztetett, aki magyarázatot szándékozik követelni.

– Algy! Mi az ördögöt keresel te itt?

Algy üdvözlő mosollyal fordult felé. Mindig örömmel töltötte el, ha a család fejével találkozhat, csak azt sajnálta, hogy az efféle örömteli alkalmak száma erősen korlátozott volt.

– Á, Henry, épp azon tűnődtem, vajon mikor lépsz színre a balközépen, vagy akárhogy is neveztétek annak idején, a komédiás napjaidban. Nagyon remekül és erőteljesen duzzadóan nézel ki.

– Sose törődj vele, hogy nézek ki.

– Már hogy a csudába ne törödnék – mondta Algy, enyhe szemrehányással a hangjában. – Az egészséged ügyét mindig is a szívemen viseltem. Épp az előbb mondtam magamban, mielőtt előbukkantál: vajon hogy szolgálhat Henry egészsége? Remélem, kutya baja. Nem szédeleg, nem veri ki éjszaka a verejték, nem öklendezik, és nincs hányingere. Pompás érzés, hogy ilyen jó színben láthatlak. Minden aggodalmam eloszlott.

– Hányszor mondtam már, hogy többé nem akarlak itt látni?

– Sajnálom, de nem számoltam. Azonban attól tartok, kénytelen leszel elviselni a látványomat – amíg Mr. Stickney a vendéged.

– Micsoda?!

– Mihelyt visszatér a csokoládévásárlásból, inasként fog alkalmazni engem.

– Micsoda?!

– Mindig azt mondtad, szerezzek állást magamnak. Hát tessék: íme, ez az. Hanem itt többről van szó, mint pusztán inaskodásról. Találkoztál Jane-nel?

– Csak egy percet beszéltünk.

– Nem magyarázta el?

– Micsodát?

– A javadat szolgáló terveinket. Eljött hozzám a fogadóba, s mindent elmesélt a levélnehezékről.

– Micsodát?

– Egyfolytában azt mondogatod, hogy „micsodát”. A legnagyobb jóindulattól vezérelve tanácsolom, hogy próbáld meg levetkőzni ezt a modorosságodat. Igen, Jane elmesélte, hogy Stickney megfújta a nehezéket. S én azért jöttem, hogy visszacsórjam neked, amely feladatot a személyi alkalmazottjaként játszni könnyedséggel végre tudom majd hajtani. Nyilván a szobájában süllyesztette el valahová, s oda nekem

szabad ki-be járásom lesz. Számításom szerint rekordidő alatt vissza fogom neked juttatni a holmit. De azért ne felejtsd el, nem akárcinek tenném meg, mert mindig fennáll a veszélye, hogy rajtacsíp a pali, miközben a cuccai közt kotorászok, és ez bizony, talán egyetértészem velem, igencsak kínos volna, ám dacára annak a fura szokásodnak, hogy kerülöd a társaságomat és nem engedsz be a házba, én mindig is jót akartam neked, és kész vagyok vállalni a rizikót.

– Ó, irgalom atyja, ne hagyj el! – sóhajtott fel poétikusan Henry. Majd mélyen eltöprengett.

Ha mások lettek volna a körülmények, eleve kizárta volna, hogy feltárja az üzleti titkait olyasvalaki előtt, mint Algy, akinek diszkréciójában a legkevésbé sem bízott meg, ám mint oly gyakran történni szokott, a körülmények nem mások voltak, mint amilyenek. A levélnehezék ügyében holtpontra jutott a helyzet. Wendell Stickney erélyesen visszautasította, hogy személyesen vigye el a postahivatalba, s ezt házigazdájának sem engedte meg. Viszont az ellen biztosan nem emelte kifogást, hogy az inasa legyen a küldönc. Valószínűleg mint eszményi megoldást üdvözlé.

A pillanat gyors elhatározást kívánt, s Henry nem tétovázott tovább.

– Algy! – kiáltotta.

A fiatalember elhárítólag emelte föl a kezét.

– Tudom, mit akarsz mondani. Hogy bárcsak több hozzám hasonló unokaöcs volna a világon, mert éppenséggel ilyenekre lenne égető szüksége a világnak.

– Nem ezt akarom mondani.

– Nem? – bántódott meg Algy. – Természetesen nem várok el köszönetet, de azért némi hálát igenis helyénvalónak érzek.

– Tudsz titkot tartani?

– Nem emlékszem rá, hogy valaha is sikerült volna, de azért megpróbálhatom.

– Akkor figyelj – mondta Henry, majd miután előrebocsátotta, hogy ez Jane-nek soha nem juthat a fülébe, mert ha mégis, akkor addig nem hagy neki nyugtot, amíg el nem téríti a vállalkozástól, unokaöccse elé sorakoztatta a tényeket.

Algy bácsikája iránt újonnan ébredt tisztelettel hallgatta. Soha nem tételezett volna fel róla oly mérvű éleslátást és rátermettséget, amelyet

ez az akció megkívánt, s még kevésbé azt a nyugodt elszántságot, amely képessé tette arra, hogy hidegvérrel eltervezzen egy olyan ügyletet, ahol egyetlen rossz lépés súlyos börtönéveket vonhat maga után. Minden egyes szó csak fokozta elismerését, s amikor az elbeszélés véget ért, azt mondta, őszinte örömeire szolgál, ha segédkezet nyújthat e méltó cél megvalósítása érdekében.

– Dióhéjba foglalva tehát a lényegét: a majré Stickney-t meggátolja abban, hogy ő maga adja postára a csomagot.

– Úgy van.

– S ezt neked sem engedi meg.

– Nem.

– Ezért szeretnéd, ha én adnám fel.

– Pontosan.

– Vedd úgy, hogy máris el van intézve. Meglehet, hogy vannak korlátaim, de arra abszolút alkalmas vagyok, hogy egy csomagot elvigyek a postára. Hanem ide hallgass – mondta Algy –, most, hogy a visszacsórázás fölöslegessé vált, mi értelme, hogy elvállaljam ezt az inasi munkát? Sohasem lelkesedtem igazán az ötletért, és csakis azért vállalkoztam rá, hogy téged lekötelezzek. Igaz, Jane-től úgy értesültem, hogy egy Stickney lobogója alatt szolgáló inasnak könnyű dolga van, mindazonáltal azt kérdem magamtól: vajon *eléggé* könnyű-e? Az inaskodás még a legkedvezőbb körülmények között is munkavégzéssel jár együtt. Cipőpucolással meg nadrágvásalással. Nem, inkább azt ajánlom, az unokaöcsédként mutass be neki, aki azért jött, hogy a vidéki rezidenciádban töltsön el néhány hetet.

A „néhány hetet” szókapcsolat hallatán Henryn borzongás futott végig, azonban, mint Algy Jane-nek mondta nemrég, bácsikáját jóféle anyagból gyúrták, s ijedtsége csupán pillanatnyi volt. Egy kis szerencsével, gondolta, jóval az említett időtartam lejárta előtt is megszabadulhat unokaöccsétől. Ahogy ez a múltban is sikerült már, most is sikerülhet. Csak akaraterő és kitartás kell hozzá.

– Hát jó – törődött bele. – De ide figyelj, Algy. Mihelyt az a levélnehezék Stickney bankjában lesz, ezer fontról szóló csekket kapok tőle...

– Csinos kis summa.

– ...és a részedről bármely arra irányuló kísérlet, hogy részesedj az

összeből...

– Drága Henry, hova gondolsz?

– ...határozott elutasításra talál majd. Szeretném, ha ezt jól megértenéd. Egy fitying se üti belőle a markodat.

– Ó, hát persze hogy nem. Ez csak természetes. Emiatt ne aggódj. Álmomban se jutna eszembe, hogy megpumpoljalak. Mindössze a vendégszeretetedet kérem úgy egyhetes időtartamra.

– Miért?

– Egy üzleti vállalkozásban szeretném érdeklétté tenni Stickney-t.

– Ó? Nos, ez esetben...

– Remek.

Henrynek eszébe jutott valami.

– De mi lesz az inassal?

– Hogyhogy?

– Stickney számít az érkezésére. Hogy magyarázzuk meg...

– A tényt, hogy nem jött meg? Ó, mondj neki bármit. Mondd azt, hogy épp elhagyni készült a fogadót, amikor táviratot kapott, melyben sürgős családi ügyben Londonba hívták.

– Akkor csak Kellynek kell magyarázatot adnom.

– Nekem pedig Jane-nek. Majd azt mondom neki, hogy begazoltam, és meghátráltam a feladat elől. Szerintem csöppet sem lesz meglepve. De ki az ott, akit errefelé látok közeledni?

– Hol?

– A kocsiuton.

– Ó, az Stickney.

– Nocsak! Tehát ő az a Stickney, akiről annyi mindent hallottam már.

Üdvözlöd, és ha bemutatnál neki, szívódj fel, s hagj minket magunkra – mondta Algy, s miután Henry eleget tett ezen utasításoknak és magára hagyta Wendell-lel, a folytatásban oly elbűvölővé tette magát az utóbbi számára, amennyire csak képes erre egy pénztelen fiatalember, ha valódi milliommossal hozza össze a jó sorsa. A Mr. Stickney-ről alkotott első benyomást fölöttébb bátorítónak találta. Ez itt, állapította meg egyetlen pillantással, távolról sem egy könyörtelen kapitalista. Ha ez az ember valaha is szétzúzott valakit, mint egy legyet, hát a megjelenésében biztosan semmi nem utalt erre. Inkább épp ellenkezőleg, egy reményteli pumpoló nem kis öröme, olyan fajta

férfiúnak látszott, aki szívesen hagyja magát rábeszélni, hogy átmeneti kölcsönként megváljon ötszáz fonttól.

A maga részéről Mr. Stickney is rendkívül szívélyesen viselkedett. A délután, mint már említettük, meleg volt, és bár Ashby Halltól a faluig nem túl hosszú gyaloglással lehetett eljutni, ahhoz azért elég nagy út volt, hogy az ember alaposan megszomjazzon közben. Mr. Stickney a Tücsök és Bogárban több pohár sörrel oltotta el szomját, és e jeles fogadó tulajdonosa által főzött sör kivételesen erős volt, s nagyrészt az oxfordi kollégiumokban népszerű audit-ale kiválóságával is rendelkezett, amely sörfajtából kétpohárnyi elfogyasztása után a legduhajabb dorbézoló is hajlamos rá, hogy az asztal alatt kössön ki. Ilyenformán Mr. Stickney-nek sikerült elúznie az utóbbi időben lelkét mardosó félelmeit és aggodalmait. Vidám volt és gondtalan, s csodálkozott, hogy miként hagyhatta magát megfélemlíteni egy olyan detektívtől, aki valószínűleg még arra se lenne képes, hogy egy telefonfülkében megtaláljon egy basszusdobot. Még amikor Algy, az időjárás témáját kimerítvén, megemlítette, hogy a Henry bácsikája őt is bevonta az ő és Mr. Stickney titkos társaságának zárt körébe, akkor is közömbös maradt.

– Ó, maga tud róla? – kérdezte kedvesen.

– És tökéletesen egyetértek – biztosította Algy. – A jogszabályt, amely nem engedi meg családi ereklyék eladását, teljesen nevetségesnek tartom. Ezt gyakran szóvá is tettem már.

– Kinek? – kérdezte Mr. Stickney, egy szál gyufát a töltőtolla végéhez tartva, melyet a szivarzsebéből vett elő abban a tévhitben, hogy szivar, ugyanis időközben úgy határozott, hogy újra elkezd dohányozni. Az olyan férfiak, akik visszaélnek a Tücsök és Bogár házi sörének élvezetével, mindig is hajlamosak elkövetni efféle hibákat.

– Ó, különféle barátaimnak.

– Vannak barátai?

– Számosan.

– Nekem is, főleg a Gyűjtők Klubjában. Az egy New York-i klub, és azért nevezik Gyűjtők Klubjának, mert a tagjai gyűjtők. Ahhoz, hogy valaki tag lehessen, gyűjtőnek kell lennie, és gyűjtőn olyan embert értek, aki gyűjt valamit.

– Vili.

– Nem egészen értem, mit ért azon, hogy „vili”, de mindenesetre így áll a dolog. Ha valaki gyűjtő, belép a Gyűjtők Klubjába, és így módja nyílik rá, hogy más gyűjtőkkel találkozzon.

– Nagyon is helyes elképzelés – szívélyeskedett Algy.

– Én magam is mindig így gondoltam. De a nővérem, Loretta azt állítja, főleg pénzpocsékolás, és folyton azért rágja a fületem, hogy lépjek ki. Találkozott már Loretta nővéremmel?

Algy sajnálkozását fejezte ki, hogy még nem volt része e szerencsében.

– Fureszállom – mondta Mr. Stickney. – Mindenhol megfordul. Terebélyes nőszemély.

– Igen?

– Nagyon is. Képtelen megtartóztatni magát a keményítőben dús ételektől. A fenébe, nem szelel ez az átkozott szivar.

– Szerintem az egy töltőtoll.

– Ó, így már érthető. Már kezdtem csodálkozni. De miről is beszéltem?

– Hogy van egy terebélyes nővére.

Mr. Stickney egy pillanatig eltűnődött.

– A „terebélyes” szót visszavonom, és a „hájas” melléknévvel helyettesítem. Egy Pound nevű férfihoz ment feleségül, aki a biztosítási üzletágban dolgozik. Nyilván ismeri, ugye?

– Attól tartok, hogy nem.

– Úgy látszik, maga a világon senkit nem ismer – jegyezte meg Mr. Stickney, aki a jelek szerint spiccességének kötözködő fázisához készült elérkezni.

– Levélnehezékek postára adásához viszont nagyszerűen értek – mondta Algy, úgy érezvén, hogy ideje visszaterelni a beszélgetést a lényegre –, és holnap reggel első dolgom lesz, hogy az önét postára adjam.

– Nem fogja postára adni – így Mr. Stickney. – És azt is megmondom, miért nem. Ismer egy Aldwych nevű városrészt? Valahol Londonban van.

– Igen, ismerem.

– Ott van a bankom.

– Ó, igazán?

– És úgy döntöttem, hogy magam viszem be a levélnehezéket Londonba, és letétbe helyezem a bankomban, így elkerülöm annak kockázatát, hogy nyoma vesszen a postán.

– Na és a magándetektív?

– Mi van vele?

– Azt hittem, egyetlen lépést se mer tenni, annyira fél tőle.

Mr. Stickney gúnyos vakkantást hallatott.

– Attól a patkánytól? Mélységes megvetéssel tekintek rá! Ha jót akar, legjobban teszi, ha nagy ívben elkerül. Igen, ezt fogom tenni, és most el kell hogy hagyjam magát: megyek és lefekszem. Elálmosodtam. Nyilván a nagy melegtől.

Ahogy Algy a ház felé imbolygó férfit figyelte, növekvő nyugtalanságnak ébredt tudatára. Stickney e teljesen váratlan elhatározása ugyancsak ingataggá tette a helyzetét Henry bácsikája fedele alatt. Henry mint csomagpostázonak engedélyezte nagy kelletlenül az itteni jelenlétét, és most úgy festett a dolog, hogy nem is volt postázni való csomag. Ezért csupán idő kérdése volt, hogy mikor kerül sor az Ashby Hallból való kiüzetésére, miként Mr. Thomas Moore versében a Péri nevű bukott angyaléra, akinek a paradicsomban volt része hasonló élményben.

Kétségkívül olyasfajta probléma volt, amelyet Sherlock Holmes úgy jellemzett volna, hogy nem nélkülöz bizonyos érdekes mozzanatokat. Az első találkozása Wendell Stickney-vel olyan remekül sikerült, hogy úgy érezte, már csupán néhány hasonló alkalomra van szüksége ahhoz, hogy ércapocccsal szorítsa lelkéhez a férfit, ezért hát igazán sajnálatos lenne, ha mielőtt ezt véghezvihetné, holmi porszem kerülne a gépezetbe. Homlokát ráncolva sétálgatott le s föl a pázsiton, s miközben így tett, Henry lépett ki a házból, immár az angol vidéki úriember megszokott öltözkéiben.

Vidámnak tűnt, mint az olyan ember, akinek nagy kő esett le a szívéről.

– Az előbb találkoztam Stickney-vel – mondta. – A hallban futottunk össze.

– Ó, igazán?

– Úgy döntött, hogy holnap felviszi Londonba azt a levélnehezéket.

– Nekem is ezt mondta.

– Amiből az következik, hogy most már semmi szükség nincs itt rád, úghogy hamarosan távozhatsz.

– Tehát kiteszed a szűrőmet?

– Úgy van. Sajnálom, de ismered a nézeteimet.

Algy arca hirtelen felderült. Ihlet szállta meg. Az ihlet különböző emberekre különbözőképpen hat. Amikor például Arkhimédészt, a matematikust szállta meg, a jeles férfiú kiugrott a fürdőkádjából, s azt kiáltotta: „Heuréka!” Algy egyszerűen csak újabb cigarettára gyújtott.

– Ugye nem feledkeztél meg arról, hogy tudom a bűnös titkodat? – kérdezte. – Mit szólnál hozzá, ha világgá kürtölném?

Henry megtántorodott. Hitetlenkedve meresztette a szemét.

– Azt nem tennéd meg!

– Hát persze hogy nem – ha józan vagyok. Álmomban se jutna eszembe. De mi van, ha, tegyük fel, valamelyik éjjel kissé fel talállok önteni a garatra, és indiszkrét fecsegésre ragadtatom magam? Nem érzed, mennyivel biztonságosabb volna számodra, ha itt lennék, ahol rajtam tarthatod a szemed, és ügyelhetsz rá, hogy ne essem a mértéktelenség vétkébe? Csakis ez esetben számíthatnál tökéletes lelki nyugalomra. Na, mit szólsz hozzá? Maradhatok még?

Henry arcáról végképp tovatűnt a derús ragyogás.

– Rendben van – mondta síri hangon. Mint már oly gyakran a múltban, ezúttal is kénytelen volt belátni, hogy egy olyan unokaöccsel áll szemben, aki mindenre tudja a választ.

– 4 –

Már közeledett a vacsora órája, amikor Bill újra megjelent a Tücsök és Bogár köreiben. Fürdése nem telt több időbe a szokottnál, de miután megtörülközött és felöltözött, jó két óra hosszat feküdt az ágyán, gondolataiba merülve.

S minthogy gondolatai szinte kizárólag L. P. Greennel foglalkoztak, kevésbé vagy épp semennyire sem enyhítették búskomorságát. Minél többet tűnődött L. P. Greenen, annál halványabbnak tetszett annak eshetősége, hogy bármely, vele jegyet váltott lány arra a bölcs döntésre jusson, hogy szakít vele. Igaz, a hajdani tanintézményben, ahová járt, a hatszáznegyvenhárom tanuló közül csupán egy maroknyi tett túl hitványságban L. P. Greenen, de sajnos a lányok hajlamosak rá, hogy ne

hagyják befolyásolni magukat egy férfi erkölcsi fogyatékoságaitól. Sokkal inkább a külsín, semmint a belbecs imponál nekik, márpedig azt kár is lenne tagadni, hogy külsín tekintetében L. P. Green kivételesnek számított. S mindaz, amit ő, Bill Hardy ezzel szembe tudott állítani, az egy becsületes szív volt, valamint bizonyos kezdetleges szakértelem, melyet macskák fákról való lehozatala terén tanúsított.

Nagyot sóhajtva végül erőt vett magán, fölkelt, megkefélte a haját, és lement a lépcsőn. Az a kilátás, hogy a vacsora alatt, majd utána a társalgóban is beszélgetnie kell Algyval, egyáltalán nem volt kecsegtető, bármennyire is kedvelte őt. Egyedüllétre vágyott, s meglepetésére, teljesült is e vágya. Algy sem a bárban, sem a társalgóban nem volt a jelenlévők közt. Vagy a mennybe vitte őt tüzes harci szekér, vagy találkozott Henry bácsikájával, s az meghívta ebédre Ashby Hallba. Bár egyik megoldás sem tűnt valószínűnek, nehéz volt bármi egyébre gondolni. Miután negyedórát hasztalanul várakozott rá, Bill bement, hogy elköltse magányos vacsoráját. És amikor helyet foglalt, észrevette, hogy az asztalkendője mellett, melyet a Tücsök és Bogár minden egyes vendégének biztosít, éspedig szerető kezek által vízi lilium alakzatúra hajtva, egy levél feküdt.

Mielőtt eljött Csalogányvölgyből, Bill, huzamosabb időt szándékozván Ashby Paradene-ben tölteni, a postán úgy intézkedett, hogy küldjék utána a leveleit, mert értesítést várt a New York-i irodalmi ügynökétől, akinek elküldte a bűnügyi regényét. És most kellemes izgalommal konstataulta, hogy íme, megérkezett a várt levél. Remegő ujjakkal tépte fel a borítékot s vette szemügyre a tartalmát.

Nem volt része csalódásban. Az irodalmi ügynökök levelei mindig a csiszolt próza mesterművei, ám ez itt szinte egyedülállóan tökéletes volt. Bill nem is emlékezett rá, mikor olvasott utoljára ehhez foghatóan érdekfeszítő és tiszta stílusú prózai alkotást.

A pincérnő odajött az asztalához, és választékként főtt marhahúst vagy csirkepástétomot ajánlott, s miután kedves figyelmeztetésként hozzátette, hogy a bölcs vacsoravendég jól teszi, ha az utóbbit elkerüli, Bill azt mondta: „Igen, egy főtt marhahúst legyen szíves”, habár szíve szerint inkább elmesélte volna a pincérnőnek az egész csodálatos történetet.

„Mabel – szeretne volna mondani –, tudja, mi történt? Elküldtem ezt a könyvemmet egy Brinsley Mereweather nevű fickónak New Yorkba, álmomban se gondolva, hogy valaha is lesz belőle valami, és kapaszkodjon meg: nemcsak hogy elhelyezte egy igen jó nevű kiadónál, hanem sikerült, mint nevezte, »egylövetűként« eladnia egy magazinnak, egészen fantasztikus, négyezer dolláros összegért. Nem hiszem, hogy az egész angol irodalom történetében valaha is előfordult ilyen szenzációs esemény, és ha netán szüksége van egy új kalapra, szőrmesálra vagy bármi effélére, vegye meg, s az árát írja hozzá a számlámhoz.”

Csak miután végzett a főtt marhahússal s az utána felszolgált gyanús kinézetű tejes-rumos zselével, zuhant alá hullócsillagként a rózsaszín felhőről, amelyen lovagolt, s ötlött eszébe, hogy a magánélete zsákutcába jutott. Mert bár meglehet, hogy Brinsley Mereweather meg a jó nevű kiadó minden tőlük telhetőt megtettek, de bármennyire igyekeztek is felvidítani Billt, nem másíthatták meg azt a tényt, hogy Jane Martyn pillanatokon belül Mrs. L. P. Greenként éli majd világát.

Bill komoran eltolta magától a sajtót, s kiment a társalgóba borongani.

Az imént annyira lekötötte a levél első szakasza, hogy csak most, újraolvasva vette észre, hogy elkerülte figyelmét a lap alján lévő „Fordíts!” szócska, s követvén az utasítást felfedezte, hogy Brinsley Mereweather utóiratot is mellékel. Ebben nyomatékosan azt ajánlotta, hogy Bill haladéktalanul jöjjön New Yorkba, hogy tanulmányozhassa az amerikai piacot, szerkesztőkkel és kiadókkal találkozhasson s állandósíthassa az ígéretes kezdeti sikert. Csakis ily módon érhető el, írta Brinsley, hogy a könyv megfelelő reklámot kapjon.

A javaslatot Bill bámulatra méltónak találta. Az Amerikában töltött évei alatt nagyon megkedvelte ezt az országot, és ennél kedvezőbb alkalmat a visszatérésre keresve sem találhatott volna. Persze Angliában a reménytelen szerelmesek körében inkább az a szokás dívik, hogy elutaznak a Sziklás-hegységbe grizzlyre vadászni, de a szerkesztőkkel és kiadókkal való találkozás éppolyan kitűnő megoldásnak látszott.

Ez persze azzal jár majd, hogy hiteltűllépésre kényszerül az aldwychi bankjában, ám e levél birtokában ez bizonyára könnyűszerrel megoldható lesz.

El is határozta, hogy holnap intézkedni fog ez ügyben.

[X]
Szellemjárás a vonaton

– 1 –

Amikor egy ember negyvenöt mérföldes utazásra készül, s még aznap délután vissza is szándékozik térni, szokatlannak számít, ha a barátai és rokonai kikísérik az állomásra, mivel e szép gesztust inkább hosszabb időtartamú és fájdalmasabb elválásokra tartogatják. Ámde oly mérvű volt Wendell Stickney izgatottsága, midőn másnap reggel azzal a megpróbáltatással kellett szembenéznie, hogy az Elragadó Piperkőc levélnehezékével a birtokában kimerészkedjen a szabadba, hogy mind Henry, mind Kelly okvetlenül fontosnak ítélte, hogy erkölcsi támogatás nyújtása céljából mellette legyen. Erősen tartottak tőle ugyanis, hogy a férfi magára hagyván elgyengül és meglóg a versenypályáról.

A peronon tett megjegyzései arról győzték meg őket, hogy nagyon is bölcsen döntöttek. A társalgása szinte kizárólag a magándetektív részéről fenyegető veszéllyel foglalkozott, akinek sötét árnyéka oly régóta vetült rá nyomasztóan. Ki tudja, érvelt, hogy a fickó nem ólálkodik-e ugrásra készen e pillanatban is a közelben, holmi ördögi ösztön révén megérezve, hogy a levélnehezékkel Londonba tart?

Kelly hasztalanul bizonygatta, hogy ha lett volna detektív a peronon, ő észrevette volna, Henry pedig hiába tagadta a detektív pusztá létezését is. Mondhattak bármit, a legcsekélyebb nyugtató hatással sem volt Wendell idegzetére. Egyedül az a gondolat tudta rábírní a félelmetes feladat végrehajtására, hogy letétbe helyezi dédelgetett kincsét a bankjában. Egész viselkedése egy különösen ideges kémére emlékeztetett, akit azzal bíztak meg, hogy szupertitkos iratokat csempésszen keresztül az ellenséges vonalakon.

Ha arra gondolunk, hogy nem sokkal ezelőtt Wendell mily könnyed fesztelenséggel utalt „patkány”-ként e detektívre és minő eréllyel hangsúlyozta, hogy mélységes megvetéssel tekint rá, a jelen lelkiállapota első látásra következetlennek tűnhet, ám elgyávulásának igazán könnyű okát adnunk. Amikor ugyanis Algyval beszélt, csaknem színültig tele volt tankolva a Tücsök és Bogár házilag főzött sörével,

melynek hatása alatt Ashby Paradene némely legjámborabb polgára köztudomásúlag azzal szokott hancegni, hogy bárkit képes laposra verni a házban, ám az idő múlásával e nemes nedű serkentő hatása elpárolgott, s Wendell ismét a sörözés előtti félénk őzikévé változott vissza.

Ilyenformán nem csodálkozhatunk rajta, ha a köztük folyó társalgás feszélyezett volt, így Henry megkönnyebbüléssel hallotta, hogy egy szívélyes hang üdvözlí, s megfordulván a barátját, Wade-Pigottot pillantotta meg kis csoportjuk felé közeledni.

Claude Wade-Pigott, a Bates, Wade-Pigott és Pollard cég oszlopos tagja középkorú, pufók, pirospozsgás arcú férfi volt, akinek kiapadhatatlan jókedve főként abban nyilvánult meg, hogy ontotta magából az értéktőzsdén hallott legújabb történeteket. Henryt mindig is a bohózatok szereplőire emlékeztette a musicalszínészi napjaiból, akik „pajtikám”-nak szólították, és arra kérték, szóljon, ha már hallotta az elmesélni kívánt sztorit, tisztában lévén azzal, hogy ebben emberemlékezet óta soha senki nem tudta őket meggátolni.

– Londonba mész, Henry? – kérdezte Claude Wade-Pigott.

– Nem, csak Stickney barátomat kísértem ki. Mr. Stickney, Mr. Wade-Pigott.

– Örvendek.

– Mrs. Stickney, Mr. Wade-Pigott.

– Örvendek.

– Munkába igyekszel, Claude?

– Nem. Ma lazásálok. Állatkertbe viszem a nővérem kölykeit. A Savoynál találkozunk. Arrafelé tart, Mr. Stickney?

– Aldwychba megyek, a bankomba – mondta Mr. Stickney, önkéntelenül is körbekémlelve, hogy e veszélyes információ nem jutott-e olyan fülekbe, melyeket arra képeztek ki, hogy a leghalkabb suttogást is felfogják.

– Remek. Nagyszerű. Pompás – örvendezett Claude. – Így hát végig együtt mehetünk.

Begördült a vonat, kölcsönös búcsúszavak hangzottak el, az utasok helyet foglaltak, s Mr. Stickney izgatottan szorongatta a csomagját, útítársa pedig átfutotta magában a püspökről és a női kígyóbűvölőről szóló anekdotát. A vacsora óta, melynek Henry is a vendége volt,

Claude Wade-Pigott egyfolytában sóvárgott valami olyan személy társaságára, akinek történeteket mesélhet, és Wendellben most rálelt a vágyott fogékony hallgatóságra. Mert bármit mondjanak is egyesek az angol vasútrendszer irányítóiról, az a gyakorlat, hogy kis fülkékre osztják fel a személyvagonokat, eszményi körülményeket teremt az anekdotázó számára. Wendell csupán oly módon térhetett volna ki a Claude által rázúdított anekdotazuhatag elől, ha az ajtót kinyitva kiveti magát a vonatból. Mire tucatnyi mérföldet haladtak, oly rengeteget hallott, hogy midőn újra meg újra fanyar mosolyt igyekezett erőltetni az arcára, valahányszor a beszélő a poént tartalmazó sorhoz érve a combjára csapott, úgy érezte, hogy az egyetlen, amelyiket még nem hallotta, az volt, amit Kelly nénikéje mesélt neki a múltkor Mrs. Heavenly Rest Johnson Ephraim nevű sógoráról.

Ám noha elsősorban az úgynevezett értéktözsde típusú sztorik specialistája volt, Claude komolyabb hangot is képes volt megütni. Gyakran aggódott Henry barátja pénzügyei miatt, s örült az alkalomnak, hogy ezeket most olyasvalakivel vitathatja meg, akinek számíthat az együttérzésére.

– Jól ismeri Paradene-t? – kérdezte témát váltva, miután Wendell elé sorakoztatta a tényeket a püspök és a női kigyóbüvölő tárgykörében.

Wendell, aki mindig szerette a pontos fogalmazásokat, azt válaszolta, hogy bár a „jól” szó némi túlzás, ahhoz azért eleget látta Henryt az Ashby Hall-i tartózkodása alatt, hogy nagyon megkedvelje.

– Elbüvölő személyiség – tette hozzá.

– Egyike a legkiválóbbaknak – így Claude.

– A nénikém nagyon kedveli őt – mondta Wendell.

– Bárki nénikéje így volna vele – vélte Claude.

És e ponton történt, hogy Bill bejött a folyosóról, leült a szemközti sarokba, és újra meggyújtotta a pipáját.

Azért használtuk az „újra” szót, mert néhány perccel korábban a vonat egy másik pontján már meggyújtotta, ám egy temetkezési vállalkozó küllemű férfiú tüstént arról tájékoztatta, hogy az nemdohányzó szakasz. Bill azon nyomban távozott, hogy dohányzó szakaszt keressen, és az első, amelyikhez odaért, éppen az volt, amelyben Wendell és Claude

Wade-Pigott foglalt helyet.

Még mindig kissé zihált, miközben leült, mert minthogy elaludt, csak rohanvást, a legutolsó pillanatban sikerült elérnie a vonatot. Amikor felugrott rá, a fülke ajtaja már becsukódott Claude és Wendell mögött.

Claude azzal a kurta, barátságtalan pillantással mérte végig, amilyennel a brit utazó a magányát háborgatót szokta végigmérni, aztán tudomást sem vett a jelenlétéről, Wendell arckifejezése viszont inkább olyan madárra emlékeztetett, amelynek tekintete egy kígyóéval találkozott. Ültében megdermedve bámult rá, s ennek csupán akkor vetett véget, amikor újból Claude Wade-Pigottra kellett figyelnie, mert az folytatta monológját.

– Henrynél kiválóbb férfiú nem sok akad – szölt, s Wendell, nehezen ejtve a szavakat, egyetértett, mondván, hogy „Nem, tényleg nem sok.” Elméje örvénylett, szíve szinte hallhatóan kalapált. Ritkán állt közelebb ama hisztérikus rohamok egy újabbikához, amelyekre Kelly nénikéje szerint oly nagyon hajlamos volt. Vibráló ködön át két Claude Wade-Pigottot vélt látni, holott egy is több, mint elegendő volt.

– Sajnálom Henryt – mondta Claude.

– Ó? – így Wendell.

– Igen, Stickney, sajnálom őt.

– Ó? – így Wendell.

– A birtoka állapotából nyilván maga is kikövetkeztette – eredt meg a nyelve Claude-nak –, hogy eléggé szűkében van az anyagiaknak. Ez az állapot még az egyik ősével kezdődött az ezernyolcszázados években, aki úgy szórta a pénzt, mint egy részeg matróz – majd juttassa már eszembe, hogy meséljem el a sztorit a papnéról meg a részeg matrózról –, és később további ősök meg a tőzsdén spekuláltak, de nem sok szerencsével, úgyhogy különféle okok folytán, amikor Henry örökölte a birtokot, mindössze az a rémes ház meg egy rakás családi ereklye maradt meg neki. Folyvást arra próbálom őt rábeszélni, hogy adjon el néhányat közülük.

Wendell nyugtalanul nyelt egyet. – Azt, úgy tudom, tiltja a törvény.

– Meg lehet oldani a dolgot.

– De börtönbe csukják érte az embert.

– Csak ha nem jár el kellő ravaszsággal. Ismerek egy fickót, aki nagyszerűen kifundálta. Természetesen neveket nem mondok, de ez a

fickó – nevezzük Smith-nek – örökölt egy öreg házat Shropshire-ben, amely dugig volt családi ereklyékkel. Történelmi nevezetességű épület volt, s a világ minden tájáról jöttek megtekinteni az emberek, különösen amerikaiak, és az egyik, egy milliomos, nála vendégeskedett egy hétvégén. Amikor elutazott, Smith-nek remek ötlete támadt. Eladta az ereklyéket egy csinos kis összegért egy kereskedőnek, akiben megbízhatott, hogy nem jár el a szája, és amikor a kurátorok fölfedezték a holmik eltűntét, azt mondta nekik, hogy igen, ő is észrevette, hogy nincsenek meg, és sokat törte rajta a fejét, vajon hová lehettek. Végül arra a következtetésre jutott, mondta, hogy valószínűleg az amerikai milliomos csórta el őket, aki nála vendégeskedett – jól tudva, persze, hogy az amerikai pasas azóta már rég hazaért az Államokba, ahol már nem tehetik rá a kezüket. Szerintem a kurátorok egy pillanatig sem hitték el a mesét, de semmit nem tudtak tenni, és Smith azóta is boldogan éli világát. Azzal magyarázta a pénzügyeiben beállt kedvező változást, hogy az utóbbi időben csodálatos szerencseszeriája volt a lóversenyen. Remekül kiagyalta a dolgot, nem igaz?

Wendell nem válaszolt. Szeme ismét a túlsó sarkot fürkészte, s érdeklődéssel látta, hogy a detektív noteszt vesz elő, és sebesen írni kezd bele. Egy regényíró, még ha a magánélete zsákutcába jutott is, mindig regényíró marad, és Bill égett a vágytól, hogy följegyezze ezt a nagyon ígéretes novellatémát, mielőtt még kimenne a fejéből. Biztosra vette, hogy ki tud majd hozni belőle valami érdemlegeset, amit Brinsley Mereweather gond nélkül képes lesz eladni valamelyik szerkesztő cimborájának.

– Na de a papnéről meg a részeg matróról ígértem egy sztorit – mondta Claude Wade-Pigott, fontosabb ügyekre terelvén vissza a társalgást.

– 3 –

Amíg a frontvonalban e felkavaró történések zajlottak, az otthoni fronton a nyugodt megkönnyebbülés légköre uralkodott. Henry és Kelly, bár ellankadva és kimerülve erőfeszítéseiktől, hogy elcsitítsák Wendell Stickney balsejtelmét és némi lelkiert öntsenek bele feladata sikeres végrehajtásához, azt a jóleső nyugalmat érezték, amely magas rangú tisztviselőket szokott eltölteni, akiknek katasztrófa nélkül sikerült

tengerre bocsátaniuk egy hadihajót. Vagy talán pontosabb, ha azt mondjuk, hogy érzelmeik azon szülőkéhez hasonlítottak, akik miután elhárították fiacskájuk minden, arra irányuló törekvését, hogy meglógjon a helyszínről, sikeresen betuszkolták őt a színpadra, hogy elszavalja *az Anyám tyúkja* című költeményt a falusi koncerten. Az Ashby Paradene-i vasútállomás peronján voltak pillanatok, amikor nem lepődtek volna meg, ha azt látják, hogy Wendell szárnyra kel, miként a galamb, és eltűnik a Tücsök és Bogárban, hogy ott újabb életmentő házi sört vegyen magához. Ám miután sikerült feltenniük őt a vonatra, úgy érezték, immár semmi baj nem történhet. Ama legelső akadály leküzdése volt a fő.

Csupán Algy pendített meg disszonáns húrokat. Mivel nem akarta megbántani Kellyt azzal, hogy kedvezőtlenül nyilatkozik egy nem vér szerinti rokonáról, Henryvel közölte aggályait. Habár Wendell Stickney-vel való ismeretsége még csak kezdeti stádiumában jár, mondta, ahhoz már elégszer látta, hogy megállapíthassa: képtelenség feltételezni, hogy egy magafajta lelkialkatú ember katasztrófa nélkül végre tudja hajtani azt a feladatot, hogy eljuttasson egy tizennyolcadik századi francia levélnehezéket Ashby Hallból egy londoni bankba. És amikor erre Henry, zokon véve, hogy lehűtötték reményeit és ábrándjait, azt felelte, hogy Algy badarságokat beszél, unokaöccse azzal vágott vissza, hogy csak várjon. „Csak várd ki a végét”, mondta, s véleményét azzal támasztotta alá, hogy elmesélte Henrynek Wendell és a töltőtoll esetét. Egy olyan emberbe, érvelt, aki nem képes különbséget tenni egy töltőtoll és egy szivar között, lehetetlen teljes mértékben belé helyezni a bizalmat.

Henrynek nem kellett sokáig várnia. Még korai szakában járt a délután, amikor autó állt meg Ashby Hall bejáratánál, s a még néhány órával korábban is rosszabb állapotú Wendell Stickney kecmeggett ki belőle. Szemei üvegesek voltak, légzése ziháló, s az általános megjelenése olyasvalakire emlékeztetett, akit valamiféle gépszíj kapott el a közelmúltban. Éppilyen sápadt, tompa, lelkevesztett, halálos szemű ember húzta szét Priamus függönyét az éjben azzal, hogy Trója lángol,¹⁰

¹⁰ Shakespeare: IV. Henrik, II. rész, I. fv., 1. szín (*Vas István fordítása.*)

gondolta róla valószínűleg az autó sofőrje.

– Algy – mondta Henry kis idő múlva, miután a függőágyhoz érve, az abban fekvő és időközben üdítő álomba szenderedett unokaöccse bordái közé bökött ébresztő gyanánt az ujjával –, igazad volt.

Algy felült és megdörzsölte a szemét.

– Igazam? Hol? Mikor? Hogy érted ezt? Ja, mármint Stickney-vel kapcsolatban?

– Igen. Megjött. Nem intézte el.

Algy szája szóra nyílt, de tapintatosan becsukta, mielőtt még kiszaladhatott volna rajta, hogy: „Ugye, megmondtam”. Láttá ugyanis, hogy Henry mélyen fel van kavarva, és nem akart sőt dörzsölni a sebbe.

– Mindent összekutyult?

– Tökéletesen.

– Mondd el az egész történetet a saját szavaiddal, de ne hagyj ki egyetlen részletet se, ha mégoly apró is – kérte Algy.

Henry sötéten borongott egy percig.

– Nos, láttad őt ma reggel, amikor elindultunk. Már akkor is csupa ideg volt.

– Remegett, mint a nyárfalevél, ha jól emlékszem.

– Az állomáson még súlyosabbá vált az állapota. Egyfolytában a detektívet emlegette, aki minden lépését követi. Már kezdtem kételkedni, hogy egyáltalán fel tudjuk-e majd tenni a vonatra. Azonban felbukkant egy barátom, és együtt keltek útra. És ami a legfőbb, Algy: csak ők ketten voltak a fülkében, rajtuk kívül senki nem tartózkodott benne. Ezt tisztán láttuk. És Stickney mégis azt állítja, hogy mihelyt elindult a vonat, felnézett, és a túlsó sarokban ott ült a detektív.

Algy elbiggyesztette az ajkát.

– Ez nekem nem tetszik.

– Stickney-nek se tetszett.

– Úgy tudom, az orvosok pontosan meg tudják nevezni ezt a rendellenességet. Érdekes volna tanulmányozni Stickney kórtörténetét.

– Érzéksalódás, természetesen.

– Kétségkívül. Néha hangokat is hallanak a páciensek.

– Ha valaki Wade-Pigott-tal van, senki más hangját nem hallja.

– Ő az a barátod, akiről beszéltél?

– Igen. Az értéktözsdeéről. A völgy túloldalán álló házban lakik.

– És ő is észrevette a jelenést?

– Nem tudom.

– Stickney-t kivéve valószínűleg mindenki számára láthatatlan volt. Na és azután?

– Wade-Pigott elkezdett egy történetet mesélni egy ismerőséről, akinek családi ereklyéi voltak, eladta őket, s amikor a kurátorok elmentek hozzá érdeklődni, azt mondta nekik, hogy egy nála vendégeskedő amerikai ellopta őket.

– Szerencsétlen dolog volt ezt a témát feszegetni. Hogy fogadta az a testetlen szellem?

– Ez volt az a pillanat, amikor Stickney kis híján szörnyethalt. Azt mondja, a szellem előkapott egy noteszt, és lejegyezte az elhangzottakat, hogy később majd, vélte Stickney, bizonyítékként felhasználhassa. Azt állítja, hogy a talpától a feje búbjáig megdermedt.

– Ezt el is tudom képzelni, hiszen olyan érzékeny a lelkiismerete, mint egy napégette nyak. Mit is mond Shakespeare a bűnös lelkiismeretről? Valamit csinál belőlünk, de hogy mit, az pillanatnyilag nem jut eszembe.

– Aztán végül megérkeztek a Victoriára.

– És a jelenés még mindig egyike volt a csapatnak?

– Stickney szerint igen. Azt mondja, az utazás végéig ott ült, pipázott és kitekintett az ablakon. A Victorian, úgy tűnik, szem elől veszítették. Stickney a bankja felé vette az irányt, amely Aldwychban van, Wade-Pigott pedig a Savoy felé. A forgalom elkerülése végett földalattival mentek, és Stickney szerint a kísértetnek nyoma sem volt, bár természetesen éberem leste, hogy nem bukkan-e fel. A Savoynál Wade-Pigott-tal bekaptak egy italt, aztán gyalog indult a bankjába. És azt mondja, ott történt, hogy a kísértet újra csatlakozott hozzá.

– A bankban?

– A bankban. Kérte, hogy beszélhessen az igazgatóval, amire azt mondták neki, várnia kell. Így hát várt, és hirtelen az igazgató irodájából kilépett a kísértet.

– Valószínűleg hiteltúllépés ügyében intézkedett.

– Ez végképp beadott Stickney-nek. Úgy eliszkolt, mintha puskából lőtték volna ki, levélnehezékestül, mindenestül, és abba sem hagyta a rohanást, amíg egy autókölcsönzőhöz nem ért, ott bérelt egy kocsit, és

hazajött. Most az elsötétített hálósobában fekszik, hideg borogatással a homlokán. Te mit tudsz ebből kiokoskodni? Ja, és annyit még el kell mondanom, hogy ez már nem először fordult elő. Tegnap éjjel megesküdt, hogy látta, amint az a detektív a pázsiton ólalkodik. Kelly kiment, hogy körülnézzen, de természetesen senki nem volt a közelben. Szerintem ez a pasas meg van buggyanva.

Algy bólintott. – Nekem is ez az érzésem. Nyugodtan besétálhatna az ország bármelyik diliházába, és tárt karokkal fogadnák a királyi párnázott cellában. Nos, ebből is látható, mekkora balgaság volt eltérni az eredeti tervtől, melynek értelmében én vittem volna el feladni a holmit a postára. De ha el tudod emelni Stickney-től, megyek és most feladom. Bár tikkasztó a hőség, s azt reméltem, hogy folytathatom a szundikálást, de ha arról van szó, hogy korrektül helytálljak és ne hagyjam cserben szövetségeseimet, Algernon Martyn nem gondol az önös érdekeire.

[XI]
Egy peches egzekutor

– 1 –

Egy olyan fiatalembertől, aki elhatározván, hogy elhagyja Angliát és Amerikába hajózik, felutazik Londonba, hogy megtegye az utazásához szükséges előkészületeket, s ott mindenkit, akivel csak találkozik, kedvesnek és segítőkésznek talál, joggal elvárható, hogy boldog és békés hangulatban legyen. Ám a krónikás sajnálattal kénytelen följegyezni, hogy Bill Hardy, miközben a vonaton ült, amely visszafelé vitte Ashby Paradene-be, nagyon messze volt ettől a Nirvána-szerű állapottól. Lelkileg mélyen maga alatt volt, és percről percre még mélyebbre süllyedt.

A bankigazgató olyan simán jóváhagyta a hiteltúllépést, hogy még csak a szemöldökét se vonta fel. A Cunard hajózási iroda alkalmazottjánál előzékenyebbet elképzelni se lehetett volna. Annak a fickónak a vonaton pedig egy átkozottul remek sztori magvát köszönhette. Egyszóval minden oka megvolt rá, hogy olyasminék örvendhessen, amit a franciák *bien-être*-nek¹¹ neveznek, ám mindezt semmivé foszlatta L. P. Green közelgő nászának gondolata. Miközben a vonat a külvárosokon pöfögött keresztül, Billnek hirtelen az jutott eszébe, hogy Jane talán meghívja majd az esküvőre, s ő kénytelen lesz megajándékozni L. P. Greent egy pár gyertyatartóval vagy egy halszeletelővel.

Még mindig tántorgott e rémes eshetőség gondolatától, már amennyire ültében képes volt tántorogni, amikor figyelmét a szemközti sarokban helyet foglaló utastársa ragadta meg.

Középkorú, a maga szegényes módján meglehetősen jóképű férfi volt. E pillanatig egy esti lapot olvasott, s viselkedésében minden arra vallott, hogy társaságát meg szándékozik tartani saját magának, ahogy az egy rendes angol útitárshoz illik. Ám most Bill elszőrnyedve látta,

¹¹ Jó közérzet (francia).

hogy a fickó rejtett pillantásokat vet rá, és félreérthetetlen jeleit adja, hogy beszélgetést készül kezdeményezni. És alighogy e félelem belenyilallt, a másik oly módon adta bizonyosságát, hogy balsejtelmei nagyon is megalapozottak voltak, hogy előrehajolt, s megköszörülte a torkát.

– Mr. Hardy, nemdebár? – kérdezte.

Billben meghűlt a vér. Ha egy idegen zavarja meg merengését, az is épp elég kellemetlen lett volna, mivel – ahogy az ilyenkor lenni szokott – fárasztó beszélgetést vont volna maga után az időjárásról és a politikai helyzetről, ám ez itt nyilvánvalóan, ha nem is barát, de legalábbis olyasvalaki volt, akivel már találkozott, s így elvárhatta, hogy emlékezzék rá. Ő viszont egyáltalán nem emlékezett rá, hogy valaha is látta volna.

– Binstead – mondta az útitárs, megütögetve a mellkasát.

Bill zavara még tovább fokozódott. A név, amelyet nyilván abban bízva közöltek vele, hogy felfrissíti a memóriáját, az égvilágon semmit nem mondott neki. Egy Binstead nevű fiúval együtt járt iskolába, de az a Binstead legalább huszonöt évvel fiatalabb lenne, mint ez itt, azonkívül élenkvörös haja volt, amely ékítménynek a jelen Binstead híján volt. Ennek a Binsteadnek – nevezzük Binstead Kettőnek – őszbe hajló barna haj fedte a koponyáját. Bill kényelmetlenül feszengett ülésén, s némi verejték ütközött ki a homlokán.

– Furcsa, hogy így futottunk össze – mondta Binstead Kettő. – Hogy van Mr. Martyn?

Bill összeresztette. Ezúttal a név világosságot gyújtott agyában. Memóriája visszatért.

– Te jó ég! – kiáltotta. – Maga az egzekutor!

– Úgy van – felelte Binstead Kettő. – Ámbár a „végrehajtó” az általánosabban használt kifejezés. Egzekutorok ma már csak pantomimekben vannak. Igen, a csalóányvölgyi lakásában volt szerencsém önnel találkozni. Duff és Trotternek dolgozom.

Bill megkönnyebbülése oly határtalan volt, hogy tüstént letett arról a szándékáról, hogy megpróbálja csírájában elfojtani e beszélgetést. Most, hogy többé nem kellett a férfi kilétén törnie a fejét, kész volt folytatni, amíg a vonat meg nem áll Ashby Paradene-ben.

– Szép munkakör?

Binstead – Billnek most eszébe jutott, hogy halotta amint Algy Clarence-nek szólítja – elbiggyesztette az ajkát, nyilván arra gondolva, hogy a „szép” aligha az a melléknév, melyet Gustave Flaubert, ama precíz stilszta választott volna.

– Nos, ez is egy megélhető. Tudja, mi a baj vele? A szakácsnők.

– Szakácsnők?

– Annak kockázata, hogy az ember érzelmi viszonyba bonyolódik velük. Mindig nehéz ugyanis mit mondani a szakácsnőknek, mihelyt az ennivaló témája kimerült, és amikor kínos csend támad, az ember nagyon hajlamos rá, hogy megkérje a kezüket. Ha tudná, hogy már milyen sokszor jegyeztem el szakácsnőket, és csak úgy tudtam menteni az irhámot, hogy menekülőre fogtam a dolgot, elborzadna. Mindennap attól rettegek, hogy ismét összefutok valamelyikükkel. Előfordul, hogy éjjel sikítózva ébredek. Mindazonáltal, mint mondtam, ez is egy megélhető.

– Hogy tett rá szert?

– Ó, protekcióval. Hajdan a színpadon működtem. Zenés komédiákban. Kisebb szerepekben és mint beugró színész. De többnyire pihentem. Szinte lehetetlen volt rendes munkát találnom. Az ital, tudja – sajnálkozott Clarence Binstead. – Képtelen voltam lemondani róla. Jut eszembe: nincs magánál véletlenül egy flaskával?

– Sajnos nincs.

– Manapság már nagyon kevesen hordanak magukkal. Az aktív pályafutásom idején még másként volt. A túrákon soha nem kellett szomjaznia az embernek. Akkoriban Harryt helyettesítettem.

– Harryt?

– Harry Paradene-t. Ő volt a kettes számú ifjú hősszínész.

– Ez különös.

– Miért?

– Mert egy Ashby Paradene nevű helységben lakom.

– Én meg épp oda tartok. Harry valami birtokot örökölt ott. Ashby Hallnak hívják. A végzetes papírokat hozom neki, Duff és Trotter képviselőjében. És ez a másik dolog, amit nem szeretek ebben a munkában. Egyáltalán nem kellemes feladat, hogy a halál csókját vagyok kénytelen átadni egy olyan barátoknak, mint Harry. De azért azt hiszem, örömteli lesz majd főlemlegetnünk a régi szép napokat –

mondta Clarence Binstead filozofikusan. – És tekintve, hogy a számlája több mint százötven fontra rúg, amely összegért Duff és Trotterék borokat, likőröket és egyéb szeszes italokat szállítottak, bizonyára bőven akad nála innivaló – nyalta meg az ajkát Binstead a rá váró élvezet gondolatára.

Bill csendben ült. Jane járt az eszében. L. P. Green jegyeseként állandóan egzekutorokkal állni kapcsolatban – micsoda élet ez a számára! És még ha végrehajtóknak nevezik is őket, úgy érezte, ez sem teszi elviselhetőbbé a dolgot.

Merengéséből felocsúdva azt vette észre, hogy közben megállt a vonat Ashby Paradene-ben.

– Nem tudja véletlenül, hogy lehet eljutni Harry birtokához? – kérdezte Clarence Binstead, ahogy az állomásról kiléptek.

– Menjen végig egyenesen itt, az országúton, amíg egy nagy vaskapuhoz nem ér. El se tudja téveszteni.

– Milyen messze van?

– Körülbelül egy kilométer.

– Te jó ég, ebben a hőségben! És a fájós tyúkszememmel! Na, mindegy – mondta rezignáltan Clarence Binstead, s azzal nekivágott fárasztó útjának.

Bill pedig bement a Tücsök és Bogárba, s leült egy székre a társalgóban. Kedélye most a legmélyebb apály állapotában leledzett. Brinsley Mereweather ugyan minden tőle telhetőt megtett, hogy felvidítsa, s ez egy ideig sikerült is, de most újból felülkerekedett a mélabú. Bizonyos körülmények között egy egylovétű sikeres eladása egy magazinnak csupán pillanatnyi enyhítő szer lehet.

Már jó ideje üldögélt a társalgóban a semmibe bámulva, amikor kinyílt az ajtó, és Algy lépett be.

– 2 –

Bill morózusan szemlélte. Egyetlen rá vetett pillantásból nyilvánvaló volt, hogy Algynak megadatott az a *bien-être*, amelyet a Sors jobb és érdemesebb férfiaktól megtagadott, és hogy a világ tetején ül, szivárvánnyal a válla körül. Túláradt az örömtől, és amikor valakinek a helyzete a borona alatt senyvedező békához hasonlatos, zokon veszi mások pezsgő vidámságát.

– Tehát itt vagy – mondta.

Mabel, a pincérnő egy pillanatra megjelent a tálalóajtóban, s Algy könnyedén csókot dobott neki.

– Igen, Bill, itt vagyok, és örülök, hogy ismét látom a csinos ábrázatodat.

– Hova a jó égbe tűntél?

– Ó, beástam magam a Hallban, és remekül alakulnak a dolgom. Módom nyílt rá, hogy nagy szolgálatot tegyek Stickney-nek, és ő meg én máris csókos viszonyban vagyunk. Akkor se szerethetne engem jobban, ha a legpompásabb levélnehezék lennék.

Bill elámult.

– De én azt hittem, a bácsikád nem tűr meg téged a házban.

– Ő is így hitte. Nagyon a lelkére kellett beszélnem. De végül is meglátta a világosságot.

– Én meg hadd áruljam el neked, hogy rövid időn belül valami mást is meg fog látni.

– Clarence Binsteadre gondolsz?

– Hát te tudsz róla?

– Idefelé jövet találkoztam vele, s tájékoztatott a küldetéséről. Meg kell hogy mondjam, kicsit vérzik a szívem Henryért. Bár hamarabb beengedett volna engem az otthonába, akkor figyelmeztetnem volna, hogy Duffot és Trottert nem olyan fából faragták, hogy kukoricázni lehessen velük. Mindazonáltal egy időnkénti efféle horogütés a szeme alá kétségkívül csak a javára válik Henrynek. De te hogy szereztél tudomást Clarence-ről?

– Együtt utaztunk.

– Londonban voltál?

– Ott.

– Az utóbbi időben gyakorlatilag egyfolytában úton vagy. Mi járatban voltál Londonban?

– Jegyet váltottam a hajóra.

– Hogyhogy? Miféle hajóra?

– Amelyik jövő szerdán indul New Yorkba. Amerikába utazom.

Algy levegő után kapkodott. – *Mit* csinálsz? Jól hallottam, hogy Amerikába akarsz utazni?

– Semmi sincs, ami itt marasztaljon, vagy igen?

– De még mennyire, hogy van! Álmodban se jusson eszedbe olyan badarságot művelni, hogy Amerikába menj! De jószágos Isten, hiszen te nem is tudsz róla! Senki nem értesített.

– Miről?

– A vakarcsról. A mikrobáról. Hogy fuccs az eljegyzésének.

Billnek úgy tetszett, hogy a Tücsök és Bogár társalgója, noha masszív építmény volt, ama modern táncok egyikét kezdte lejteni. A szemközti falon egy whiskyreklám díszelgett, s főszereplője, egy lenge öltözötű lány egy sorozat szemérmetlen tekergőzést mutatott be. Még az ismét megjelenő Mabel is vibrált.

– Micsoda!

– Úgy bizony, L. P. Greennek nem csendül meg az esküvői harang. A húgocskám lapátra tette, és épp a legjobbkor. Úgyhogy ajtaja ismét nyitva áll a kérői előtt.

Bill mély lélegzetet vett. A társalgó keringése abbamaradt.

– Mikor történt ez?

– A jelek szerint ma délután. Londonban találkoztak, és Jane minden kötelezettség alól felmentve jött haza. Nem csodálom, hogy ilyen mélyen meg vagy indulva, de egy dolgot okvetlenül véss az eszedbe, mielőtt elkezdenéd lengetni a kalapodat és eljárni a hétfátyol-táncot, s ez pedig az, hogy semmire nem mégy, hacsak kapcsolatba nem lépsz a lánnyal. Állandóan szem előtt kell őt tartanod. Folyvást az oldalán kell lenned. Taktikádhoz a ragtapaszt kell mintaképpül választanod. Én minden tőlem telhetőt megteszek, hogy a prücsök gondolkodását helyes mederbe tereljem. Azt már elmondtam neki, hogy szereted őt...

– Micsoda!

– Errefelé mindenkinek az a szava járása, hogy: „Micsoda!” Ezt Henrynek éppen ma délután kellett szóvá tennem. Igen, elmondtam neki, hogy szereted, és pedig féktelen szenvedéllyel, mely azzal fenyeget, hogy elméd lebillen trónjáról, és, mint mondom, ez nyilván segít, ámde nem elegendő. A személyes jelenléted a fő. Össze kell dugnunk a fejünket, és kieszelnünk valami módját annak, hogy bekerülhess a házba, hogy közről udvarolhass, ne pedig távirányító révén. Ez azonban nem lesz könnyű, nekem elhiheted. Henryt alapjaiban rengette meg, hogy engem kénytelen volt beengedni az otthonába, és annak esélye, hogy téged ráadásként viseljen el,

gyakorlatilag a nullával egyenlő. A barátaimat illetően nagyon furcsa tud lenni. Sőt úgy is mondhatnám, hogy neurotikus. Elborzad a gondolatra, hogy kvártélyt és früstököt biztosítson nekik. Számptalan alkalommal próbáltam már meggyőzni: ha megengedi, hogy néhány haverommal idelent töltsük a hétvégét, ezzel felvidítanánk a magányos életét, de soha nem lett a dologból semmi. Jóval nagyobb a valószínűsége, hogy bebocsátást nyerj, ha álszakállt öltesz, és azt mondd, hogy a szennyvízcsatornát jöttél ellenőrizni. Az az igazság, hogy már magam is mérlegeltem ezt a lehetőséget, de aztán mégis úgy döntöttem...

Elnémult. Egy utazástól elcsigázott alak lépett be a társalgóba. Clarence Binstead utazástól elcsigázott alakja.

– 3 –

Az első, amit bárki észrevett volna Clarence Binsteaden, az volt, hogy a meleg idő és a szokatlan testgyakorlás, melyből kijutott neki, fizikailag jócskán megviselte. Verejték és por lepte, s nyilvánvaló volt, hogy a fájós tyúkszeme alaposan meggyötörte. Ám egy élesebb szemű megfigyelőnek az sem került volna el a figyelmét, hogy spirituális értelemben sincs a legjobb formában. Arckifejezése olyan emberre vallott, akinek a lelke holmi sokkhatás következtében kizökölt nyugalmi állapotából. Kelly, ama kitűnő diagnosztika tüstént felismerte volna rajta egy közlő hisztérikus roham valamennyi tünetét.

Érkezése jelentékeny meglepetést keltett mind Billben, mind Algyban. Az ember éppúgy nem tartja valószínűnek, hogy egy forró nyomon lévő egzekutor – avagy végrehajtó – a küldetése teljesítése nélkül térjen vissza támaszpontjára, mint ahogy egy szagot fogott vérebtől sem vár el ilyenén viselkedést. Axiómának számít, hogy egy végrehajtó, akár csak a kanadai lovasrendőrség, mindig elcsípi az emberét, ez azonban nem lehetséges úgy, ha valaki vidéki fogadók társalgójába támolyog be, s rekedt hangon arra kéri az ott lévőket, hogy az Isten szerelmére, hozzanak már neki egy italt.

A mindig figyelmes Bill sietett teljesíteni e kérést, és végül Clarence, a szomját eloltván, miként a szarvas a híres pataknál, kellően összeszedte magát ahhoz, hogy ki tudja ejteni a „Hű!” szócskát.

– Ez nagyon rám fért – dörzsölte meg remegő ajakát. – Tudják, mi történt?

Hallgatói azt felelték, hogy nem tudják, de égnek a kíváncsiságtól, hogy elárulja nekik.

– Már azt hittük – mondta Algy –, hogy mostanára kényelmesen befészkelte magát Ashby Hallba, és a társaság lelkévé vált. Nem sikerült bejutnia?

Clarence megborzongott, s azt felelte, hogy de igen.

– Hú! – ismételte meg.

– Csak nem azt akarja mondani, hogy Henry kidobta? Én úgy tudom, tiltja a törvény, hogy egy végrehajtott csak úgy kidobjanak.

– Nem is találkoztam vele.

– Pedig biztosan ott volt.

– Az lehet, de én nem vártam meg, hogy előkerüljön.

Algy türelmetlenül csettintett a nyelvével. Úgy találta, hogy ez az egzektor rébuszokban beszél, s ez bosszantotta. Senki sem szeret rébuszokban beszélő egzektorokkal társalogni.

– Túl homályos a stílusa, Clarence Binstead – róttá meg. – Szorítkozzék a lényegre, és adjon világos és egyértelmű válaszokat. Odatalált a Hallhoz? Igen vagy nem?

– Igen.

– Helyes. Így mindjárt jobb. Azután bement?

– Nem.

Algy úgy csapott le, mint ügyész az elfogult tanúra.

– Miért nem?

– Mert meghallottam, hogy a nő a *Kőszikla* című zsoltárt énekli.

Algy olyan pillantást vetett Billre, amelyet az ügyész vethetett volna az esküdszékre, mintegy felhívván annak figyelmét a tanú vallomásának rendkívül gyanús voltára.

– Ki?

– He?

– Ki énekelte a Kősziklát?

– A szakácsnő.

– Honnan tudja, hogy a szakácsnő volt?

– Mert láttam őt. Figyeljenek ide – mondta Clarence Binstead. – Elmondom maguknak az egész történetet. Amikor a házhoz értem, úgy gondoltam, talán jobban teszem, ha nem a főbejáraton megyek be, mivel nem csupán közönséges látogató voltam...

– Nagyon tapintatosan járt el.

– Úgyhogy a ház háta mögé mentem. És épp odaértem a hátsó ajtóhoz, amikor meghallottam a Kősziklát.

– Kősziklánk vagy Te nééé-künk, mögéd bújva nincs mitől fééélnünk...

– Ahogy mondja. Nos, megálltam és hallgatóztam. „Ejnye, de ismerős ez a hang”, mondtam magamban. „Mintha már hallottam volna”, tettem hozzá. Az ajtó mellett volt egy ablak, bekukucskáltam rajta, és minden elsötétült előttem.

– Miért?

– Mert ő volt az.

– Ki?

– A szakácsnő. Egy konzerves dobozból ennivalót kapart ki a macskáknak.

– Valami kifogása van az ellen, hogy szakácsnők ennivalót kaparjanak ki macskáknak?

– Tőlem ugyan kaparhatják ítéletnapig. Csakhogy ez Mrs. Simmons volt.

– Igen, azt hiszem, így hívják a bácsikám szakácsnőjét. Ismeri őt?

– Eljegyeztem, amikor tavaly júniusban egy háznál adósságlevelet kézbesítettem ki. Ennek az úrnak itt a vonaton elmeséltem, hogy kénytelen voltam menekülőre fogni a dolgot.

– Nekem nagyon furcsa ez az egész – mondta Algy. – Ma délután beugrottam a konyhába egy ital vízre, és megismerkedtem ezzel a Mrs. Simmonsszal. Derék teremtésnek tűnt, ha társalgónak nem is a legkiválóbb, viszont olyasvalakiként nehezen tudnám elképzelni, aki fellobbantja a szenvedély lángját a férfikeblekben, noha a néhai Mr. Simmons esetében ez vélhetően sikerült neki. Mi késztette arra, hogy megkérje a kezét?

– Nekem azt mondta, mindig ezt teszi – magyarázta Bill –, ha nem jut eszébe más beszédtema. Így lehel életet a társalgásba.

Algy bólintott.

– Értem, értem. És azt is megértem, hogy ez eléggé fonák helyzetbe sodorta. Ha bemegy a házba, és kikézbesíti Henrynek az okiratokat, nem kerülheti el a Simmons mamával való találkozást, ami alighanem katasztrófális következményekkel járna. Ha viszont nem megy be,

föltehetőleg elveszíti az állását, mert nem hinném, hogy Duffot és Trottert rá tudná venni, hogy a maga szemszögéből tekintsék a dolgot. Úgyhogy rendesen benne van a csávéban.

– Én is így gondolom. Fogalmam sincs, mitévő tegyek.

– Én megmondom magának. Tovább kell adnia a fáklyát.

– He?

– Ennek az úrnak itt, Mr. Hardynak. Végtelenül nagy szerencsére, neki ugyanis éppen az a leghőbb vágya, hogy valami módon bejuthasson Ashby Hallba, és ez a lehetőség most íme, megadatik neki. Ő majd elvégzi maga helyett a feladatot.

– Hé!

E felkiáltás Bill szájából hangzott el. Úgy tűnt, mintha áramütés érte volna, néhány hüvelyknyire kiemelve székéből.

– Parancsolsz, Bill? – kérdezte Algy udvariasan.

– Te megőrültél!

– Valami kifogásod van az ötlet ellen?

– Már hogy a nyavalyába léphetnék én föl egzekutorként?

– Csak kurázi és elszántság kérdése.

– De hiszen nem úgy nézek ki, mint egy egzekutor!

– Mindenféle változatban előfordulnak.

– Gőzöm sincs róla, mit is kell mondanom.

– Gyakorlatilag semmit nem kell mondanod. A tettek ékebben beszélnek, mint a szavak, és azzal, hogy átadod az iratokat Henrynek, a szereped többé-kevésbé véget is ér. Gondolj mindazokra az előnyökre, amelyekkel az Ashby Hallba való bejutásod jár majd. Mihelyt a helyszínen vagy, többé semmi sem szab határt mindannak, amit véghez akarsz vinni.

– De...

Bill elnémult. Egy pillanatra elkábulván Algy éleselméjűségének e legutóbbi megnyilvánulásától, kezdett magához térni. Ha nem is éppen az a módszer volt, melyet ő maga választott volna, hogy a közelébe jusson a lánynak, akit szeret, mostani helyzetében aligha engedhette meg magának, hogy akadékoskodjon.

– Azt hiszem – mondta –, megoldottad a problémát.

– Mindig, minden problémára van megoldás – felelte Algy. – Föltéve, persze, hogy rendelkezésedre áll egy Algernon Martyn, aki

megtalálja.

[XII]

Boldogító igen

– 1 –

Ashby Hall szundikált a napsütésben, Algy pedig, bölcsebben járva el, az árnyékban. A délutáni sziesztáját végezte a pázsiton álló terebélyes cédrusfa alatti függőágyban, hogy majd felfrissülten ébredve lemenjen a tóra úszni egyet, ami mindig kellemes időtöltés efféle hőhullám idején.

Gondolatai, mielőtt álomra szenderült és lágy horkolásba kezdett, mintha fát fűrészelnének egy távoli fatelepen, jellegüknél fogva elősegítették a békés szunyókálást. Úgy érezte, minden pontosan úgy sikerült, ahogy eltervezte és óhajtotta. Mr. Stickney, tájékoztatván az Elragadó Piperkőc levélnehezékének sikeres postára adásáról, épp a megfelelő szellemben reagált, s bár valójában nem mondta ki, hogy „Ó, drága megmentőm!”, nem hagyott kétséget hálája és tisztelete felől, és kicserélt emberként utazott fel Londonba, a Sotheby's cég árverésére, olyannyira energiával és életerőtől telten, mint Coleridge Kubla Kánjának szereplője, aki mézen élt, mézharmaton, s itta a Mennyország tejét.

Ami pedig Henryt illeti, kalandoztak tovább Algy gondolatai, hamarosan olyan megrázkódtatásban lesz része, hogy a cipője talpáig megrengeti, s két szeme mint csillag szökell ki köréből. Ezzel viszont az a tény állítható szembe, hogy e tapasztalat a legnagyobb mérvű lelki gyarapodást hozza el majd számára, komolyabb, mélyebb gondolkodású emberré téve, aki el van rá szánva, hogy a jövőben sokkal több esze lesz annál, semhogy borok, likőrök és egyéb szeszes italok rendelésével borsos számlákat csináljon olyan rázós fazonoknál, mint Duff és Trotter. Ha Henry megtanulná azt a kemény leckét, hogy ha valaki nem képes kifizetni a megrendelt borokat, likőröket és egyéb szeszes italokat, nélkülöznie kell tudni azokat, akkor nagy lépést tenne az ésszerűen gondolkodó férfiúvá válás irányában.

Am tünődése közben Algy akkor volt a legboldogabb, amikor gondolatai Bill-lel foglalkoztak. Most, hogy L. P. Green fenyegető árnyéka elhárult, rózsás színben és csupa beteljesült reménnyel teljesnek

látta barátja jövőjét. Ha az ő és Bill együttműködése eredményeként nem játszhatnak majd úgy a kis vakarcs Jane-en, mint egy húros hangszeren, minden lehetséges ellenállását letörve, s rábírva, hogy a megfelelő szellemben gondolkodjék, hát nagyon meg volna lepve, sőt, hökkenne. Csupán néhány jól megválasztott szóra lesz szükség, hogy meggyőzze az ifjú mikrobát: Bill az, amit a doktor bácsi rendelt neki, és hát a jól megválasztott szavaknak Algy mindig is a specialistája volt.

Ilyen gondolatok közepette szenderült Algy álmra.

Pihenése nyugodt és álomtalan kellett volna, hogy legyen, ám furcsa módon holmi rémálomszerű zavarta meg. Úgy tetszett, mintha Mr. Stickney-vel üldögélt volna a Tücsök és Bogár társalgójában, s éppen ötszáz font kölcsönt kért tőle, biztosra véve, hogy a másik kész teljesíteni a kérést, amikor Mr. Stickney, ahelyett hogy csekket töltene ki, hirtelen fölemelte a történetesen nála lévő golfütőjét – hetes vasütőnek látszott –, és erőteljesen az alsó bordái közé suhintott vele, s e gesztust a meglehetősen talányos „Halál Clarence Binsteadre!” szavakkal kísérte. A sokkoló élmény fölébresztette, s a szemét kinyitván Henry bácsikáját pillantotta meg maga mellett. Föltehetőleg az ujjával, nem pedig hetes vasütővel döfött a bordái közé. Emlékezetébe idéződött, hogy Henry egy korábbi alkalommal is a szunyókálásból való felriasztás e durva módját alkalmazta vele szemben.

Henry zsémbes kedvében volt. – Uram atyám? – mondta. – Egyáltalán képes vagy te egyéb tevékenységre az alváson kívül?

Algy meglehetősen méltósággal utasította vissza a sértést. Csak egy pillanatra nyomta el a buzgóság a nagy meleg miatt, tiltakozott. Mellesleg Henry a hibás, mondta, amiért ennyire túlfűtött állapotban tartja Ashby Hall környezetét.

– És különben is – tette hozzá –, ha az ember olykor elbóbiskol, te mindig gondoskodsz róla, hogy ne alhasson sokáig. Távol áll tőlem, hogy kritizáljam a vendégszereteted, Henry, mert fejedelmi, és roppant mód élvezem az itt-tartózkodásomat, de azt kívánom, bár le tudnád vetközni azt a szokásodat, hogy a vendégeid bordái közé döföd a mutatóujjad, valahányszor szundikálva találod őket. Meg fognak szólni érte. Lehet, hogy tévedek, de az a gyanúm, csupán a fölös energiáidat vezeted le ily módon. Ámbár az sem kizárt, hogy valamiről konzultálni óhajtasz velem. Igen, úgy sejtem, mondandót látok fortyogni ama

kifürkészhetetlen maszk mögött. Beszélj nyugodtan! Mi fúrja az oldalad?

– Hol van Stickney?

– Ah, ezt, látod, meg tudom mondani. A Stickney-ről szóló legfrissebb hírekért épp a megfelelő helyre jöttél. Ebéd után fölment Londonba. Szeme előtt kettős cél lebegett: az első, hogy páncélszekrényben helyezze el azt a levélnehezéket, a második pedig, hogy ellátogasson a Sotheby's cég árverésére, ahol bizonyára további levélnehezékeket szerez majd be. Elképesztő, hogy az ipse mennyire odavan azokért a rusnyaságokért, nem gondolod? Ha valaki neked vagy nekem egy levélnehezéket kínálna, természetesen, udvarias emberhez illően, vihogva megköszönnénk, ekként szólván: hogy találta ki, hogy épp erre vágytunk? De arra, persze, gondunk volna, hogy hazafelé okvetlenül elveszítsük. Stickney viszont, éppen ellenkezőleg...

Henrynek nem habzott ugyan a szája, de csupán egy hajszál választotta el tőle. Modora, amikor végre képes volt szóhoz jutni, felajzott idegállapotról árulkodott.

– Fogd már be!

– Máris. Kérésed parancs.

– Stickney tartozik nekem ezer fonttal.

– Meg is kapod tőle, mihelyst visszatér.

– Én most akarom. Órült voltam! Már tegnap este el kellett volna kérnem tőle.

– Miért e sietség?

– Mert mire megjön, egy egzektort talál majd a házban.

Algy kellő meghökkenést mímelt.

– Egy egzektort? Úgy érted: egy végrehajtót?

– Azt. A pénz miatt, amivel Duff és Trotternek tartozom.

Algy komoran csóválta a fejét.

– Ez nem fest túl jól, Henry.

– Rosszabb már nem is lehetne. Stickney megígérte, hogy megveszi a házat...

– Ne beszélj! Tiszta szívemből gratulálok!

– ...de a részletekben nem egyeztünk meg, és ha megtudja, hogy egzektort tartózkodik a helyszínen, tízezer fontot rögtön lefarag a kiindulási árból.

– De mért akarja megvenni a házat?

– Mert az ősei otthona. Ő egy afféle távoli unokatestvér. Egy Stickney valaha hozzáment egy Paradene-hez. Elküldte nekem a családfáját. Azért hívtam meg őt ide.

– Akkor remek alkupozícióban vagy.

– Vagyis abban lennék, ha ez az átkozott egzekutor nem toppant volna be. Stickney talán így is megveszi a Hallt, de mire megyek vele, ha gyakorlatilag pelyváért jut hozzá? Kelly szerint ördögien ért az alkudozáshoz, és most kitűnőek az esélyei. Algy, *mit* tegyek?

Algy még e beszélgetés korai szakában kimászott a függőágyból. Úgy érezte, ezt követeli az udvariasság. Most töprengve sétálgatott fel és alá.

– Miféle fickó ez az egzekutor? Szalonképes?

– Hogy érted azt, hogy szalonképes?

– Mint vendég megállná a helyét?

Henry összeresztett. – Erre soha nem gondoltam! Ami azt illeti, eléggé csúf fizimiskája van, de kulturáltan társalog, nem suksüköl.

– Akkor minden egyszerű. Úgy mutatod be, mint a barátomat.

– Jupiterre mondom, igazad van!

– Remélem, kezded már belátni, milyen szerencsés ötlet volt rávenned, hogy tegyem nálad tiszteletemet.

– De vajon belemegy-e?

– Már mért ne menne?

– Valószínűleg elvárja majd, hogy megdobjam egy tízessel.

– Hát dobd meg egy tízessel.

– Csakhogy nincs egy tízesem.

– Semmi gond. Én majd beszélek vele, és ha szükséges, megígérem neki, hogy későbbi időpontban pénzjutalomban részesítem. Úgyhogy efelől ne aggódj. Csak bízd rám az ipsét.

Henry odáig ment, hogy szeretetteljesen megveregette unokaöccse hátát, ami jelentős javulás volt a bordái közé dőfés után.

– Algy, mindent visszaszívok, amit a múltban arról mondtam, hogy kész istencsapása vagy, mihaszna fráter és semmirekellő.

– És púp a háton.

– Igen, és púp a háton. Bár még mindig úgy gondolom, hogy munkát kéne már vállalnod és beletörődnöd, hogy megkeresd a kenyeredet, de

azt senki sem állíthatja, hogy nem vagy hathatós segítség a bajban. Már csak egyvalami van hátra – mondta Henry, miközben a házhoz sétáltak. – Ebbe Kellyt is be kell avatnom. Ugyanis ő is velem volt, amikor az egzекutor bemutatta a megbízólevelét. Velem tartasz?

– Nem, azt hiszem, inkább úszom egyet a tóban.

– Helyes, csak rajta – mondta Henry. – A lehető legjobb, amit ebben a hőségben tenni lehet.

Kellyt a szalonban találta, épp lemezt tett föl a gramofonra. Azonnal a bizalmába is avatta.

– Kelly!

– Igen, édes?

– Az az egzекutor.

– Betegre aggódtam magam miatta.

– Nos, abbahagyhatod. Rendben van a dolog.

– Meggyilkoltad, és a tetemét elrejtetted a nyugati szárnyban?

– Éppilyen jó megoldásról számolhatok be. A helyzet röviden a következő. Wendell Londonba ment a Sotheby's aukciójára.

– Akkor azért nem látni őt.

– És amikor visszaér, az egzекutor fickót Algy barátjaként fogom bemutatni neki. Algy ötlete volt. Azt mondta, rá tudja őt venni, s ebben én is biztos vagyok. Egyszer még engem is sikerült rávennie, hogy fektessek háromszáz fontot egy színdarabjába. Nem tetszik a terv? – aggodalmaskodott Henry, mivel Kelly arcán nem látta felcsillanni az örömteli fényt, melyre számított. Az asszonyka egykedvű maradt és lelkesedés nélküli. Hajdan Henry egész nézőközönségeket látott ilyenek a szerdai matinékon, és a látvány lehűtötte.

Kelly észrevette az aggodalmát, s ha módjában áll, el is oszlatta volna, de a helyzet túl súlyos volt ahhoz, hogy kibúvókat tegyen lehetővé.

– Nem, édes, nem tetszik – vallotta be őszintén. – Ahogy én látom, kudarcra van ítélve. Ma ugyanis kacsá lesz vacsorára.

Ezt Henry rejtélyesnek találta.

– Kacsá?

– Zöldborsóval. Tegyük fel, hogy ez a fickó késsel esik neki. Ez hogy egyeztethető össze azzal, hogy Algy barátja? Vajon nem vonná-e fel Wendell a szemöldökét, és nem fogna-e gyanút? Ha mindenáron

álcázni akarod őt valaminek, akkor én inkább a cipőpucoló cég alelnökévé nevezném ki.

– Azt soha nem vállalná.

– Akkor nem tudnád őt elrejteni holnapig, amíg meg nem kapod Wendell csekkjét a levélnehezékért, és kiegyenlítheted az italszámlát? Hol van most?

– A konyhában.

– Nos, mondd meg neki, hogy maradjon is ott, amíg tiszta nem lesz a levegő. Én most kimegyek hozzá, és ismertetem vele a dolgok állását.

Azzal Kelly elhagyta a szobát, de hamarosan visszatért.

– Nincs ott. A komornyik azt mondja, a hátsó kijáraton távozott. Nyilván valahol a parkban kószál. Majd körülnézek. Ó, szívem, rettentően sajnálom, hogy ilyen hatalmas számlát csináltál azoknál a Duff és Trotter fickóknál. Meg kellett volna, hogy gátoljalak benne, de persze akkor még nem ismertem az én drága kis nyuszkó-muszkómat.

A drága kis nyuszkó-muszkó pontosítani volt kénytelen az elhangzottakat.

– A fenébe is, én százötven fontot nem neveznék hatalmasnak! Tetemes, de nem hatalmas.

Kelly elbámult. – Százötven fontot mondtál?

– Akörül lehet.

– Nahát, mi a jó fenéért nem mondtad ezt korábban? Én itt halálra idegeskedem magam, matrózcsomóra kötözöm a sérómat izgalmamban, és közben mindvégig odaadhattam volna a dohányt, hogy megnyugtassam az én kicsikémet.

Henry szintén nagy szemeket meresztett. – Csak nem azt akarod mondani, hogy van százötven fontod?

– Még több is. Utazási csekkben, ami, azt hiszem, éppolyan jó, mint a készpénz. Megyek is és lehozom, azután megkeresem azt a nyikhajt, nyugta ellenében átadom neki, aztán megmondom, hogy tűnjön el innen a pokolba, mielőtt ráuszítjuk a kutyákat.

Az ajtó felé indult.

Henry rekedt kiáltással megállította: – Kelly!

– Igen, édes?

– Ne menj még!

– Sietek.

- De várj egy percet.
- Miért?
- Meg akarlak ölelni, hogy a bordáid is csikorogjanak belé.
- Ó, ez esetben – mondta Kelly – ezer örömmel késlekedem. Nem hinném, hogy egy-két perc számít valamit.

– 2 –

Amikor Algy fürdőnadrágban és -köpenyben kilépett a házból, készen egy hűsítő lubickolásra a tóban, nem kis bosszúsággal látta, hogy Bill mozdulatlanul ácsorog a pázsiton, mintha önnön szobra elkészítéséhez állna modellt egy szobrásznak. Csak áll ott, mint egy rakás szerencsétlenség, mondta magában keserűen Algy. Úgy érezte magát, mint egy tábornok, aki haditervet kovácsolván, mely a gyalogság előnyomulását követeli meg, kimegy a táborba, s ott azt kell látnia, hogy a csapatai cigarettázva és szájharmonikázva lézengenek ide-oda, s eszük ágában sincs előrenyomulni.

– Hát te mi a fészkes fenét csinálsz itt, Bill? – ripakodott rá. – Így aztán nyavalyát sem ér ám, hogy bejuttattalak Ashby Hallba, ha egyszerűen csak sütteted itt magad a nappal. Azt hittem, mostanára már jócskán előrehaladtál az udvarlással. Azok a fránya esküvői harangok nem fognak ám számodra megkondulni, ha nem hagysz fel a lazsalással és nem kezded el csipkedni magad. És nehogy azt mondd nekem, hogy nem tudod, merre van Jane. Valahol biztosan lennie kell, és az a dolgod, hogy megtaláld.

– Ide hallgass – mondta Bill, és Algy első ízben konstataálta, hogy egy olyan ember mafla kifejezése ül az ábrázatán, aki túl későn jött rá, hogy az osztriga, amelyet lenyelt, mégse volt olyan friss, mint amilyennek gondolta. – Lóttek az egésznek.

– Miféle egésznek?

– Mindennek. Távoznom kell.

– Távoznod?

– Igen. Kifizettek, és az a nő világosan a tudtomra adta, hogy hordjam el magam, maradjak is távol, és többé meg ne lássák a rusnya képemet.

Algy úgy érezte, hogy a beszéd intellektuális jellege túlságosan magas a számára.

– Az a nő? Kicsoda?

– Nem tudom, ki volt az – egy magas, szemrevaló nőszemély.

Algy gyors következtetést vont le. Nem volt nehéz feladat, mert a leírás bizonyosan nem illett rá Mrs. Simmonsra.

– Kelly! – kiáltott fel. – Biztosan Stickney Kelly nénikéje volt az. De miért fizetné ki Henry számláit? Á! Megvan!

– Mi?

– Szerelmes Henrybe! Nem gondold?

– Nem tudnám megmondani.

– Biztosan erről van szó. Össze akarnak házasodni.

– Remélem, boldogok lesznek, de ez mit sem változtat azon a tényen, hogy el kell tisztulnom innen anélkül, hogy találkoznék Jane-nel.

A helyzet súlyossága Algy figyelmét sem kerülte el.

– Ez fejtörést igényel, Bill. Ne beszélj most egy pillanatig. Rá akarom állítani az agyamat. Azt hiszem, sétálgatok egy kicsit.

– Csak rajta.

– Csupán egyet tehetünk – mondta Algy némi le-föl sétálgatást követően. – Odamegyek Henryhez, és mindent elmondok neki – vagyis azt, hogy végtelenül rendes pali vagy, dacára annak, hogy egzektorszerkót viselsz, és kizárólag udvarlás céljával jöttél ide, s én majd igyekszem rábeszélni: legyen benne annyi tisztesség, hogy megengedi, hogy itt maradj. Lehet, hogy sikerül, lehet, hogy nem, de mindenesetre érdemes megpróbálni. Menj le a tóhoz, és ott várj rám. Azok mögött a fák mögött van.

– 3 –

Algynak öt és hét perc közötti időtartamra volt szüksége ahhoz, hogy vázolja Henrynek a dolgok állását, és kipuhatolja nézeteit a helyzettel kapcsolatban, s ezalatt Bill el sem mozdult a helyéről, csak állt ott, gondolataiba mélyedve. Aztán, merengéséből a felhajtón végigcsörömpölő állomástaxi zajától kizökkenve, életre kelt, s elindult a tó felé a jelzett irányban.

Henry, miután nézeteit kipuhatolták, határozott stílusban fejtette ki őket. És bizony nem olyan jellegűek voltak, hogy alkalmasak legyenek unokaöccse felvidítésére. Néhány tömör, de velős szóval visszautasította, hogy felajánlja vendégszeretét Algy bármely

barátjának. Ez nála elvi kérdés, mondta, s a jelen esetben különösen hajlott rá, hogy ragaszkodjon elveihez, mert már annak pusztá gondolata is, hogy Jane húga Algy szégyenletes köreiből válasszon magának férjet, undorral és visszatetszéssel töltötte el. Meglehet, hogy ez a Bill, akiről Algy oly nagy elismeréssel nyilatkozik, különb, mint ama söpredék többsége, akikkel érintkezik, ezzel azonban – és biztos benne, hogy unokaöccse is elismeri – nem mondott sokat. NYET, mondta ki tehát a végső szót egy olyan szovjet ENSZ-képviselő határozottságával, aki immár a száztizenegyedik vétót emeli; ezerszer is nem, és Algy, miután kifejtette, hogy Henry konok, tompa agyú és felforgató fráter, aki a legegységibb emberi érzéseknek is híján van, visszavonult.

Kilépett a bejárati ajtón, s éppen lefelé ment a lépcsőn, amikor az állomástaxi megállt a ház előtt, s Wendell Stickney bukkant elő belőle.

Wendell Stickney-ről már elegendő szó esett e krónika folyamán ahhoz, hogy kiderüljön: szeszélyes, hangulatváltozásokra rendkívüli módon hajlamos ember. Egyszer fent, másszor lent, mondhatnánk. A Tücsök és Bogár házi főzésű sörének hatása alatt például valósággal sugárzott, s ilyenkor egyetlen hibájául a meglehetősen összefüggéstelenségre való hajlamot lehetett felróni. Viszont másnap reggel Henry szerint maga volt a megtestesült cidrizés és betojiság. Soha nem tudhattad, mire számíthatsz: egyszer nyugodt volt és derűs, máskor meg élethű megszemélyesítését nyújtotta egy vitustáncban szenvedő páciensnek. Ez sajátos izgatottságot kölcsönzött személyének, ami ugyan érdekes volt, de roppant zavaróan hatott a hozzá közelállókra.

Ezúttal tökéletesen fesztelennek tűnt. Biztos kézzel fizette ki az állomástaxi tulajdonosának járó viteldíjat, s még csak meg se rezzent az ujjá, mellyel Billre mutatott, aki lassan és tűnődve ballagott a tó felé.

– Látja azt a fickót? – szólt. – Mikor hozta ide az ördög?

– Ma délután.

– Tudja, ki az? A detektív, akiről beszéltem magának.

E közönyös tónus meghökkentette Algyt. Olyan volt, mintha holmi kevésbé érdekes tárgyat mutatna neki az út mentén, egy tehenet vagy nyulat, mely megragadta a figyelmét.

– Úgy látom, nagyon nyugodtan veszi tudomásul – nyugtázta ámulattal e tényt Algy.

– És megmondom magának, miért vagyok ilyen nyugodt – szölt Wendell. – Tudom már, hogy kell bánnom azzal a fickóval és hogy miként húzhatom ki a méregfogát, képtelenné téve őt a galádságra. Hála Otis J. Peabodynak. Gondolom, nem ismeri Otist, ugye? Olajban utazik. Amióta csak ismerem, mindig olajban utazott.

Algy azt válaszolta, hogy nincs szerencséje ismerhetni az említett emberszabású szardíniát.

– New Yorkban mindketten tagjai vagyunk a Gyűjtők Klubjának. Azt hiszem, meséltem már magának a Gyűjtők Klubjáról, nem?

– De igen, emlékszem rá. Mindnyájan gyűjtenek valamit.

– Úgy van. Otis régi angol ágymelegítőket gyűjt. Ma délután összefutottam vele Sotheby'snél, és hogy miért meséltem el neki mindent magamról meg arról a levélnehezékről, sejtelmem sincs, hacsak azért nem, mert az volt az érzésem, hátha tud valamit javasolni. De hála a jóistennek, hogy elmeséltem, mert Otis világosságot gyűjtött az agyamban. Tudja, mit mondott, amikor megemlítettem neki, hogy egy magándetektív szaglászik itt, és az ideg-összeroppanás szélére sodort?

Algy azt felelte, hogy nem tudja.

– Azt mondta, emiatt ugyan sose fájjon a fejem. Biztosított róla, hogy minden magándetektívnek megvan a maga tarifája. Fizesse le, mondta. Ezt a tanácsot adta. „Fizesse őt le.”

– Nem rossz ötlet.

– Átkozottul jó ötlet. Mindenre megoldást nyújt. És arra gondoltam, hogy maga esetleg az ügynökömként működhetne közre.

– Boldogan. Ez megkímélné önt egy kellemetlen beszélgetéstől.

– Így igaz. Hová ment az ipse?

– Gondolom, a tavat készül megtekinteni.

– Menjen utána.

– Így teszek. Mennyit ajánljak neki?

– Száz dollárra gondoltam.

Algy homlokráncolásából világosan kitetszett, hogy messze nem ért egyet a szerény javaslattal. Nagyobb nyomatékot adván a ráncolásnak, rosszállóan csóválta meg a fejét, s Wendell értett a gesztusból.

– Úgy gondolja, nem elég?

– Közel sem elég.

– Akkor mennyit javasol?

– Ötszáz fontot – felelte Algy, akit újból megszállt az ihlet, s úgy érezte, az emberek sorsának árja van, mely habdagállyal boldogságra visz.

Wendell olyanformán rázkódott össze, mint akinek a lábába haraptak. Gazdag ember volt, de a fősvénység mindig leginkább a gazdagok sajátja.

– Az nagyon sok pénz.

– De bőven megéri a bizonyosság, hogy megszabadul tőle. Mesélnem kell magának erről a fickóról. Épp a fogadóban tartózkodott, amikor ott szálltam meg, egyik este beszédbe elegyedtünk, és mindent elmondott magáról. Úgy tűnik, hogy... Maga ugye, nem ismeri Csalogányvölgyet?

– Soha nem hallottam még róla.

– London külvárosainak egyike, és most nagyszabású építkezések kezdődnek ott: egy cég a jelek szerint egy nagy bérházat akar felhúzni a Croxley Road nevű utcában.

– Na és?

– Máris mondom. Annak a helynek a kellős közepén, ahol ezek a mukik a bérházukat akarják felépíteni, egy lakóépület áll, amely tulajdonosának a neve most nem jut eszembe, de az a lényeg, hogy addig egy tapodtat sem tehetnek, amíg meg nem veszik tőle a házat. Eddig minden világos?

– Mint a vakablak.

– Nos, ha módjában állna, hogy ragaszkodják a házához, persze, alaposan felferhetné az árát.

– Természetesen.

– Csakhogy nem áll módjában. Sürgősen Rióba vagy hová kell költöznie, és itt jön a képbe a maga magándetektívje. A Rióba készülő háztulajdonossal abban állapodtak meg, hogy amennyiben e hét végéig a detektív kifizet ötszáz font előleget, eladja neki a házat, s a fennmaradó részt később kell leperkálnia. Úgy tudom, összesen nyolcezeret kér a pasas, s a maga detektívjének gyerekjáték lesz felverni az árát húszezerre, föltéve, persze, hogy elő tudja teremteni az ötszáz font előleget. Tehát elképzelheti, mily nagy örömmel veszi majd, ha maga épp ekkora összeget ajánl neki.

Wendell lelkesedése nem ismert határt. – Két kézzel kap utána, és

üstöllést elhúzza innen a csíkot. Látni sem lehet majd a palit a nyomában kavargó porfelhőtől.

– Ahogy mondja. Így hát az ötszáz font – habár, mint megjegyezte, nagyon sok pénz – kifejezetten üdvös célra fordítatik.

– Szentigaz. Máris kiállítok egy csekket. Jöjjön velem Paradene dolgozószobájába.

– Jobb lesz, ha az én nevemre állítja ki.

– Úgy gondolja?

– És én majd forgatmány útján átruházom neki.

– Igaza van. Valóban így a legegyszerűbb. Akkor tehát megy, és beszél vele?

– Máris indulok.

– Esetleg nem tudná rávenni, hogy kicsit engedjen az összegből?

– A teljes ötszázra van szüksége.

– De valószínűleg akad némi megtakarítása is.

– Azt kötve hiszem.

– Baj azért nem lehet belőle, ha fölveti neki a dolgot.

– Csakugyan nem, de erősen kétlem, hogy kedvező fogadtatásra talál nála a javaslat. Tudja, milyenek ezek a magándetektívek – tárta szét Algy a karját. – Kötik az ebet a karóhoz.

– 4 –

Eközben Bill, áthaladván egy kis erdősávon, odaért a tóhoz.

Tekintélyes méretű tó volt. Amikor Beau Paradene az ezernyolcszázhuszas években felépíttette a Hallt, a jó pár dolog egyike, amelyek kapcsán szilárdan eltökélte, hogy nem takarékoskodik a pénzzel, annak a dísztónak a vízfelülete volt, mely az akkori idők divatja szerint egy jómódú úriember vidéki udvarháza nélkülözhetetlen kellékének számított. A megépítéséhez egy kisebbfajta ásó hadsereg szolgálatait kellett igénybe venni, és a meder kővel való kirakása sem volt olcsó multság, ám az Elragadó Piperkőctől távol állt bármiféle, piszkos anyagiakkal kapcsolatos megfontolás. Az eredmény minden tekintetben kielégítő volt számára, főként azt követően, hogy a sétányon néhány szobrot is elhelyeztetett és egy márványtemplomot is emeltetett, amely nélkül egyetlen főúri dísztó sem lehetett tökéletes.

Billnek olybá tűnt, mintha egy tündérmese elevenedett volna meg a

szeme előtt, amelyhez, úgy érezte, már csak egyvalami hiányzott, hogy igazán tökéletes legyen: a szeretett leány jelenléte. És e hiányosság is gyorsan orvosoltatott, mert miközben a víz túlpartján álló templomot bámulta, mögötte egy hang szólalt meg, nagyjából ugyanolyan hatást téve rá, mint amelyet egy emlékezetes alkalommal Clarkson köhögése tett Wendell Stickney-re és összeesküvőtársaira.

– Doktor Livingstone, ha nem csalódom – mondta Jane.

A fiatalember némán meredt rá. A leány bolyhos, fehér fürdőköpenyt viselt, feje födetlen, lábán szandál, s Bill első összefüggő gondolata az volt, hogy Jane öltözéke minden eddigit felülmúlt, mert úgy tűnt neki, hogy ha csak árnyalatnyival is, de így talán még elbűvölőbb látványt nyújtott, mint a hagyományosabb öltözetben, amelyben korábbi alkalmakkor látta. Miután nyelt egy nagyot, hogy szívét visszatüskölje támaszpontjára, ahonnan, úgy érezte, a szájába szökkent, így szólt: – Megijesztett.

– Láttam, ahogy összerezett. A rossz lelkiismeret jele. Birtokháborításban vétkes.

– Igen, én is azt hiszem.

– De se baj. Nem fogom átadni a rendőrségnek.

– Algy azt mondta, itt várjak rá.

– Akkor, amíg várakozik, beszélgethetünk, és mindent elmondhat arról, hogy mi mindent csinált, amióta utoljára találkoztunk.

Azzal letelepedett a fűbe, ahogy fehér pille a falevéltre. Kis szellő kélt, felborzolva a tó felszínét és lágy dallamot dúdolva a parti sásban. Aztán elhalt, és újra csendes lett a világ.

– Nos, abból a tényből, hogy itt van – mondta Jane –, arra következtetek, hogy látta a házat. Milyenek találta?

– Különösnek.

– Gondoltam, hogy így vélekedik róla. De ez itt pompás, nem gondolja?

– Nagyon szép.

– És el is várható tőle. A Beau egy vagyont költött rá.

– Beau?

– György régensherceg idején így hívták a piperkőcöket. Az ezerhétszázas évek végén és az ezernyolcszázas évek elején élt. Beau Paradene-nek hívták, és gyakran törtem rajta a fejem, vajon miért. A

férfi szépségideál igen alacsony színvonalon állhatott akkoriban, mert odafent a képtárban van róla egy portré, és úgy néz ki rajta, mint Nero Wolfe¹².

– Kövér?

– Széle-hossza egy. Meglepő, hogy egyáltalán talált olyan lányt, aki hozzám tartozott.

Bill úgy érezte, a beszélgetés kezd a megfelelő mederbe terelődni.

– Nős ember volt?

– Igen, és minden fennmaradt feljegyzés arról tanúskodik, hogy gyalázatosan bánt a feleségével. A régensség időszakában a férjek mind ilyenek voltak. Egész éjjel kimaradt és kártyázott, amikor pedig otthon tartózkodott, állandóan részeg volt. Az úgynevezett hárombutéliás férfiak közé tartozott. És mindezzel azzal tette fel a koronát, hogy folyamatosan hűtlenkedett.

Bill el volt szörnyedve. A lány olyan tárgyat érintett, amellyel kapcsolatban a leghatározottabb nézeteket vallotta.

– Az olyan férfit, aki így bánik a feleségével, le kellene lőni!

– Úgy tudom, párbajozott is, nem is egyszer.

– Elképzelni se tudom, hogy bánhat valaki így a feleségével.

– Maga nem tenne ilyet?

– A világért sem.

– Nem, én se hiszem, hogy képes lenne rá.

– Legfőbb feladatomban érezném, hogy mindent megtegyek, amivel boldoggá tehetem.

– Ágyba vinné a reggelijét?

– Okvetlenül.

– Elmosogatná az edényeket?

– Természetesen.

– És ha fájna a feje, füstöléssel kúrálgatná? Szerintem magából ideális férj válik majd. Éppen egy magához hasonló férfi lett volna az, akit a néhai Mrs. Paradene nagyon tudott volna értékelni.

Hirtelen mintha szárazság bénította volna meg Bill hangszálait. Úgy érezte magát, mint ahogy Wendell Stickney amaz emlékezetes

¹² Rex Stout (1886-1975) amerikai krimiíró állandó magándetektívje. *(A ford. megjegyzése.)*

alkalommal, amikor az volt az érzése, hogy egy regiment pók gyakorlótérnek használja a hátgerincét. Szerény ember volt, és az idea, hogy megkérje egy lány kezét, túlságosan bizarrnak tűnt számára.

Aztán megnyugtató gondolat jutott eszébe. Hiszen L. P. Green is megtette! Amiként a Muldoon gyógyüdülő tulajdonosa és Clarence Binstead is, méghozzá az utóbbi kettő számos alkalommal, bebizonyítván, hogy igenis lehetséges a dolog. Ennek ellenére még mindig tétovázott. James Graham, Montrose márkija teljes joggal adott kifejezést lekicsinylésének, amikor e sorokat írta valakiről: „Vagy ami rá vár, az retenti, vagy olyan mihaszna, hogy próbát sem mer tenni, javára perdül-e a kocka.” Most Bill is szakasztott ilyen helyzetben találta magát. Ha jól belegondolt, ő is éppenséggel mihasznának volt mondható, ami pedig a rá váró sorstól való rettegését illeti, a költő egyáltalán nem túlozta el a dolgot. Mert hová is lenne bánatában, ha nemleges lenne a válasz, vagy Jane egyszerűen azt mondaná neki, hogy előtte egyéb kérők is jelentkeztek, ezért muszáj lesz beállnia a sorba.

A lány gyengéd tekintettel szemlélte. Kellő tapasztalata volt ahhoz, hogy megsejtse, mi megy végbe a fiatalember fejében. Jó pár férfi tett már neki házassági ajánlatot az elmúlt néhány évben – közülük Lionel Green olyasvalakinek a leereszkedő modorában, aki szívességet tesz, a többiek pedig ugyanilyen izgatott lelkiállapotban, és ezen utóbbiakkal szemben nem okozott számára nehézséget, hogy tapintatosan kifejezze amiatti sajnálkozását, hogy nem tudja viszonzni érzelmeiket. De ez most merőben más helyzet volt. Ez itt Bill volt, és Algy feltáró jellegű beszámolója, mely az állomástaxiban hangzott el, világossá tette Jane számára, hogy Bill-lel célhoz ért. A képlet teljesen egyértelmű: Bill őt akarta, ő meg Billt. Ennyire egyszerű volt.

Bill, csöndben vívódva magában, végül legyűrte félelmét. James Graham, Montrose márkija büszke lehetett volna rá. Inát megfeszítve s felszítva a vért, amiként Shakespeare ajánlotta¹³, rekedt hangon sikerült kimondania: – Jane.

– Igen?

– Jane.

– Igen.

¹³ V. Henrik, 3. felvonás, 1. szín. (Németh László fordítása.)

– Jane.

A lány a segítségére sietett, ahogy ez nőktől el is várható.

– Segíthetek, Bill? Azt akarod mondani, hogy szeretsz engem?
Bill nyelt egyet.

– Igen.

– És hogy menjek hozzád feleségül?

– Igen, és tudom, erre mit fogsz felelni: hogy alig ismersz, és egy hadtápos öszvér szemtelensége szorult belém, amiért elvárom tőled, hogy akár egyetlen pillanatra is fontolóra vedd, hogy nőül menj egy olyan csúnya ördöghöz, mint én, akivel mindössze néhányszor találkoztál.

– Négyyszer.

– He?

– Most számoltam össze. De folytasd.

– És még csak nem is tudok mondani semmi olyat, ami mellettem szólna.

– Semmit?

– Kivéve azt, hogy szeretlek, amióta csak először meglátalak.

– Semmi kifogásom nincs a szerelem első látásra ellen.

– És mondok neked valamit. Két nappal ezelőtt még nem lett volna merszem megkérni a kezdet. Akkor ugyanis még semmit se tudtam volna kínálni neked. De a napokban levelet kaptam a New York-i irodalmi ügynökömtől, akiről beszéltem. Elhelyezte egy amerikai kiadónál a *Halálos Ernestet*.

– Hát ez csodálatos!

– Sőt mi több, eladta egy magazinnak mint egylövetűt, négyezer dollárért.

– Bámulatos!

– És azt mondja, ha átmegyek New Yorkba, hogy tanulmányozzam a piacot, és megfelelő emberekkel találkozom, garantálja, hogy egy rakás pénz üti a markomat.

– Nahát, Bill, ez fantasztikus!

– Úgyhogy mihelyt lehet, át kell ruccannom oda, ezért, Jane... Jane drágám...

– Hozzád megyek-e feleségül és elkísérlek-e? Megvásárolnál az aranyaddal, igaz? Nos – mondta Jane –, ez is egy elképzelés, még hozzá

egészen jó. Vitassuk meg!

– 5 –

Amikor Algy a tóhoz ért, az első, amit meglátott, a vízben lubickoló húga volt, az első gondolat pedig, amely felötlött agyában, az volt, hogy íme, micsoda nagyszerű alkalom ez most arra, hogy latba vesse ékesszólását Bill érdekében. Ezt azért érezte szükségesnek, mert nem kerülte el a figyelmét, hogy Bill sehol sem volt látható, s e tényt baljóslatúnak találta. Minthogy ezen ideális környezetben kitűnő esélyekkel pályázhatott egy sikeres leánykérésre, távollétének nem lehetett más magyarázata, mint az, hogy miután a vakarcs mégis kikosarazta, Bill lesütött fejjel és sajtó szívvel visszavonulásra kényszerült, márpedig a dolgok illetén állapotát egyetlen bátyus se nézhette jó szemmel. Ez így nem járja, és semmiképp sem mehet tovább, mondta magában Algy, miközben a tó közepén csatlakozott Jane-hez. Nekigyürkőzött annak a számára testhezálló feladatnak, hogy tudtára adja húgocskájának, egy tisztességes ember miként vélekedik az efféle viselkedésről.

- Hol van Bill? – kérdezte a vizet taposva.
- Elment – felelte Jane, szintén a vizet taposva.
- Te küldted el?
- Nem, csak fogta magát, és elment.
- Megkérte a kezedet?
- Igen, úgy emlékszem.

Algy keserűen horkantott. Tehát amitől tartott, bekövetkezett.

– Akkor látom, mi történt. Világosan látom. A lábad elé helyezte a szívét, te pedig hidegen és szívtelenül, egyetlen rúgással a láthatáron túlra röpítetted. Eszedbe jutott-e, hogy megkérdezd tőle, mi járatban van itt? Lefogadom, hogy nem, de én most elmondom neked. Az irántad táplált szerelme hozta ide, még ha ez azzal járt is, hogy egzekutornak kellett kiadnia magát.

- Micsoda?!
- De ő egy percig sem tétovázott. Idejött Duff és Trotter, a finom borok, likőrök és egyéb szeszes italok szállítóinak képviselőitében, és kikézbésítette Henrynek a hivatalos papírokat.
- Ó, szegény Henry!

– Most ne a szegény Henryvel foglalkozz. Én a szegény Billről beszélek. Igen, egy istenverte végrehajtó képében jött ide, csak hogy találkozhasson veled. És mi történik? Meghatódtál talán? Meglányult netán a szíved? Egy frászt! Kosarat adtál neki, és elküldted őt a búbánatba. Egy olyan remek srácot, mint amilyen Bill. Egy fickót, aki egyszer az életemet mentette meg.

– Igazán? Ezt soha nem mondtad nekem. Mikor történt?

– Még iskoláskorunkban. A vége felé jártunk a tanévnek, és rettentően szűkében voltunk a pénznek. Nekem nem volt egy árva fityingem se, még a leghitványabb lekváros szendvicset se tudtam megvenni az iskolai büfében. És már ájultoztam a hiányos táplálkozás miatt, amikor az én drága Bill komán hirtelen elővett egy doboz vegyes puszedlit a legfinomabb fajtából, melyet egy nénikéje küldött neki, és fele-fele arányban megosztottunk rajta. Épp, midőn az éhség gyötrelmei csaknem elviselhetetlenné váltak. Hát ezért mondom, hogy az életemet mentette meg.

E történet Jane-t nem hagyta érzéketlenül. – A legtöbb fiú magának tartotta volna meg azt a puszedlit, de nem úgy Bill. Nagyon is jellemző a nemeslelkűségére, hogy megosztotta veled. A félelmetes külseje alatt arany szív rejlik.

– Az eszed tokja a félelmetes, az. Te se vagy valami nagy szám, ifjú fityfiritty. Nos, ha annyira aranyszívűnek tartod, akkor miért dobtad őt el, mint egy...

– Viseltes kesztyűt?

– Én kiürült fogkrémes tubust akartam mondani. Hadd áruljam el neked, hogy ha Franciaországban élnél, nem engednék ám meg neked, hogy így válogass, ha férjhez menésre kerülne a sor. A párodat a család feje választaná ki, és ha azt látná, hogy elutasítod a választását, vacsora nélkül küldene ágyba. És itt is ugyanezt a szokást kéne meghonosítani. A mi családi águnknak én vagyok a feje, és ha franciák lennénk, azt mondanám: „Menj hozzá Billhez, te tökkelütött kis vakarcs!” te pedig szó nélkül engedelmeskednél. Mi az ördögért nem akarsz hozzámenni?

– Adj időt, családunk feje, adj időt. Mi fokozatosan haladunk előre. Például mielőtt ideértél, épp azzal tettünk egy nagy lépést a megfelelő irányba, hogy örök hűséget fogadtunk egymásnak. Ennél többet nem várhatsz el egyetlen délután leforgása alatt.

Algy lélegzet után kapkodott.

– Te és Bill eljegyeztétek egymást?

– El.

– Nem kosaraztad ki?

– Nem.

– Igenlő választ adtál a házassági ajánlatára?

– Azt bizony. Méghozzá szívvel-lélekkel.

Algy jogos méltatlankodásának adott hangot.

– És te ezt a létfontosságú információt nem átallottad megtartani magadnak, és hagytad, hogy fölöslegesen pazaroljam rád mindezt az ékesszólást! Tisztában vagy vele, hogy könnyen hangszalagbénulást kaphattam volna?

– De azért jó hecc volt, nem igaz? – szólt Jane, s a kezét kinyújtva, bátyját erőteljesen a víz alá nyomta.

Algy a felszínre emelkedett, egy percig prüszkölve köpkölte a vizet, s komor tekintettel nézett sebesen tovaúszó húgocskája után.

– Ezek a nők! – mondta, és még Schopenhauer, a filozófus sem ejthette volna ki nagyobb keserőséggel e szavakat.

Aztán kellemesebb gondolatok kerekedtek felül elméjében. Úgy érezte, a világ végül is mégsem olyan rossz hely. Igaz, léteznek benne kis vakarcsok, akik felháborítóan tiszteletlenül viselkednek a bátyjukkal, de pompás férfiak is akadnak, akik villámgyorsan rántják elő csekk-könyveiket, mint Wendell Stickney. Ilyenformán nagyjából kiegyenlítődnek a dolgok, gondolta Algy.

Eltávolított a hajából egy vízi csibort, aztán kiúszott a partra.

TARTALOMJEGYZÉK

Kiadta a Ciceró Könyvstúdió Kft., az 1795-ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja

1054 Budapest, Kálmán Imre u. 21.

Telefon és fax: 329-0879

e-mail: cicero@chello.hu / www.cicerokonyvstudio.hu

Felelős kiadó: Földes Tamás / Felelős szerkesztő: Till Katalin
Műszaki vezető: Vaisz György / Korrektor: Aranyossyné Bondi Judit

A Ciceró Könyvstúdió könyveinek terjesztője a Talentum Kft.
2045 Törökbálint, Depó II. / Tel.: 06/23-332-105 Fax: 06/23-232-336

Tördelés: (VaGy) / Nyomdai előállítás: Borsodi Nyomda Kft., 2011
Felelős vezető: Ducsai György igazgató